Matuşka, asasinul — nebun

Nu cred să fi pierit din mintea vreunui cititor, înfiorătoarea catastrofă de cale ferată dela Bia-Torbagy, unde un groaznic atentat a răpus într'o singură clipă atâtea vieţi. Dar iată că. efortul conjugat a trei poliţii europene a dus la arestarea fiorosului nebun carea avea o plăcere sadică din vederea cadavrelor cari zăceau desfigurate, a răniţilor cari se tânguiau, a sângelui care curgea prin răni hidoase şi în genere a tot ceeace era suferinţă omenească şi strigăt de durere.

Atentatorul Matuşka

PRIMELE BANUELI

Poliţia sosită la faţa locului îndată după înfăptuirea atentatului, fu frapată de purtarea unui om care căuta să traverseze şinele înspre viaduct. Ori, se ştie că tocmai acolo a avut loc accidentul şi toată lumea căuta să fugă dintr'acea parte unde avusese loc explozia. Interogat, individul afirmă că s'ar fi găsit în primul cupeu al vagonului din faţă şi că, trezindu-se din leşinul provocat de explozie, ar fi ieşit pe geamul vagonului, rănindu-se uşor la cap. Numele lui era Matuşka. După ce fu pansat, fu dus, împreună cu alţi pasageri la Budapesta, de unde plecă în curând la Viena.

Era absolut liber, totuşi poliţia nu-i pierdea urma: păruse prea supect faptul, că scăpase atât de teafăr dintr'un vagon cu totul sfărâmat din care nimeni nu scăpase cu viaţă şi că reuşise să iasă atât de repede dintr'o prăpastie de 26 metri adâncime.

CINE ERA MATUŞKA ?

Fiu de pantofar, Silvestru Matuşka, s'a născut, acum 39 de ani într'un mic sat din Jugoslavia. Absolvi şcoala normală, după care, conform dorinţii tatălui său, exersă câtva timp profesoratul într'o şcoală sătească. După războiu se apucă de afaceri şi, mai târziu, se mută la Budapesta unde-şi cumpără două case.

In 1929 le vându pentru vreo 3 milioane şi se mută la Viena împreună cu soţia şi fetiţa lui de 9 ani. Şi aci cumpără 3 case, pe care le vându în curând pierzând la ele mulţi bani. Continuă cu diverse afaceri şi speculaţii care, în majoritate nu-i reuşiră. In ultimul timp cumpără, împreună cu un asociat o turnătorie şi arendă o carieră de piatră.

INDICII MAI SIGURE.

Pe ce bază fu arestat Matuşka ?

Pe baza faptului că cumpărase, pentru dărâmarea unui turn al turnătoriei, o mare cantitate de materii explozibile din care, fără a fi întrebuinţat nimic pentru dărâmarea turnului, nu mai dispunea decât de vreo două treimi Despre cealaltă treime a afirmat la început că ar fi aruncat-o în apă, că ar fi îngropat-o, etc. Spusele sale fură controlate şi nu se găsi nici urmă de materii explozibile în acele locuri. In schimb se găsi o bucată de sârmă electrică identică cu cea dela bateria de explozie dela Bia-Torbagy Deasemenea buzunarele pantalonilor pe care-i purtase în noaptea fatală aveau pete galbene — urme de ecrasită.

ARESTAREA ŞI PRIMELE DECLARAŢII

Matuşka fu arestat Dumineacă, în 11 Octombrie. Primele declaraţii le făcu Luni seara, spunând că ar fi procurat unui necunoscut, tot materialul explosibil necesar atentatelor dela Bia-Torbagy şi celui dela Iüterbog, în Germania, din Ianuarie al anului acesta.

Apoi desminţi faptul că în timpul accidentului dela Bia-Torbagy s'ar fi aflat în primul vagon, afirmând că stătea într'unul din vagoanele cari rămăseseră pe linie. Marţi dădu numele necunoscutului: Alexandru Bergmann ; spunând că adresa n'o cunoaşte. In aceeaş zi se prezentară la comisariat patru inşi care-l recunoscură drept făptaşul atentatului dela Auzbach (în Austria) din noaptea de Anul nou. Cercul bănuelilor se strângea tot mai mult împrejurul lui, mai ales că un bilet găsit în preajma locului exploziei dela Bia-Torbagy fu recunoscut ca scris de dânsul Nu se putea crede că l'ar fi scris din porunca necunoscutlui Bergmann, precum afirma, deoarece poliţia dădu de urma lui Bergmann, asistent universitar, care se dovedi cu totul nevinovat.

Pentru cercetarea adevărului declaraţiilor sale, se formară trei comisii de anchetă: una austriacă, una germană şi una ungară, care lucrară fiecare în ţările respective, la controlarea declaraţiilor lui Matuşka. Se descoperiră multe neadevăruri, chiar în privinţa vieţii sale anterioare.

Miercuri vina, sau cel puţin complicitatea, la accidentele de la Bia-Torbagy erau dovedite : despre atentatul dela Auzbach nu se putea afirma nimic precis, deoarece se constată că la 30 Ianuarie, ziua accidentului, el fusese la Budapesta. Iată însă că Matuşka însuşi se decide să uşureze sarcina poliţiei.

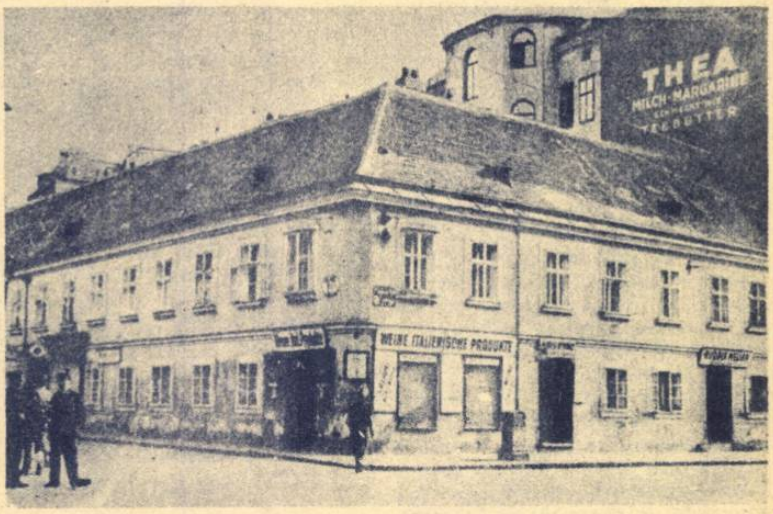

Casa lui Matuska din Viena în Margarethenstrasse. Aci locuia şi a fost prins fiorosul nebun.

MATUŞKA SE DECLARA VINOVAT DE ATENTATELE DE LA AUZBACH, IUTERBOG ŞI BIA-TORBAGY

Sâmbătă dimineaţă, după un acces de plâns nervos, povesti următoarele :

In Decembrie 1930 îi veni idea să săvârşească atentate de cale ferată. Primul său gând fu Auzbach, o porţiune periculoasă, pe care-o cunoştea bine. Căută să desprindă şinele, însă, cu cele mai mari sforţări, nu putu să termine până la venirea trenului, care trecu nevătămat. Se întoarse deci în zorii zilei la Auzbach, unde se'nscrisese sub un nume fals.

Soţia lui Matuşka şi avocatul ei dr. Graunag, intrând în localul poliţiei criminale, pentru a destăinui bănuielile ce le avea în contra soţului său, în timp ce, înăuntru, Matuska sfârşise prin a mărturisi.

Faptul că ziarele nu relatau nimic despre încercarea lui, îl determină să se pregătească pentru un nou atentat asupra Auzbach-ului. Şi de astă dată, însă nu reuşi: trenul sosi prea... de vreme. Se 'ntoarse deci la Viena unde arse hainele şi aruncă cizmele pe cari le purtase la Auzbach. In ambele dăţi fixase la locul atentatului câte un bilet asemănător celui dela Bia-Torbagy.

(Urmează în pag. următoare)

După această a doua nereuşită. plecă în Aprilie la Berlin. unde cumpără un aparat de sudat. Cu acest aparat făcu într'o noapte încercă. în împrejurimile Jüterbog-ului. încercări cari, nu numai că nu-i reuşiră dar îi şi cauzară arsuri la picioare. Nu mergea. Se 'ntoarse deci la Berlin, şi luă în arendă o carieră de piatră pentru exploatarea căreia îşi procură material explosibil. După ce-şi mai cumpără tot ce-i era necesar atentatului, părăsi, la 8 August, Berlinul.

Ajuns la Iüterbog, scrise pe un număr al ziarului „Der Angriff" următoarele trei cuvinte: Revoluţie—Atentat—Isbândă. Fixă ziarul lângă linie şi aşteptă. De astă dată „reuşi". Din ascunzişul lui auzi detunătura şi văzu mai multe vagoane răsturnându-se. Se întoarse la Berlin şi de aci la Viena. Pe trajectul Berlin-Viena, trenul trecu prin Iüterbog astfel că putu să vadă urmările faptei sale. Priveliştea care se oferi ochilor săi, îl decise să renunţe la orice altă tentativă.

Cu toate acestea, ajuns la Viena, citi în jurnalele care relatau despre atentatul dela Iüterbog, că explozia a putut fi provocată cu ajutorul unor baterii de lămpi de buzunar. O idee! Făcu încercări care-i reuşiră.

La 3 Septembrie luă trenul spre Budapesta unde cumpără tot materialul necesar, iar în 4 Septembrie era la Bia Torbagy. Ţevile fiind prea înguste pentru cartuşele de ecrasită. se întoarse la Budapesta. Aci schimbă ţevile şi cumpără un bilet pentru acceleratul în spre Raab. Data depe bilet o murdări în aşa fel încât să poată întrebuinţa biletul şi mai târziu. Totodată studie mersul trenurilor şi observă, că între trenurile de persoane şi cele de marfă era un interval de timp destul de lung, între trenul de marfă şi cel accelerat, însă, un interval scurt. In intervalul lung avea deci timp să pregătească atentatul asupra trenului de mărfuri, apoi, avea de gând să se urce în acceleratul care se va opri din cauza vagoanelor răsturnate.

După ce asistase în seara zilei de 8 Septembrie la o reprezentaţie de Circ, se întoarse la Bia-Torbagy unde construi cu o adevărată ingeniozitate maşina infernală. In 12 Septembrie se duse la Viaductul pe care-l alesese, ca fiind locul cel mai prielnic pentru atentat. In câteva clipe, maşina infernală fu fixată pe şine, totodoată aşeză acolo biletul care în urmă îi fu fatal. Apoi se retrase în apropiere şi aşteptă până ce vagoanele se prăbuşiră. Care nu-i fu groaza, când văzu că se înşelase şi că victima atentatului său era un accelerat şi nu un tren de marfă. Cu un briceag, îşi făcu mici răni la cap şi, după aceia, fu transportat pe targă ca „victimă" a propriului său atentat.

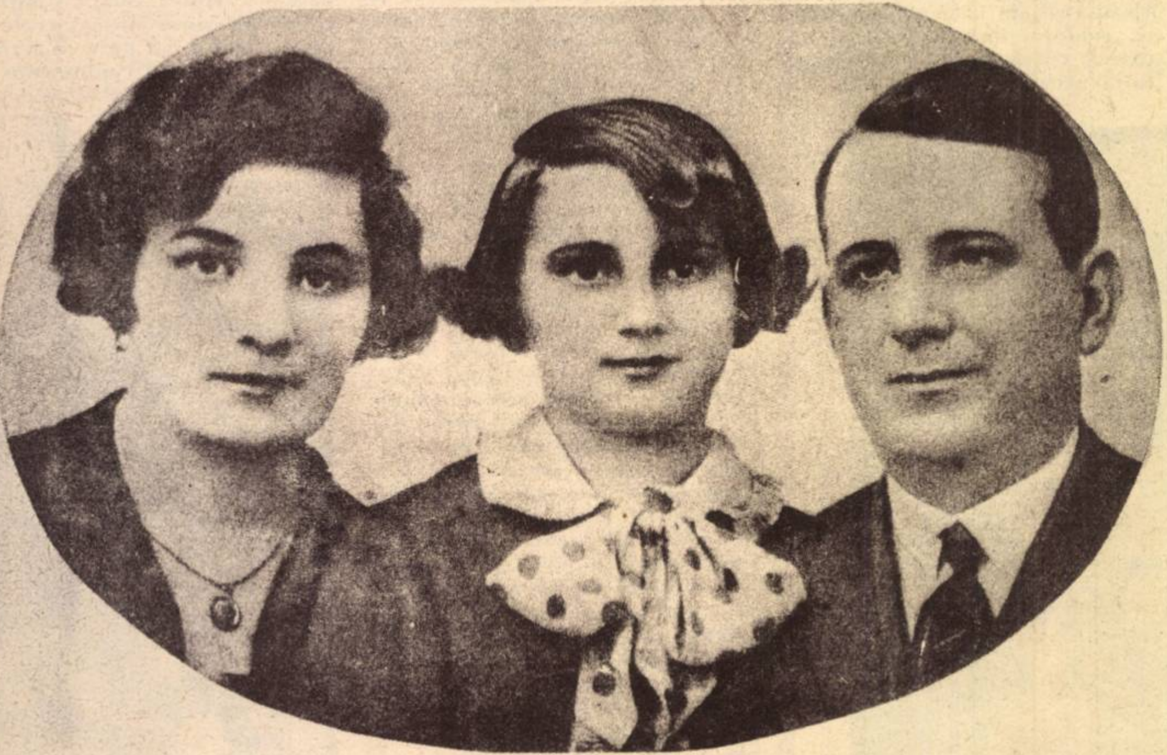

Iată o fotografie luată din albumul familiar al lui Matuska: atentatorul cu soţia şi fiica sa. Cine ar fi bănuit vreodată ca sub aspectul acesta de burghez cum se cade, se ascunde unul dintre cei mai rafinaţi criminali pe cari i-a cunoscut omenirea.

PLANURI VIITOARE

Matuska mai declară că plănuise încă trei atentate: unul lângă Amsterdam, unul pe ruta Milano-Ventimilia şi unul pe ruta Paris-Marsilia. Seria de accidente trebuia să sfârşească în 25 Decembrie a anului curent.

CE MOTIVE L-AU DETERMINAT PE CRIMINAL LA INFIORATOARELE ATENTATE

In privinţa motivelor, Matuska declară lucruri vagi, adesea contradictorii. Spune, de pildă, că voia „să atragă atenţia a milioane de oameni" sau că a făcut-o din „sbucium sufletesc" la care voia să participe omenirea. In orice caz, este lucru cert că n'a făcut-o cu vreun scop material, ci numai din cauze patologice.

CE SPUN DOCTORII?

Cazul Matuska e unic, nu numai în analele criminalistice, dar şi în cele ale psichiatriei. S'au văzut nebuni cari au otrăvit oameni, nebuni cari au ucis, nebuni cari au provocat incendii pentru că aceste fapte le dădeau senzaţii de voluptate, nu s'a văzut însă niciun caz de nebunie unde o crimă să fie pregătită şi repetată cu atât rafinament.

In faţa acestui caz, medicii şovăie să se pronunţe.

Până una alta şi întrucât nu se ştie cât va mai dura examinarea medicală, e la fost instalat într'o celulă specială a „Inquisitenspital"-ului din Viena.

VA PUTEA FI EXECUTAT MATUSKA?

In afara problemei stării lui mintale, se pune şi problema penală a execuţiei. Atentatele sale au fost săvârşite în Ungaria, în Germania şi în Austria. In primele două ţări, este pedeapsa cu moartea, în Austria această pedeapsă a fost desfiinţată; ori tocmai asupra declaraţiilor privitoare la atentatele dela Auzbach există mai multe îndoeli. Primul atentat nu reuşise, conform spuselor sale, deloc. iar în 30 Ianuarie data celei de a doua tentative, se spune că ar fi fost la Budapesta. Să fie rafinament? In orice caz. poliţia care controlează ultimele sale declaraţii va lumina şi această chestiune. Şi atunci, Matuska fi-va el executat? Şi unde? în Germania sau în Ungaria?

Iată chestiunea care se pune, în timp ce a şi izbucnit cearta pentru cei 800.000 lei recompense oferite de către cele trei ţări pentru găsirea atentatorului.

In orice caz, mai sunt de aşteptat multe surprize în această afacere unică prin tragismul ei.

Banditism oriental

Pe terasele cafenelelor din Paris sunt consideraţi drept „pisălogi", în definitiv inofensivi, negustorii de covoare, cari trec dela masă la masă, oferindu-şi marfa dusă pe umeri.

Unii operează însă în cu totul alt gen şi cu multă dibăcie.

Un moşier din provincie a fost victima.

Doi Orientali, veniţi să-i vândă nişte superbe covoare persiane, îi oferiră ţigarete parfumate, cari îl adormiră deabinelea; moşierul se deşteptă prea târziu, şi constată că i-au dispărut banii.

Un tanc peste un pod de pontoane

(Photo „The New York Times", Ltd., Berlin)

La recentele manevre ale armatei americane, regimentul I d ingineri a făcut o interesantă demonstraţie a trecerii tancurilor peste ape cu ajutorul podului de pontoane. In clişeul nostru vedem trecerea unui tanc de 23 tone.

din culisele ecranului

1

2

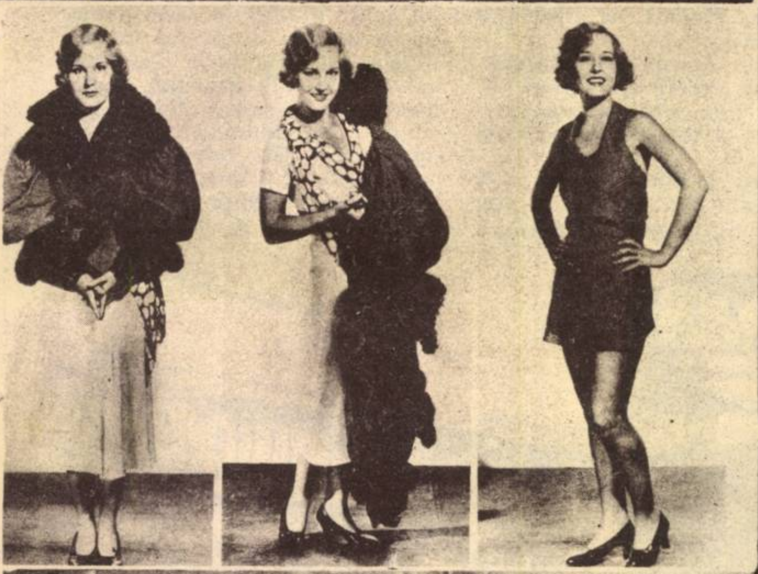
4

5

6

1) Există la Hollywood conservator de cinema, dar elevele se prod
pe scenă şi nu pe ecran. Iată aci 6 dintre elevele d-nei Ernestine Sch
mann, la Olympia Colliseum, în producţia de fine de an. — 2) Supl
ţea în cinema este o condiţiune *sine qua non*. Drăgălaşa Roberta Ga
arbitrează un match de box între Rochelle Hudson şi Lita Cheor
două tinere actriţe, cari ţin la sveltețea lor. — 3) Un colţ de stud
în cursul turnării unui film poliţist la Londra. In stânga clişeului
doi artişti cari turnează: Frederic March şi Holmes Herbert. — 4. Mag
Evans demonstrează cum se pot da trei întrebuinţări unei şi acele
rochii. Criza bântue şi în film... — 5) Mrs. MacDonald, fiica premier
lui englez vizitând în propagandă electorală studiourile dela Hal
lângă Londra, turnează un film de scurt metraj intitulat „Ceai pent
doi", destinat să fie reprezentat în scop de binefacere. — 6) Iată cum
filmează scenele de defilare în cari se văd numai picioarele soldaţil
Trebue să recunoaştem însă că poziţia operatorului nu este din ce
mai comode.

(Foto-exclusivitate Keystone şi „The New York Times")

SATUL OAMENILOR FARA GLAS

Nuvelă de Michel Servanne şi Henri Picard

2)

După ce trecu primul moment de uluire, bătrânul Fred, hotărât aşa cum fusese de multe ori în viaţă, duse pe fiica sa până în camera care îi servea de birou.

Luă o foaie de hârtie. Emoţia sa era atât de violentă, încât îi tremura mâna. Timp de câteva secunde nu reuşi să scrie măcar un cuvânt citeţ. Stăpânindu-se, cu o sforţare a voinţei, putu să pună pe hârtie următoarea frază:

„Nenorocire grozavă. Aibi încredere! Mă duc la Amyl».

Fără a-şi mai lua timpul să se îmbrace cu o haină groasă, se repezi în stradă.

Zări o mulţime de oameni cari tropăiau zăpăciţi din picioare, gesticulând şi alergând care încotro. Se îndreptă în grabă spre ei, aiurit şi gata-gata să dea buzna într'un om care alerga în direcţie contrarie.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât recunoştea mai bine feţele livide, cu ochii holbaţi, cari îl spăimântau.

Imbuszindu-se unii în alţii, oamenii îşi croiau drum spre răniţii culcaţi pe zăpadă. Mame înlăcrimate îşi căutau copiii rătăciţi în primele momente ale învălmăşelii, iar într'o stradă învecinată, un cismar trăgea cu o puşcă în aer, pentru a se dumiri dacă e sau nu e surd. In biserică, douăzeci de credincioşi, adunaţi acolo de preot, implorau clemenţa divină, pe când alţii, închişi în casă, zăvoreau cu grijă uşa.

Natt, care zărise în mulţime pe Friederich Sbonwiller, reuşi, cu chiu cu vai, să se apropie de dânsul, şi prin mişcări convenţionale convenіră să se ducă la d-rul Amyl. Porniră alergând. La cotitura unei străzi înguste şi pustii se ridica o veche clădire alsaciană, locuinţa fratelui lui Natt.

Cei doi oameni neputând să-şi anunţe vizita prin grai, trecură gardul grădiniţei, deschiseră o fereastră întredeschisă şi pătrunseră în cabinetul medicului, fără ca acesta să fi putut măcar bănui prezenţa lor.

Ingenunchiat în faţa bibliotecii sale,, tânărul savant răsfoia febril.

Pe jos se şi afla un maldăr de volume. Natt puse mâna pe umărul fratelui său. Acesta sări în sus, şi faţa sa energică se însenină imediat. Cunoştea zădărnicia cuvintelor ce ar fi putut pronunţa: cu un gest le arătă două fotolii.

Natt şi Friederich Sbonwiller aveau încredere oarbă în ştiinţa tânărului; luară loc pe scaune şi aşteptară cu răbdare.

Doctorul făcu câţiva paşi prin odae, apoi, luând un bloc de hârtie, scrise:

„Fenomenul acesta nu poate fi decât trecător".

După ce citi, Friederich Sbonwiller dete hârtia lui Natt. Acesta citi şi el, apoi adaogă:

„Care să fie cauza? Suntem oare sortiţi să rămânem surzi şi să nu ne putem exprima decât în scris?"

Tânărul medic răspunse logic: *„Cercetez".*

Fără a mai da vreo explicaţie, se întoarse din nou în faţa bibliotecii şi scoase un teanc de cărţi, cari dintr'o mişcare greşită se prăbuşiră... Şi miracol! cu un sgomot care li se păru formidabil!

Toţi trei se ridicară dintr'odată.

Un „ah!" de uşurare, le scăpă simultan, fericiţi, că în sfârşit, auzul le revenise.

Câteva secunde, cei 3 oameni, moleşiţi de emoţii, nu mai îndrăsniră nici să vorbească, nici să se mişte. Le era teamă!

Frica de a se fi înşelat, de a fi fost victima unei halucinaţii, îi ţinea nemişcaţi, muţi, când deodată răsună un vuiet sălbatec.

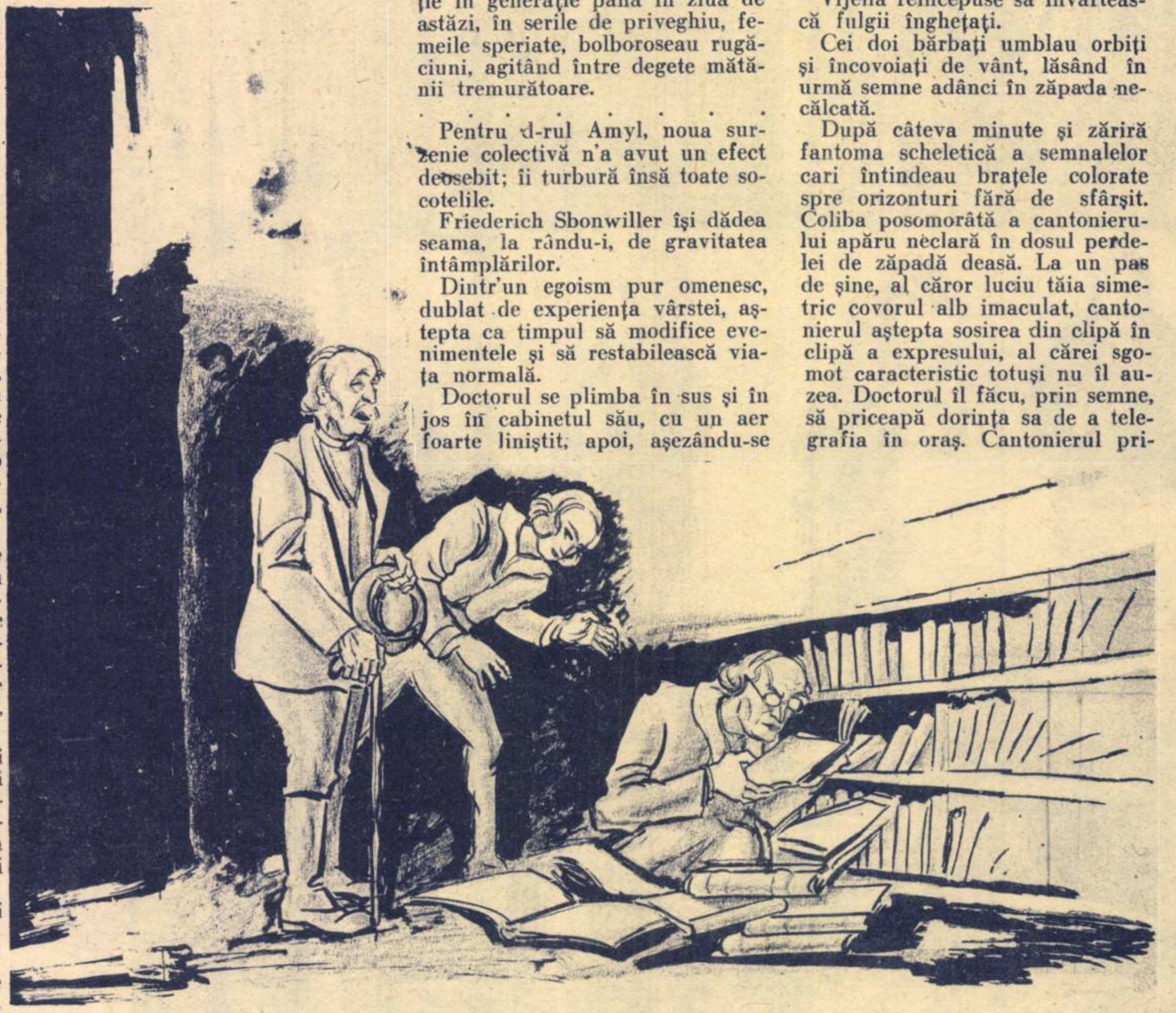

Se repeziră spre fereastră, pe care o deschiseră violent. In faţă se vedea piaţa bisericii, unde mulţimea până mai adineaori mută şi sălbătecită, mulţimea inconştientă şi stupidă, urla în comun, în bucuria delirantă de a ţipa... de a auzi!

Oamenii se agitau, şi se sărutau de bucurie. Femeile deschiseră ferestrele zăvorite şi vorbeau în gura mare cu cei de afară. O ciorchină de băeţi, se agăţară de frânghiile clopotelor, şi sunau din răsputeri. După câteva clipe, lumea se reculese şi năvăli spre biserică, unde preotul trebuia să înceapă slujba.

— Iubiţi fraţi... scumpi copii!.. zise el, emoţionat.

...Şi nu putu rosti mai mult; celelalte cuvinte nu ajunseseră până la credincioşii atenţi.

Tăcerea misterioasă revenise. *Sunetele muriseră* pentru a doua oară.

Se produse o ezitare colectivă, o şovăială, gândul confuz al unei erori trecătoare. Tăcerea însă era *reală, neîndurătoare.* De data aceasta lumea fu cuprinsă de o adevărată panică. Spaima crispa nervii. Mulţimea se împrăştiă în câteva clipe.

Oamenii nu mai aveau decât un singur gând, să se închiză în casă, pentru a se pune la adăpostul vrajei al cărei simptom era tăcerea. Care fiinţă misterioasă, răufăcătoare putea să farmece un sat întreg?

In satul acesta renan, unde legendele s'au transmis din generaţie în generaţie până în ziua de astăzi, în serile de priveghiu, femeile speriate, bolboroseau rugăciuni, agitând între degete mătănii tremurătoare.

. . . .

Pentru d-rul Amyl, noua surzenie colectivă n'a avut un efect deosebit; îi turbură însă toate socotelile.

Friederich Sbonwiller îşi dădea seama, la rându-i, de gravitatea întâmplărilor.

Dintr'un egoism pur omenesc, dublat de experienţa vârstei, aştepta ca timpul să modifice evenimentele şi să restabilească viaţa normală.

Doctorul se plimba în sus şi în jos în cabinetul său, cu un aer foarte liniştit, apoi, aşezându-se la biroul său, scrise: *„Trebue să facem ceva".*

Fratele său citi cele câteva cuvinte aşternute pe hârtie, fără să poată înţelege rostul lor adevărat. Deodată însă un incident straniu îl făcu să tresară.

O piatră venită de afară lovise o statuetă de teracotă, care se prefăcu fără sgomot în sute de bucăţi.

Natt se repezi la fereastră.

Afară, vreo douăzeci de persoane, gesticulau furios.

Lumea cerea ştiinţei leacul mântuitor şi Amyl, fără să se arate, privi întristat pe desnădăjduiţii pe cari îi cunoştea şi pe cari îi vindecase de atâtea şi atâtea ori.

Azi nu putea să se vindece nici pe sine însuşi. Pentru prima dată de când începuse această fantastică aventură, faţa doctorului exprima o dureroasă emoţie. Fratele său observă aceasta.

De teama unui act nesăbuit Natt eşi în tindă şi scrise pe uşă cu o bucată de moloz: *Absent.* Oamenii, decepţionaţi, se retraseră din ce în ce mai disperaţi.

Natt se întoarse şi cu ajutorul creionului şi hârtiei, cei 3 oameni se consfătuiră o bună bucată de vreme, după care Natt hotărâ să se ducă la Thereza, iar Sbonwiller şi Amyl la halta situată la două sute de metri dela marginea satului de unde doctorul credea că va putea comunica, prin telegraful Morse, cu oraşul cel mai apropiat.

Porniră pe zăpadă.

Vijelia reîncepuse să învârtească fulgii îngheţaţi.

Cei doi bărbaţi umblau orbiţi şi încovoiaţi de vânt, lăsând în urmă semne adânci în zăpada necălcată.

După câteva minute şi zăriră fantoma scheletică a semnalelor cari întindeau braţele colorate spre orizonturi fără de sfârşit. Coliba posomorâtă a cantonierului apăru neclară în dosul perdelei de zăpadă deasă. La un pas de şine, al căror luciu tăia simetric covorul alb imaculat, cantonierul aştepta sosirea din clipă în clipă a expresului, al cărei sgomot caracteristic totuşi nu îl auzea. Doctorul îl făcu, prin semne, să priceapă dorinţa sa de a telegrafia în oraş. Cantonierul pricepu, îi conduse în colibă şi Amyl telegrafiă cu mâna tremurătoare. Răspunsul veni imediat. Tânărul traduse:

— Nu pricepem... Aţi înebunit?

Răspunsul acesta îi îngrozi şi mai mult.

Fenomenul acesta inexplicabil, atinsese aşa dar numai nefericitul lor sat?

Medicul încercă să-şi reamintească dacă nu ar putea descoperi, printre numeroasele sale lecturi ştiinţifice, vreun caz analog care să explice într'un fel situaţia lor.

Memoria nu-l ajută însă deloc; nu-şi putea reaminti cea mai mică asemănare prin toate cazurile curioase de medicină, pe cari le citise vreodată.

Eşiră din canton.

(Urmează în pag. 1087)

ALAIN GERBAULT REÎNCEPE AVENTURA...

Nu sunt nici doi ani de când, o lume emoționată până la lacrimi, saluta în rada portului Mărsilia reîntoarcerea din pribegie a lui Alain Gerbault. „Marele solitar" cum l-a denumit cu drept cuvânt mitul popular, revenea dintr'un exil pe care și l-a impus sie-și, neforțat de nimeni, și din cauza aceasta mai frumos și mai captivant decât acel al fantasticului Robinson Crusoe.

Povestea vieții lui Gerbault?

Un tânăr înalt, cu fața arsă de soare, cu privirea energică a omului lipsit de prejudecăți, inteligent și vizionar, o adevărată fală a Franței sportive. Tennisman desăvârșit, îl găseai alături de marile vedete în marile competițiuni, juca rugby cu ardoare și stabilea pe stadion performanțe atletice uimitoare. Avea calități fizice deosebite cari se îmbinau minunat cu sufletul său idealist.

Și într'o bună zi Alain Gerbault dispăru din arena sportivă. Colegii săi, alarmați la început, s'au împăcat mai apoi cu ideea că Alain a renunțat la o activitate de pe urma căreia ajunsese copilul răsfățat al publicului.

Alain Gerbault însă, retras departe de zgomotul orașului, punea la cale marea ispravă care avea să-l facă celebru în toată lumea. Isprava pe care omenirea a urmărit-o cu respirația întretăiată de emoție, doi ani în șir și pe care a aplaudat-o frenetic la săvârșirea ei.

Și astfel într'o bună dimineață, fostul jucător de tennis anunță plecarea în largul mării. Pentru ce? cât timp? și unde? Asta nu-l privea decât pe el însuși. O barcă cu pânze „*Firecrest*"-ul său celebru, avea să-l scoată pentr'un timp nedeterminat din lumea noastră și să-l poarte pe undiurile oceanelor pustii, în mările furtunoase, departe de tot ce este de aici, de-al nostru. O busolă, un post de radio, și alimente, asta era tot ce însoțea pe Gerbault în marea aventură a necunoscutului.

Pe un vânt rece de dimineață, când zorile nu apucaseră încă să-i lumineze calea, Gerbault își îmbrățișă amicii și porni. Și dus a fost. Luni de zile călătorul singuratec nu a dat nici un semn de viață. Soarta pe care singur și-o croise, părea deci împlinită. Prietenii însă, tovarășii lui de sport știau că Gerbault nu-i omul care se lasă îngenunchiat ușor de elementul pe care s'a dus să-l braveze. Și au avut dreptate, căci într'o bună dimineață, primiră prin radio, primele vești îmbucurătoare.

— *Sunt pe Pacific. Totul bine. Alain.*

Și așa au trecut doi ani de zile încheiați. Deprimări și speranțe pentru cei de acasă, siguranță și voe bună pentru „marele solitar". Singur la proră, trăgând din pipa scoțiană, cu capul gol și părul în bătaia vântului, Gerbault scruta zarea pe care de bună voe o părăsise și între două mesagii trimise în patrie, se amuza pe seama transatlanticelor cari veneau să-i turbure liniștea. Când se găsea în marginea liniei de vapoare, telegraful său emitea de zor un S. O. S. disperat.

Işi îndrepta apoi barca spre cei cari veneau să-l scape din naufragiul imaginar și întreba îngrijat pe căpitan:

— *D-v. ați cerut ajutor? Vă stau la dispoziție.*

Astfel înțelegea să se poarte Gerbault cu acei cari nu știau să-i respecte singurătatea aducând vestigii din lumea pe care de bună voe o părăsise.

In timp ce Alain își depăna viața aventuroasă în bătaia soarelui, în furtună sau uragan, ziarele din întreaga lume anunțau la intervale scurte, naufragiul, salvarea și apoi din nou naufragiul său, întreținând astfel o atmosferă de senzațional asupra aceluia care se vroia singur și uitat de toți.

Când după doi ani solitarul a hotărât să se reîntoarcă, i s'a făcut o primire cum nu se fă-

(Continuare in pag. 1087)

Alain Gerbault pe noua sa barcă gata de a porni în marea aventură. *Stânga:* „Marele solitar" montează o piesă importantă la aparatul de salvare; *(dreapta)* se odihnește cetind o carte de aventuri maritime.

ULTIMELE EVENIM

Celebrul profesor Piccard vorbind la microfon publicului bucureştean.

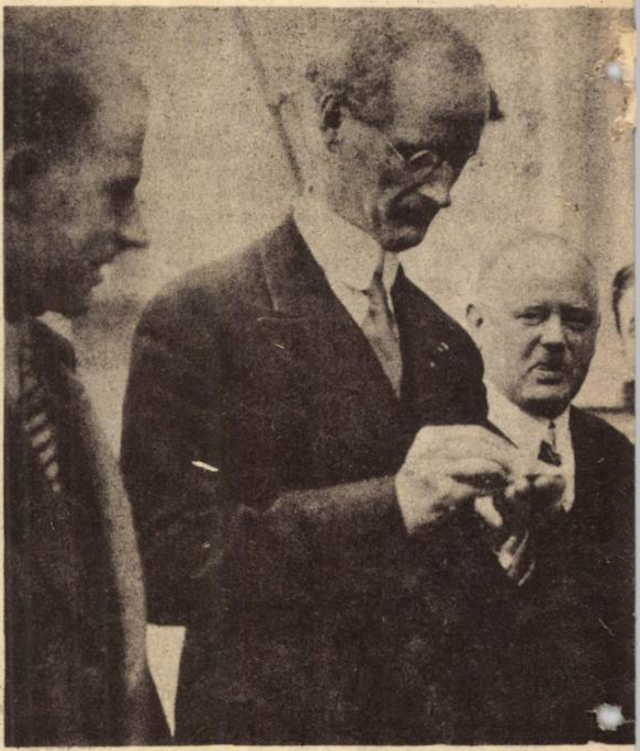

Profesorul Piccard, asaltat de amatorii de autografe, se execută cu bunăvoin-

Impăratul Abisiniei, Haila Sillasio, ia parte, cu mare pompă, la o serbare religioasă în Addis Abeba

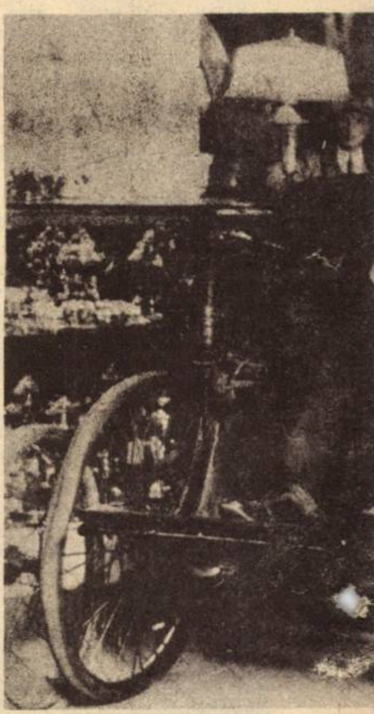

Edison, puţin tim
sa, conduce primu

(Foto Oglinda Lumii, Keystone şi The New-York Times (Ltd., Berlin)

Alt congres în Bucureşti. Acel al învă-

O parte din congresiştii cari n'au putut pătrunde în sală.

Prinţesa Ingrid a Suediei, împreună cu fratele său Gustav, sosiţi la Londra pentru căsătoria Lady-ei May Cambridge, unde prinţesa urmează să fie domnişoară de onoare.

ENTE ALE SĂPTĂMÂNII

ță, dar cu aceiași seriozitate cu care...
s'ar urca în stratosferă.

D. François Latour, președintele consiliului Municipal al Parisului, semnează în cartea de aur a orașului Berlin cu ocazia vizitei făcută în capitala Reichului. In stânga d. François Poncet, Ambasadorul Franței, dreapta d. Sahm, primarul Berlinului.

Mareșalul Averescu în mijlocul partizanilor săi, la congresul general al Partidului Poporului, ținut în sala „Gib".

o înainte de moartea
l automobil electric.

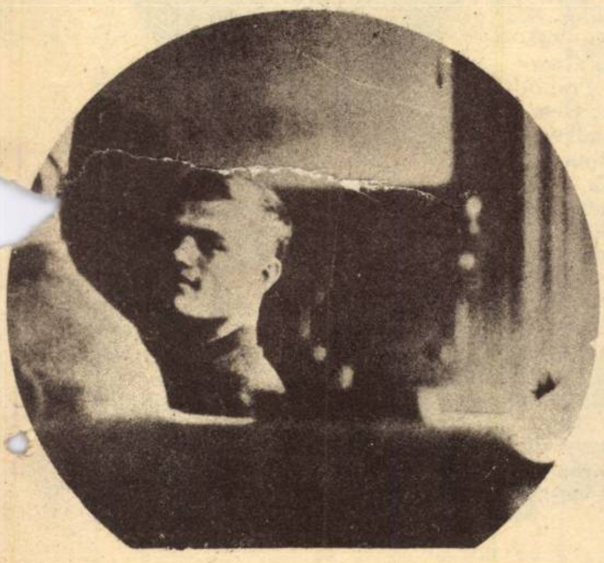

ȚAPUL ISPĂȘITOR. Tânărul Alexandru Ondy, de 18 ani, care în urma decretării stării de asediu în Ungaria, a fost condamnat la moarte și spânzurat două ore după pronunțarea sentinței pentru un delict, care altfel i-ar fi adus o pedeapsă ușoară. Se știe că starea de

Duminică 25 Octombrie a avut loc în sala „Marna" congresul funcționarilor

împreună cu d. Stancu Brădișteanu (x
• președintele asociației

Notiţe ştiinţifice

New-Yorkul are aproape 11 milioane locuitori

Anul trecut anunţasem în *«Oglinda Lumii»* că ar fi la New-York vre-o 10 milioane de oameni, după evaluările noastre bazate pe statistici provizorii. Cifra noastră a fost considerată de unii prea exagerată, de oarece se credea că ar fi la New York doar 7-8 milioane de suflete.

Edison la 34 ani

Totuşi, după cea mai recentă statistică oficială publicată de guvernul american la 13 Oct. 1931, populaţia oraşului Greater New York a atins fantastica cifră de 10.901.000 locuitori.

Metropola americană a întrecut Londra cu 2 milioane de oameni.

S'A MĂRIT DE 150 ORI INTR'UN SECOL

La 1827 New-York avea 70.000 locuitori. In timp de 104 ani populaţia acestui oraş s'a mărit de 150 de ori.

Se crede că în anul 2.000 vor fi 50 milioane de oameni la New-York.

UN HOLOSIDER SE SFARMĂ DEASUPRA FRANŢEI

D-nii Lagile, primarul localităţii Poix şi Brémont, jandarm comunal vizitând câmpiile din regiunea Vitry-le-François, au constatat un fenomen straniu: o întindere de mai bine de 20 de mii metri pătraţi din teritoriu era literalmente ciuruită de pietre negricioase, de aspect metalic.

O comisiune de astronomi şi geologi examinând cu atenţie aceste pietre au ajuns la concluzia că erau fragmentele unui *holosider* (aerolit metalic), cântărind cel puţin 8 tone, care s'a sfărâmat în aer şi a mitraliat câmpiile pe o întindere de vre-o trei hectare cu aproape o jumătate kilogram de fer şi cremene pe metru pătrat.

Se crede că acest aerolit ar fi deslănţuit furtuna violentă dela 1 August care a pustiit întreaga regiune Chalons şi Sainte-Menehould, pricinuind importante stricăciuni.

Vom reveni într'un număr viitor cu detalii asupra acestei bombe căzute din cer, după ce vom afla raportul oficial al savanţilor francezi.

EXPLOZIA LABORATORULUI DE EXPERIENŢE ASTRONAUTICE

Cunoscutul fizician Esnault-Pelterie, fundatorul societăţii internaţionale astronautice, a căzut victimă unui groaznic accident în ziua de 11 Octombrie, experimentând lansarea unei rachete. La un moment dat racheta a exploadat, distrugând laboratorul. Prof. Esnault-Pelterie a fost grav rănit, dar scăpă cu viaţa ca prin minune.

Pagina problemelor

Noui probleme

ŞINA DELA C. F. R.

Ştiind că un tren uzează în trecerea lui fiecare şină cu a zecea mie parte dintr'un milimetru şi că o şină nu e scoasă din uz decât după ce a perdut 1 centimetru, se întreabă câte trenuri pot uza o şină ?

Soluţiile primite

ZBORUL SPRE LUNA

D-l I. GHINGOLD-LEARSY din Bucecea (jud. Botoşani) a calculat că racheta prof. Oberth din enunţul problemei publicat în *„Ogl. Lumii"* No. 11 va ajunge în lună după 2708 ore.

Ne bucură faptul că unii cititori constanţi ne trimit soluţii şi după 10 luni.

Numele deslegătorilor

Am mai primit soluţiuni dela următorii: d-ra Gella Derioiu, studentă (Bucureşti); Nicu Ghica, elev şc. militară de Infanterie (Bucureşti); Al. Dobrinescu, student (Bârlad); Petre Popescu student (Bucureşti); F. Nicolaescu student (Balş); Gh. Nichiforescu student (Todireni); Grigore Voicu, elev cl. VI B. lic. Sf. Sava (Bucureşti); Nicu Lăzărescu elev şc. comerc. sup. No. 2 (Bucureşti); I. Neniţescu (Bucureşti); d-ra Paulina Demetrescu (Bucureşti); Octavian Fleşieriu elev cl. IV şc. comerc. sup. (Timişoara); Barbu Cismărescu elev cl. VII A lic. Carol I (Craiova); Gh. M. Sternberg (Craiova); Paris Manos (Bucureşti); Nicu D-trescu; Caracal); d-ra Renée Lola Farchy elevă cl. VI (Bucureşti); Emanuel Er. Gheorghiu elev cl. VIII lic. Elen (Galaţi); Tinel Stănescu elev lic. Lazăr (Bucureşti); Corneliu, Iulian şi Remus Georgescu (Valea Lungă, jud. Dâmboviţa); Mircea Lăzărescu (Bucureşti); Nic. Gr. Arsene elev cl. VII lic. Haşdeu (Buzău); d-ra Didy Chirca (Bucureşti); Ţane M. Filip (Tulcea); Marcel Bizamcer elev cl. VII lic. Principele Carol (Tulcea); Dem. Gh. Boţoman Bucureşti); Petre I. Popa (Constanţa); Radu Drăgoescu (Bucureşti); Nicolae Russu (Drumul Lacul Teiului, Bucureşti), I. Mălăescu (Orăştie); Bebe I. Schachman (Bucureşti); Dumitru Tocan (Moreni); Nellu, Nanu (Sălişte); R. Leibovici (Bucureşti; Titi Bădescu elev. cl. VII lic. Lahovary (R. Vâlcea); d-ra Rodica Băiatu (Ploeşti); d-ra Simona Rădulescu (Ploeşti); d-ra Maria Căldăraru (Bucureşti); Victor Boriceanu (com. Teliu, jud. Braşov); Ilascu Pizone (Drăgăşani); Andrei Chirilă (com. Pesac, jud. Timiş); Robert Copelman elev (Bucureşti); Iulian şi Anghel Munteanu (com. Cuşmir, jud. Mehedinţi); Fănel Paraschivescu elev cl. 7-a lic. (Călăraşi); Gh. Nicolau (Oneşti, jud. Bacău); Jean Bercovici, elev lic. Israelit (Galaţi); I. Niţulescu, conductor technic (Galaţi); d-ra Lenny Gheorghiu (Ploeşti); d-ra Ana Stoicescu (Ploeşti); Th. Stoicescu elev cl. VI lic. «Petru şi Pavel» (Ploeşti); d-ra Aurelia Bizamcer elevă cl. III lic. «Princ. Ileana» (Tulcea); Gigică şi Bebe Ţolescu (com. Isvoarele, jud. Olt); Emilian Moca învăţător (com. Dindeşti, jud. Sălaj); Wilhelm A. George elev cl. IV B lic. Petru şi Pavel (Ploeşti); Nellu Bălăşescu şi Ghiţă Mihuţiu, elevi şc. com. sup. (Lipova); Tudor Gherghescu elev lic. de Stat (Petroşani); Nicolae Opran (Timişoara); Spector Avram (Cernăuţi); Const. I. Diaconescu (Mizil); Ioan I. Constantin elev. cl. V lic. «Tasse Dumitrescu» (Mizil); Virgil Grigoriu (Braşov); Adam Andrei (Giurgiu); Jenică Budişteanu (Bucureşti); Virgil Rădulescu (Lugoj); Wladimir Wetz student (Ismail); Aurel Kirescu elev şc. de spec. a marinei (Constanţa); Theodor N. Costăchescu elev cl. V lic. Bălcescu (Brăila); Ovidiu L. Georgescu (com. Ceptura, jud. Prahova); C. Schiteanu (Sălişte); George Macry (Bârlad); Alexandru Ivan (Braşov); Gr. Duca (Roman); Dan Florescu (Roman); Gh. Spătaru elev cl. IV B, Internatul «Vancea» (Blaj); d-ra Rada Mihăilescu (R. Sărat); Sinesiu Crişan (Beiuş); Sorel Avramescu (Constanţa); d-ra Florica Wilhelm (Bucureşti); Ionel Clement Schachman elev cl. VI lic. Matei Basarab (Bucureşti); Mihai Cranciuc elev lic. Internat (Iaşi); Jean Dumitrescu Goicearu elev. (Constanţa); d-ra Virginia Dragoş (R. Vâlcea), George Negroiu elev cl. V B lic. Petru şi Pavel (Ploeşti).

„Oglinda Lumii" No. 44

B O N

de probleme

Poşta problemelor

OVIDIUS IDRICEANU (Bârlad). — Rugăm trimiteţi fotografia.

VALERIU DEGAN (Lugoj). — Idem.

DUMITRU MARFIEVICI (Botoşani). — Idem.

NICOLAE L. PETRESCU (Bucureşti). — In numerele viitoare vom publica deslegările problemelor de fizică.

NICU GHICA
Elev anul II Şc. Militară Inf. No. 1 (Bucureşti). — A rezolvat un mare număr de probleme matematice şi de şah.

LUCIAN IOVU (Craiova). — Păstrăm soluţia problemei de algebră din No. 34 şi o vom publica. Pagina problemelor dispune acum de 4 coloane în loc de 3, vom da drumul tuturor deslegărilor în restanţă.

DE PRETUTINDENI

Oglinda protectoare

Când Bel-Ami, îmbrăcat în fracul împrumutat cu banii lui Forestier, se prezenta la recepția pe care o dădea acesta, zări în oglinda de pe scară o siluetă elegantă, în fața căreia se opri respectuos, gata să salute... propria sa imagine.

Acest nostim amănunt din celebrul roman al lui Guy de Maupassant a găsit o interesantă asemănare în pățania autentică a cărei victimă a fost un răufăcător american.

La Atlanta în statul Illinois, acesta era pe punctul de a comite o spargere la o bancă. Intră cu revolverul întins. Din fundul hallului însă un individ venea spre el, cu gesturi identice și mai ales, cu un revolver în mână. Este inutil să spunem că spărgătorul a fost victima oglinzii din hallul băncii.

Interesant a fost faptul însă că emoția sa a fost atât de mare, încât un obiect răsturnat a alarmat pe paznici. Ce s'a întâmplat, e ușor de închipuit. In tot cazul spărgătorul a avut o soartă mai puțin fericită decât cea a lui Bel Ami.

500 de lei kilogramul de carne

Locuitorii orașului Moscova au fost înștiințați de curând că li se acordă — ceeace nu s'a mai întâmplat de când s'a introdus regimul sovietic — libertatea de a se alimenta fără cartelă, dar numai cu paste alimentare, orez și ceai.

La Leningrad s'au deschis 5 măcelării, cari vând de asemenea carne fără cartele. Dar cu ce preț! După calitate: cu 250 până la 500 lei kilogramul!

Fericiți locuitori!

Un Wilhelm Tell modern

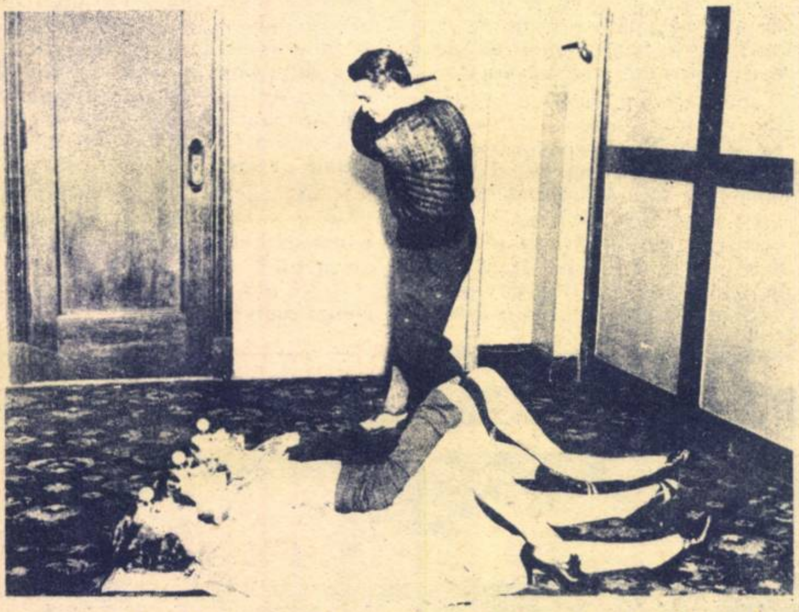

La o exhibiție făcută în Chicago de celebrul jucător de golf Jack Remond, lumea a asistat cu respirația tăiată la scena de mai sus, pe care Remond a executat-o cu un nemaipomenit sânge rece.

Un președinte de tribunal restabilește liniștea cu revolverul

La Sevilla s'a petrecut de curând un fapt care ese din comun. In fața curții cu juri era pendinte un proces de lovire care pasionase foarte mult pe cei admiși să urmărească dezbaterile.

La un moment dat, după pronunțarea sentinței defavorabilă acuzatului, publicul din sală a început să vocifereze contra președintelui, pe care-l acuza de rea credință în conducerea dezbaterilor.

Urletele din ce în ce mai furioase ale mulțimei, amenințau să degenereze, așa că președintele a recurs la un argument suprem. A scos revolverul și a somat lumea să părăsească sala. Spiritul de conservare, mai tare decât solidaritatea platonică față de condamnat, a avut efectul așteptat de magistrat. In câteva clipe, sala a fost complet evacuată.

Bijuterii istorice furate

Acum 24 de ani, în luna Mai, dispăru misterios, din castelul regal din Dublin, niște bijuterii cari făceau parte din tezaurul Coroanei și erau evaluate la 6.250.000 de franci.

Furtul fusese comis în ziua când regele Eduard și regina Alexandra veniseră la Dublin să inaugureze și să viziteze Expoziția universală. Bijuteriile fuseseră purtate de suverani la ceremonia inaugurării. Hoția se operase în văzul detectivilor postați în sala tezaurului, dar ei afirmau că nu au văzut nimic.

Diferitele anchete asupra acestei dispariții rămăseseră infructuoase și afacerea fusese clasată și de mult timp uitată.

Acum, detentorul actual al bijuteriilor a oferit să le restitue Coroanei, dacă i se garantează impunitatea.

In ajunul execuției...

(Photo „The New York Times").

Fiecare condamnat la moarte are voie să-și exprime ultima dorință înaintea execuției. Aceia a lui David H. Clark (al doilea din stânga în clișeul nostru) a fost o partidă de bridge pe care a și făcut-o, în compania a doi deținuți și a unui gardian.

Autodafeu muzical

Zilele acestea s'a dat foc, în uzinele Woodchester din comitatul englez Gloucestershire, unui număr de trei sute de piane cu coadă, toate frumoase, elegante, sonore.

Dar erau vechi. Coardele lor se uzaseră cu încetul, viermii rodeau lemnăria. Clapele erau însă intacte, de oarece nu le mângâiase sau brutalizase nicio mână.

Aceste piane cu coadă, atât de vechi, erau noui. Nu putuseră fi vândute.

Fuseseră construite pentru vastele saloane depe la sfârșitul secolului XIX. In epoca noastră strâmtorată, se preferă pianele cu coadă scurtă și pianinele. De aceea, vechile piane cu coadă lungă au fost arse, fără să se fi auzit vreodată sunetele lor.

Un muzeu de... prăjituri

Muzeul Statului american Missouri e un muzeu cu adevărat american: colecționează prăjituri...

In curând va expune o tortă de nuntă, care are o vechime de 64 de ani.

Moda de a conserva prăjiturile de nuntă e destul de ciudată.

Acum un an s'a servit musafirilor, cu prilejul unei nunți de aur, o budincă veche de 50 de ani. Și nu se știe câți dintre nuntași s'au îmbolnăvit, mâncând din prăjitura aceasta cel puțin indigestă...

Riscurile meseriei...

(Photo-exclusivitate Keystone)

La o recentă manifestație comunistă din Londra, intervenția energică a poliției a dus la capturarea a două femei cari s'au dovedit a fi printre fruntașele mișcării. Comuniștii masculini, mai iuți de picioare, au uitat de data aceasta perceptele cavalerismului

Covercoat de sticlă, frac de metal

Invitația recentă la expoziția anuală a modei din Paris purta următoarea prescripție uimitoare: **„Ținuta de rigoare cu pălărie tare, rotundă”.** Indicația aceasta era discursul funebru al jobenului.

Où sont les neiges d'antan? Fracul e lung până la genunchi, smokingul imită redingota de acum douăzeci de ani, și gentlemanul fashionable din Paris pune, la aceste haine, o pălărie melon.

Moda masculină, considerată drept conservatoare, are toane tot atât de ciudate ca și moda feminină: în zece ani, toate s'au schimbat radical. Ce se va purta după alți zece ani? Nu se poate răspunde la întrebarea aceasta. Și ce vor purta nepoții noștri peste o sută de ani?

— Intrebarea aceasta îndrăsneață — a declarat cel mai mare croitor parizian — nu are răspuns. Frac galben cu pantaloni pepiți înguști, desigur că nu. Dar uluitoarea întrebare nu e, totuși, atât de absurdă cum s'ar părea.

„Nu pot prezice, bine înțeles, nimic precis pentru cele ce se vor purta de-acum peste o sută de ani. Cine ar putea proroci numai pentru două săptămâni, ar deveni miliardar. Sigur e că domnii din anul 2031 nu vor purta nici perucă, nici coadă și nici pantaloni scurți. Dece? Pur și simplu fiindcă fracurile galbene, perucile, pantalonii scurți erau acum o sută de ani consecința unor anumite stări sociale, cari nu vor exista peste o sută de ani. Pantalonii scurți, bunăoară, aparțineau epocei aristocratice și secolul viitor nu va fi fără îndoială, vremea aristocrației.

„Afară de aceasta, peruca și coada se purtau într'o epocă nehigienică. Era moda unor oameni cari se spălau rar. Moda actuală e incomparabil mai simplă decât cea a perucilor, dar cere de fapt incomparabil mai multă îngrijire a corpului. Pilda cea mai isbitoare e însă cea dintâi, cu fracul multicolor, în epoca avionului, moda aceia aparținând ideologiei epocei calului.

„Veți râde poate când voi susține că toată moda actuală masculină a fost în realitate creată de calul de călărie. Originile modei de azi datează de prin anii 1809—1810 și au fost rezultatul deprinderii de a călări. Sacoul de azi a fost pe atunci un costum de călărie. Butonii de manșetă reamintesc jiletca de grajd, ale cărei mâneci trebuiau suflecate și butonate în grajd.

„Reiese din pilda aceasta, că moda masculină e cerută de sport și higienă. Așa a fost în trecut, așa va fi și în viitor: costumul de sport devine costum de stradă, halatul de automobil devine palton de stradă. Aceiași soartă o va avea costumul de aviație, poate și costumul de tennis. Cu modul acesta se poate stabili depe acum temelia modei masculine din secolul viitor.

„Dar moda e expresia vieții întregi, nu numai a sportului, a culturei trupești și a mijloacelor de comunicație din fiecare epocă, ci și a întregii psihologii și a tuturor tendințelor sociale.

„Ajunge bunăoară să aruncăm o privire superficială asupra modei, spre a recunoaște răspândirea continuă și rapidă a ideilor colectiviste. Moda masculină se simplifică și se standardizează mereu, ceeace nu constitue însă un avantaj. Gustul personal nu mai are nici o putință de desfășurare, până și culorile nu mai sunt isbitoare, și costumele se fabrică în serii de multe mii. In acelaș timp se simte însă, de câtiva ani încoace, ca reacțiune contra colectivismului, un dor general de individualism, de inițiativă personală.

„De mare importanță pentru modă e și clima. Progresele tehnice ne permit să ne apărăm mai bine contra căldurii și a frigului, devenim din ce în ce mai independenți de toanele temperaturii, și din această cauză dispare cu încetul și granița dintre moda de vară și cea de iarnă. Pământul se micșorează în raport cu progresul tehnic, costumele naționale devin tot mai rare și se poate ușor proroci că peste o sută de ani moda va fi identică pe malurile fluviului Zambezi, cași la fiorduri.

„Cum vedeți se poate prezice ceva despre moda de peste o sută de ani. Se poate presupune cum va fi, și se poate spune cu oarecare siguranță cum **nu** va fi.

„Sunt dispus să cred că secolul viitor va aduce o revoluție pe tărâmul îmbrăcămintei. Căci dacă cercetăm aprofundat, vedem că îmbrăcămintea nu s'a prea schimbat esențial de peste zece mii de ani. Omul primitiv, care mai era pe jumătate maimuță, își punea pe umeri pielea unor animale ucise, spre a se apăra de frig, după cum omul de azi își pune o blană, tot din piele de animal. Prelucrarea diferă dar materialul a rămas acelaș. E acelaș, de când a apărut primul om pe pământ. Dar fi-va acelaș și în viitor?... Cine ar putea răspunde precis?”...

— Așa dar, nu este exclus ca peste o sută de ani să se poarte covercoaturi de sticlă și fracuri de metal?

— Nu e nicidecum exclus! a încheiat dictatorul modei.

Cel mai eftin automobil

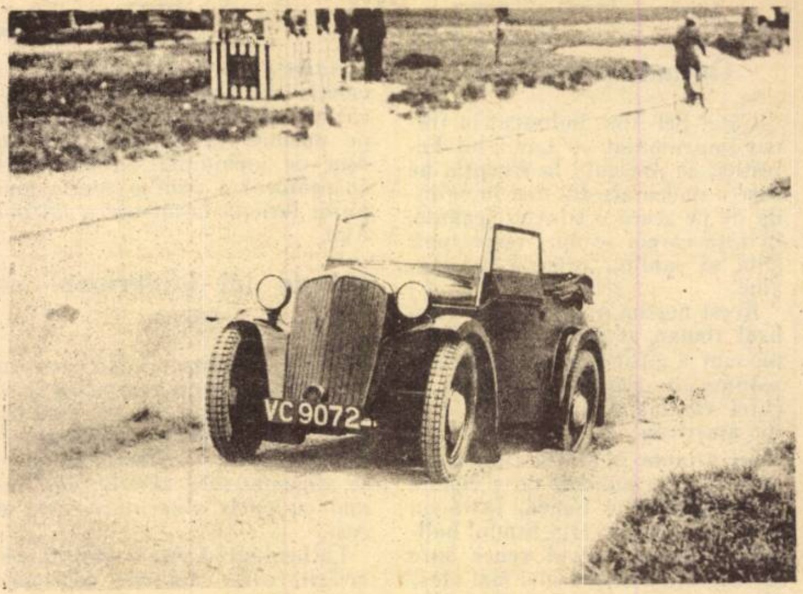

(Photo-exclusivitate Keystone)

La expoziția de automobile din Paris a produs senzație, această mică mașină care prin prețul ei extrem de redus (circa 60.000 lei) este cea mai eftină din lume. In ea pot sta foarte comod, patru persoane normale.

Anatomia dansului

Una din „Academiile” de dans ale Germaniei utilizează un schelet omenesc pentru o mai bună ilustrare a figurilor. Elevii învață mult mai ușor technica dansului, urmărind mișcările acestui schelet.

Kyffhäuser - Technikum
Bad. Frankenhausen (GERMANIA)
Durata studjului 2½ ani, ptr.
INGINER în:
Aeronautică, Electrotechnică, Automobile, Mașini, M-Agricole
Prospecte gratis la Secretariat

Alain Gerbault reîncepe aventura...

(Continuare din pag. 1081)

cuse încă până atunci unui muritor.

Dar, Gerbault nu este omul care să facă un lucru numai pe jumătate. Revenit la Paris, s'a reapucat de tennis şi apoi a dispărut din nou. Astăzi se ştie în fine de ce s'a reîntors şi de ce a lipsit dintre ai săi. Odihna nu era pentru el şi în portul Cherbourg a lucrat la o nouă barcă, ceva mai mare, mai bine utilată. Firecrestul, care l-a purtat pe valuri doi ani încheiaţi, nu ar mai fi putut rezista zbuciumului mării şi naturii deslănţuite, aşa că s'a despărţit de el pentru un nou tovarăş.

Astăzi, Gerbault este gata să reînceapă aventura. Lumea, care a palpitat pentru viaţa sa, se pregăteşte din nou să asculte şi să urmărească emoţionată marea ispravă.

Şi vă veţi întreba desigur: de ce toate acestea? de ce se duce şi ce urmăreşte acest nebun al zilelor noastre?

Răspunsul vi-l dă el însuşi: „Oamenii s'au obişnuit de secole să fie sclavii civilizaţiei. Eu nu sunt obligat să trăesc aceiaşi viaţă de servilism convenţional. Stăpân al navei mele, voi călători în jurul lumii, îmbătat de aerul pur, de spaţiu şi lumină, trăind ca matelot şi scăldându-mi în soare un corp care n'a fost creiat să fie închis în casă de oameni"... L. ROŞIANU

Un rit ciudat

Sir Reginald Raoul Lemprière, senior de Morel şi Dielament, maître-d'hotel creditar al regelui Angliei, a murit de curând.

Avea 79 de ani şi era descendent direct din celebra familie Lemprière, întemeiată în anul 1270 la Jersey.

Prin actul de fondaţiune a acestui serviciu, seniorul fiefului e obligat, ori de câte ori soseşte regele pe insulă, să înainteze călare în mare, până ce apa ajunge la şeaua calului.

Când regele George V a vizitat Jersey în 1922, Raoul Lemprière urma să se conformeze datinei, dar regele îi trimise vorbă că în vederea vârstei sale înaintate îl dispensează de acest rit tradiţional.

Păstrarea râsului pe placă

O casă germană de plăci de gramofon primi deunăzi vizita unei perechi de Olandezi. Ea, născută la Sumatra, voia să comande o placă specială.

Urma să se înregistreze râsul tinerei femei, râs care entuziasma pe soţul ei şi cu care ea îl şi cucerise.

După pregătirile necesare pentru înregistrarea râsului, Olandezul se puse să-şi gâdile soţia, să o sărute îndărătul urechii, să o ciupească...

Soţia se strâmba de râs...

Când operaţia fu terminată, bravul Olandez explică:

— Acum poate să mă părăsească, căci rămân pentru totdeauna cu râsul ei!

Tramvaiul bibliotecă

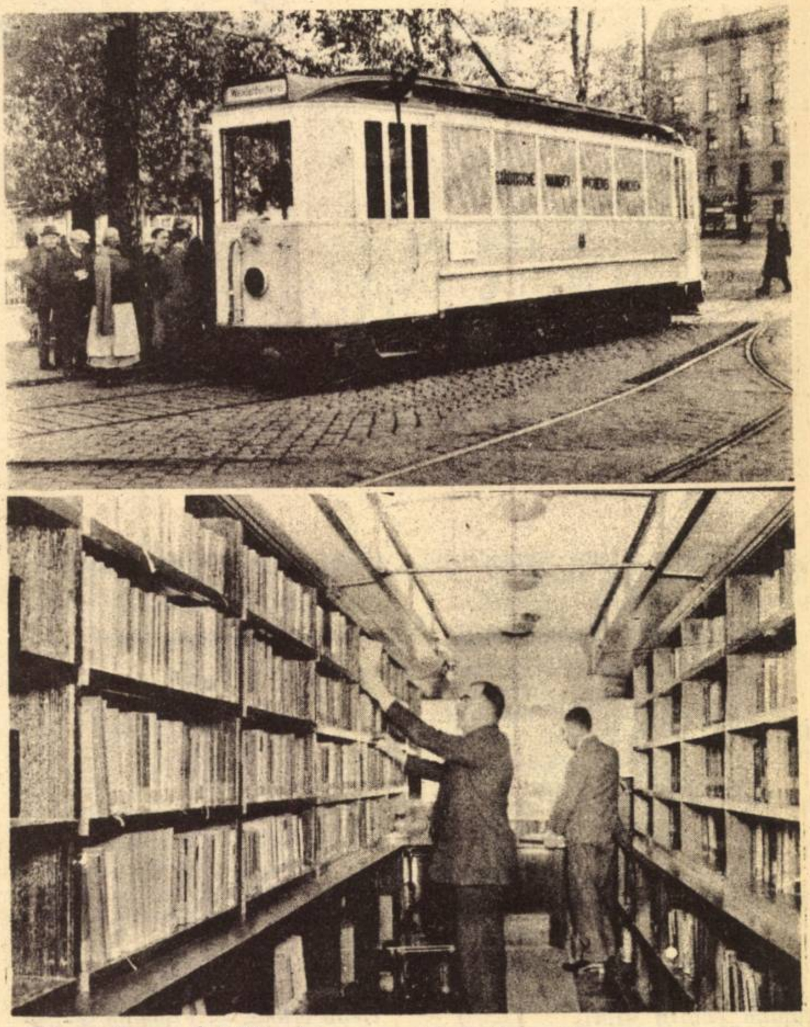

Primarul oraşului München a avut ingenioasa idee de a transforma un vagon de tramvai în bibliotecă populară, pentru uzul populaţiei periferice. Inovaţia dă roade interesante şi constitue în acelaş timp un admirabil mijloc de propagare a culturii. Vedem sus, aspectul unui astfel de tramvai şi jos, interiorul său.

SATUL OAMENILOR FARA GLAS

(Urmare din pagina 1080).

Bătrânul Sbonwiller şi doctorul se înapoiară în sat, iar cantonierul, rămase postat în mijlocul şinelor de oţel, trist şi îngândurat în faţa acestei cumplite nenorociri.

Cei doi bărbaţi găsiră pe Natt şi Thereza în faţa căminului în care ardea un brad întreg.

Thereza îndrepta focul. Natt, cu ochii la tânăra fată, nu-şi putu reţine un gest de mâhnire la gândul suferinţelor pe cari le îndura şi pe cari nu le putea traduce în vorbe

Adunaţi în jurul mesei, tovarăşii de suferinţă se uitau unii la alţii, ca şi cum ar fi vrut să se întrebe dacă tăcerea aceasta va ţine la infinit.

Neputând schimba nici un cuvânt, măsurau cu grijă importanţa ideilor, înainte de a încerca, o traducere mimată sau scrisă a lor. Tânărul doctor, nervos din cale afară, în neputinţa sa de a găsi o explicaţie plauzibilă, întorcea capul aproape mecanic, fixând când tavanul întunecat, când colţul uşei, când sculptura depe mobilele învechite.

Friederich Sbonwiller, în casa sa, la adăpost de vremea rea de afară, şi alături de cei pe cari îi iubea, făcu un gest care-i uimi pe toţi. Scoase din buzunar pipa sa de porţelan şi o umplu încet, metodic, cu tutun. La al treilea fum, scrise pe marginea unei gazete, cu litere mari şi citeţe: „Ce e de făcut?"

„Să aşteptăm", scrise Thereza. „Să fugim", propuse Natt. „Nu, să ne punem pe lucru", răspunse medicul. Privirile tuturor se aţintiră asupra doctorului.

Doctorul luă creionul şi scrise grăbit:

„Thereza să rămână acasă cu tatăl ei; Natt şi cu mine vom încerca o experienţă. Ne întoarcem după două ore".

Cei doi bărbaţi îşi luară repede rămas bun şi plecară prin grădina de zarzavaturi lipită de casa lui Sbonwiller.

Urcară cu greutate drumurile râpoase, împiedecându-se la fiecare pas de bolovanii cari se rostogoleau sub zăpadă. Intre timp, tânărul doctor explica prin gesturi tovarăşului de drum scopul strădaniei comune.

Amyl aflase prin telegraf că târgul cel mai apropiat, care se afla la 12 kilometri de sat, nu suferise extraordinarul fenomen. Ideia unui cataclism universal trebuia deci înlăturată; aşa că ţinea să stabilească zona de tăcere, cu ajutorul căreia să poată face şi deducţiile cari să-i permită o cercetare fructuoasă.

După o jumătate de oră de mers, cei doi bărbaţi erau istoviţi. Hainele le erau acoperite cu miriade de cristale albe de zăpadă, iar mâinile învineţite de frig se crispau dureros. Aproape de platoul care întrerupe lanţul de dealuri, Natt se împiedecă de o rădăcină şi căzu grămadă.

Căderea sa pe zăpada moale produse un sgomot, care ar fi trebuit să treacă neobservat dar pe care doctorul îl percepu năbuşit.

Se întoarse şi strigă:

— Te-ai lovit rău, Natt?

Natt auzi exclamaţia fratelui său atât de încet, încât avu impresia că se găseşte la extremitatea unui telefon depărtat.

— Nu, răspunse el.

Pronunţând cuvântul acesta, înaintase cu câţiva paşi; sunetul ajunse la urechile lui Amyl, puternic, ca o pocnitură de bici.

Trecuseră de zona tăcerii!

Depe vârful colinei se vedea un sat.

Locuitorii veseli, mergeau spre biserică, ale cărui clopote sunau pentru slujba de vecernie. Deşi la numai câţiva kilometri de satul tăcerii, oamenii trăiau nepăsători.

Intorcându-şi privirile spre satul lor, doctorul şi Natt putură desluşi căruţele pregătite de plecare.

Incepea exodul. Incărcând ce aveau mai preţios, unii locuitori erau pe punctul să părăsească localitatea lor blestemată.

Doctorul Amyl privea neputincios spectacolul acesta întristător. Ce molimă îngrozitoare atinsese satul său? Ce era de făcut?

Alături de dânsul, Natt îi respecta tăcerea.

— Vezi? zise deodată Natt.

Şi arătă spre o silnetă asemănătoare cu a lor, care stând la marginea unei păduri, inspecta împrejurimile cu un telescop.

— Lasă-te la pământ, porunci doctorul.

Fără a şovăi, cei doi oameni se lungiră cot la cot îndărătul unor copaci pentru a putea observa mai bine pe necunoscut.

Acesta făcu câţiva paşi se opri, scrise ceva pe un carnet, merse din nou, mai scrise ceva, apoi se depărtă subit şi se pierdu în adâncul pădurii.

Cei doi fraţi se sculară, pronunţând simultan un nume: Karl Carlton.

(Urmează în No. viitor)

JOCURI

Strofa magică

de *Titi Bădescu*. R.-Vâlcea

D V
I O O U M E L R D N
U E P S , I U M L Ş U S N
E T O A Ă ; U U N S E S L A A
T U E F R L E S D U A A C L
U I R U A I F M S T A S ,
I M R A Ă S E I I .

Găsiţi cheia acestei enigme astfel ca să aflaţi o strofă dintr'o poezie a lui Mihail Eminescu.

Criptograful Jubileului

de *Pincu A. Saul-Piasa*,
Focşani

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 6. 2. 8. 9 10. 7. 11.
12. 5. 13. 14. 10. 15. 16. 6. 14. 3. 4.
10. 10. 6. 17. 4. 18. 14. 10. 15. 10.
11. 19. 8. 20. 8. 6. 15. 10 16. 8.
6. 18. 6. 2. 10. 21. 10. 8.

6=a: 12=ă; 8=e; 10=i; 5=o; 3=u.

Să se afle un mare eveniment întâmplat în luna aceasta.

Carte de vizită magică

de *Barbu Cismărescu*, Craiova

Mihai B. Saul

Schimbându-se ordinea literelor se va afla îndeletnicirea personagiului de mai sus, precum şi localitatea unde şi-o exercită.

POŞTA JOCURILOR

Fănică Nicolaescu-Balş. —Mulţumim pentru urări.

N. (?) Constant. Constanţa. — Trimeteţi jocurile (scrise, cu cerneală, pe o singură faţă a hârtiei).

Niculescu Ilie, student. — Numai la jocurile de cuvinte încrucişate se admite : a=ă, s=ş; t=ţ şi invers (pentru cartea de vizită şi jocul în triunghiu). Proverbul ascuns slab. Mai încercaţi.

Toteluş Emanoil şi M. Antonescu. — De ce trimeteţi soluţiile jocurilor de mai multe ori?

Irène Al. Eladescu. — Citiţi răspunsul d-lui Niculescu Ilie (pentru triplul pătrat). Metagrama trebue făcută în versuri.

Mircea Grosu, Bârlad. — Slab. Mai încercaţi şi nu numai enigme.

Ilie T. Lupiţa, Caracal. — Rătăcirea c. p. este exclusă.

Gella erioiu. — Premiile se trimet acasă.

Ionel C. Ionescu-Băicoi, Câmpina. — Primim cu plăcere jocuri bune şi mai ales originale.

Duca Gr., Roman. — Cu regret jocul dv. este nepublicabil. Mai încercaţi.

Relly şi Nelu Stănescu, Craiova. — Aveţi un cuvânt inversat şi triunghiurile nu se leagă astfel. Ne ferim pe cât putem de jocuri în triunghiu. Să sperăm că pe viitor vă vom putea publica ceva.

Nellu Nanu, Drăgăşani. — Cu regret jocurile sunt nepublicabile.

Ionela Petrescu. — Soluţiile jocurilor din No. 39 au sosit prea târziu. Citiţi „In atenţia deslegătorilor".

Soluţiile jocurilor din „O. L." No. 42

Joc ornamental

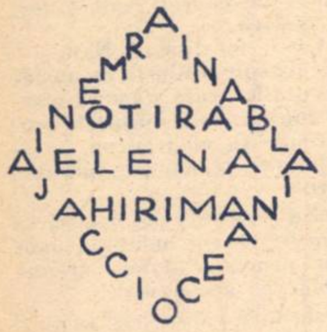

Metagramă

C E R B
C E R C
C E R E
C E R I
C E R N
C E R T

Joc de cuvinte încrucişate „Rândunica"

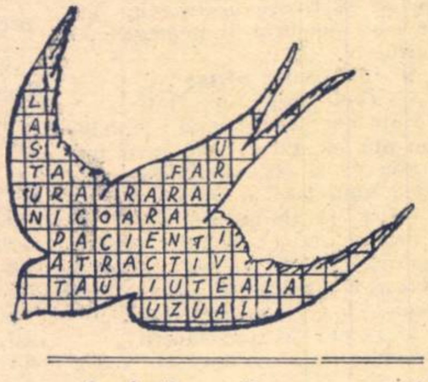

Amintim din nou, că fiecare deslegător, trimiţând soluţiile jocurilor, va trebui să le însoţească de bonul pe care îl ataşăm la revistă.

Atragem atenţiunea deslegătorilor că nici o soluţie nu va fi luată în seamă fără bonul corespunzător.

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE :

Balş (Dolj): Taxieru Ştefănescu.

Bârlad: Al. Dobrinescu-Aledo, student.

Bucureşti : Cleopatra, Malec, Constantin, Ioan şi Aurică Ştefănescu, Tity Ştefănescu şi Aurelia R. Tone, Toteluş Emanoil şi Milicu Ştefănescu.

Caracal: Dum. Dumitrescu, P. Şt. Constantin şi Ilie T. Lupiţa.

Câmpina: Costel Ruşină.

Constanţa: Bebi şi Ţuţu Navon, Jean Dumitrescu, Goiceanu şi Nelu Navon.

Focşani: Pincu A. Saul-Piasa.

Galaţi: Ionescu T. Ştefan, Howells G. Dumitru, Niţă Cotârlici.

Iaşi: Dimitriu Paul.

Periş (Ilfov): Fanny Ionescu şi Sandy N. Ioan.

Perişor (Dolj): Take B. Stoicovici.

Pucioasa (Dâmboviţa): Rorica Emanoil şi Alexandru Niţescu, Midky Ştefănescu.

Timişoara: Mihai Ruge şi Romescu I. Ioan.

Turnu-Măgurele: Lucreţia şi Margareta Pallade.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE „RANDUNICA" ŞI JOCUL ORNAMENTAL:

Arad: Anghelescu Petre.

Braşov: Mitzy şi Felicia Cătoiu, Octavian Tomulescu.

Bucureşti: Rosenthal Isac, Dumitru Georgescu, Octavian Berenştein, Solomon Strulovici, Traian Muşetescu, Nicolae Dragomirescu, Natalia Chiristigiu, Baicu S., Samuel Davidescu, Ionel şi Arsene Lucescu, Dragomir Constantinescu, Aurora Dumitrescu.

Câmpina: Saşa Calil.

Craiova: Ana şi Didina Klein, Amalia Feinştein, Simionescu Marin şi Radu.

Drăgăşani (Vâlcea) : Sandu Georgescu.

Focşani: Fredy Rosenştein, Radu Bărbulescu, Michel Safir, Jean şi Memy Segall.

Galaţi: Ionescu Jenny, Carol Ionescu.

Huşi: Marcel Iscovici.

Iaşi: Robert Dunăreanu, Carol Argintaru, Isac P. Şteinberg, Aurora Segall, Blumenfeld Sigmund, Betty şi Iosis Klein, Tony şi Anny Basarab, Georgescu Ionel, Ana Penchas, Moscovici Lola şi Cuţa.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE „RANDUNICA" ŞI METAGRAMA :

Bucureşti: Niculescu lie, Beatrice şi Fotin V. Emanoil.

Câmpina: Sigmund Boniowski.

Craiova: Lizica Munteanu şi Gigel Ioan, Lucian Dumitrescu şi Ego Ioan, Costică Ardeleanu şi Marin Dinuţ.

„Oglinda Lumii" No. 44

BONUL JOCURILOR

Gorcea-Mare (Dolj): Gică Ioan.

Iaşi: V. Victor, Eugen Gh. Gheorghiu, Costel Bolintineanu, Silică Mere, Caporal Ioan Craja.

Isvoarele (Olt): Ada Pilichron Slatina; Tolescu Gheorghe.

Ploeşti: Theodor şi Anny Stoicescu, George Negroiu.

Pucioasa (Dâmboviţa): Costel Georgescu şi Marin Ştefănescu.

Râmnicu-Vâlcea: Mimy, Şteflea, N. Grăsoiu, Nidia Copetti, Mimy Dălban, Marieta Boculescu şi Silvica Arsenescu, Mimi Constantinescu, Meta Stănescu, Virginica Bunescu, Viorica Petroşanu, Vetuţa Găină, Stelică Nicolaescu, Dragoş Petroşanu, Petruş Stănescu, Răducănoiu Alex., Epurescu Al., Milosteanu Petre.

Turnu-Măgurele: Mity Lolis.

AU DESLEGAT JOCUL ORNAMENTAL ŞI METAGRAMA:

Bălţi: Solomon Finkelştein.

Brăila: Victor Antonescu, Paul Brădescu.

Braşov: Anişoara şi E. Turnavictu.

Bucureşti: Anton şi Elena Popescu, Sandu şi Barbu Constantinescu, Niculescu E., Varvara Kiriţescu, Bernard şi Samuel Glückman, Nella Popescu, Iosif şi Nelly Romanescu, A. Dumitrescu.

Constanţa: Alecu şi Tilly Blandurtu.

Craiova: Isac M. Schwartz, Popescu Elene, Costache Trandafirescu, Achille Simionescu, Georgetta şi Anişoara Antonescu, Dan Cărăicu.

Giurgiu : Paula Dumitrescu, Dumitru Stan, Theodor Râmnic, Ovid Bucureşteanu.

Iaşi: Emanuel şi Victor Craioveanu, Ortansa Burada, Clara Sachs, Berenstein Wilma, Bertha Goldenberg, Iosală Schwartz.

Oradea-Mare: Tony şi Lucia Daia, Al. O. Oţeleanu.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE „RANDUNICA".

Sinaia: Marilena N. Constantinescu, M. A. D. Hertz, A. Austriac, M. Virgil, M. S. Weissendorf, M. Bum., M. Şaraga.

Timişoara: Fleşerui Octavian.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL ORNAMENTAL:

Bucureşti: Tina I. Friedman, T. Târnova, T. Ştefănescu, T. Aronescu, T. Paparom, T. Saba, T. Grossman, T. Alecu, T. Eschenasy, T. Surba.

AU DESLEGAT NUMAI METAGRAMA:

Braşov: Octavian şi Virgil Theodorescu.

Turnu-Măgurele: Ion Alterescu.

Vaslui: Ionescu Şt. Elvira.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CAŞTIGAT :

Premiul jocului de cuvinte încrucişate „Rândunica" : Mihai Ruje (Timişoara).

Premiul jocului ornamental: V. Victor (Iaşi).

Premiul metagramei: Milosteanu Petre (Râmnicu-Vâlcea).

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN „O. L." No. 41:

Râmnicu-Vâlcea: Jenuţa şi Şontea, Marioara şi Valerică, Viorica şi Diogan Metta şi Sandu R., Paula şi Petruş. Vetuţa şi Sandu E., Virginia şi Dragoş.

Din toată lumea...

1) De pe cupola de 76 metri a castelului Engelsburg din Berlin, vizitatorul are o minunată privelişte asupra Domului şi pieţei Lustgarten, — 2) Industria hotelieră se ţine la pas cu vremea şi face adevărate tururi de forţă pentru comoditatea pasagerilor. Hotelul Gleangles din Londra are un helicopter la dispoziţia clienţilor săi, iar aparatul decolează şi aterisează chiar în parcul hotelului. — 3) „Cel mai slab şi cel mai gras om din lume" numărul de senzaţie al unui circ francez, se distrează în aşteptarea intrării în arenă. — 4) La expoziţia de radio din Londra a fost prezentată această minune a ştiinţei: — un aparat electric care realizează perfect, omul robot imaginat de scriitorul ceh Karl Ciapek în celebra piesă R. U. R. reprezentată anul trecut şi la noi. In cliseul nostru „omul electric" manipulează un gramofon. — 5) Cum sunt dresaţi în Statele Unite câinii poliţişti. — 6) Este de neînchipuit cum femeile din ziua de azi îşi arată picioarele fără nici o reticenţă. Statuia de bronz este indignată; dar nu-şi poate întoarce privirile... dela acest tablou ispititor.

2

3

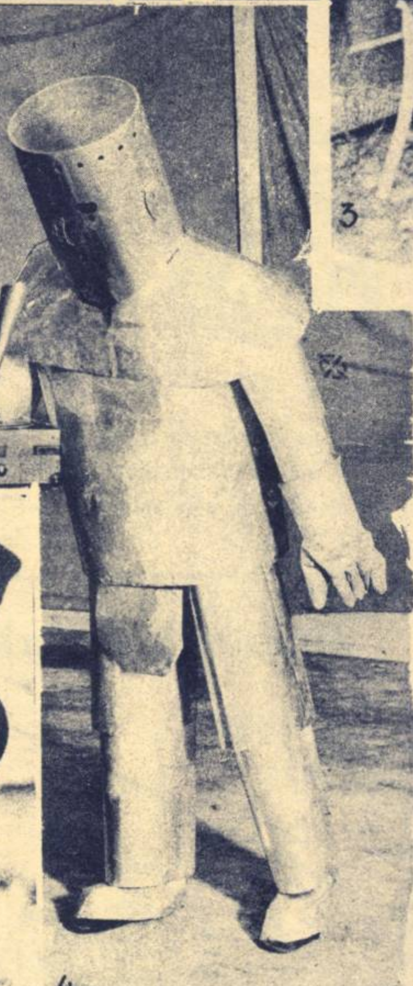

4

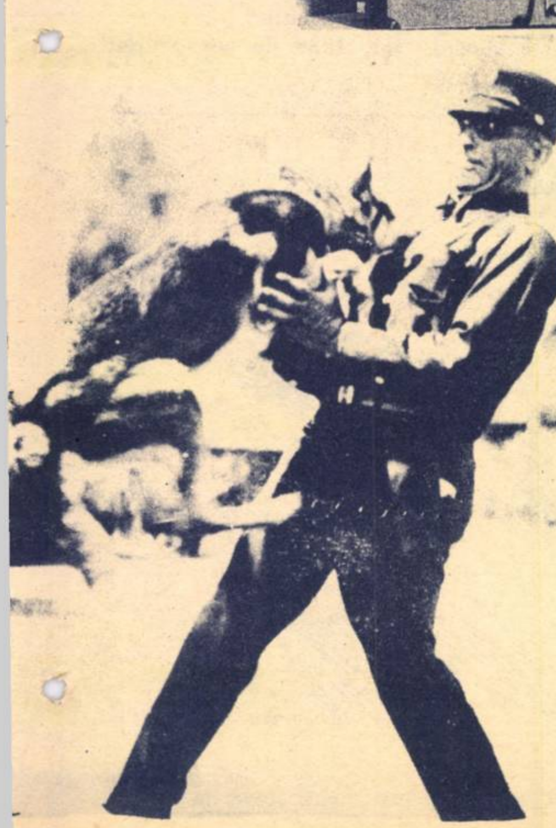

6

(Photo-exclusivitate Keystone şi „The New York Times")

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Proastă scuză

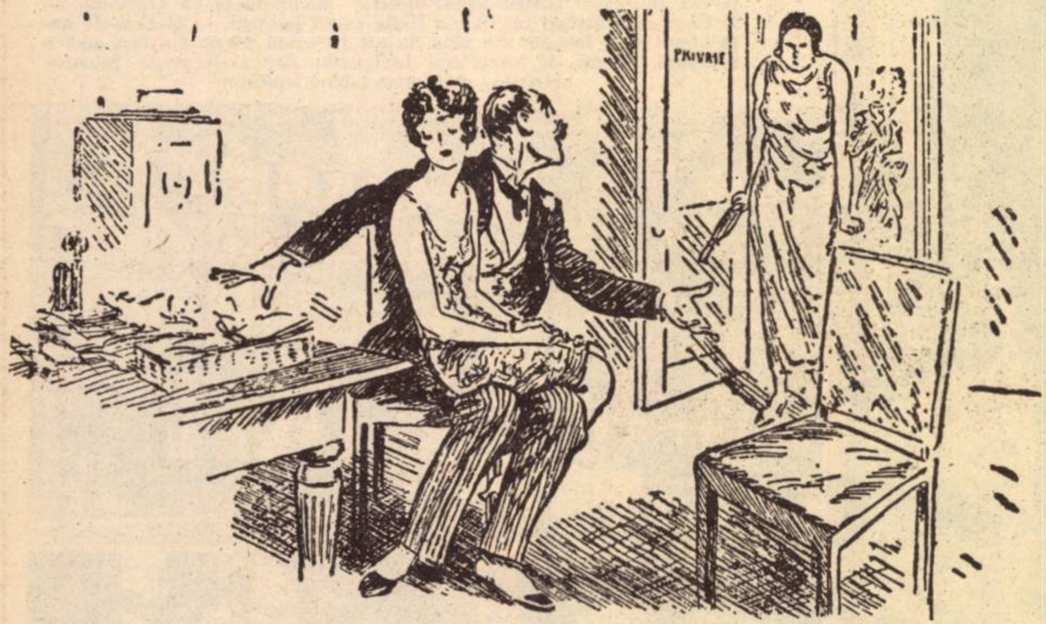

Soțul (zăpăcit): Da, dragă, noi te-am auzit când urcai scara, și având numai două scaune în birou, d-șoara Nelli a sărit în sus ca să-ți ofere scaunul ei.

LOGICA FEMEILOR

— Femeile nu-și dau de loc seama de dificultățile economice prin cari trecem.

— De unde deduci asta?

— Copilașul nostru a înghițit eri o piesă de un leu, și soția mea a chemat un medic, căruia i-a dat cinci sute de lei... ca să salveze unul singur!

Idiot

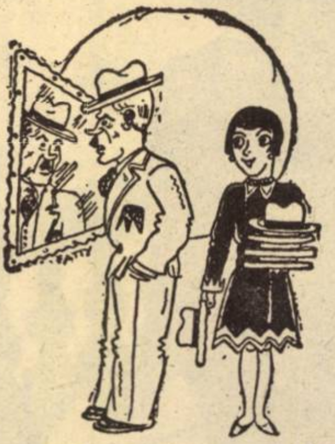

— Nu pot să iau pălăria asta. Imi face o mutră de idiot!

— Dar aveți pe cap vechea dv. pălărie!

NU SE ASCUNSESE

Unchiul (venit să-și vadă nepoțica bolnavă): Ei, Roro, cum te-a găsit azi d. doctor?

Roro: Cum m'a găsit?... Dar bine eu nici nu mă ascunsesem.

REMEDIUL

— Ți-am ascultat sfatul și, ca să-mi vindec răceala, am dormit cu fereastra larg deschisă.

— Și ai scăpat de răceală?

— De răceală nu, însă de ceasornicul și de banii mei!

INTREBARE INDREPTĂȚITĂ

Vremea e foarte critică, și totuși tânăra soție tocmește iarăși o servitoare.

— Mișule, întreabă ea pe soțul ei; dacă dau servitoarei leafa de o mie de lei pe lună, ne mai rămâne destul ca să ne poată găti ceva?

Desinteresare feminină

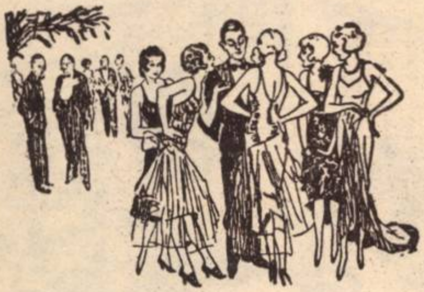

O invitată (cu invidie). — Toate femeile par'că's nebune după băiatul acesta.

Amfitrionul. — Nu vă speriați, toate îl vor urî mâine. El e președintele juriului la concursul de frumusețe de astă seară.

POLITEȚA

Jeana: — Dacă nu-l poți suferi, cum spui, dece îl lași să te sărute?

Marietta: — Cum să fiu atât de nepoliticoasă, încât să i-o interzic?

FATA MODERNA

Fata: Tăticule, te-ași ruga să-mi dai ceva bani pentru zestrea mea.

Tatăl: Dar nici nu știam că ești logodită!

Fata: Dar bine, tăticule, nu citești gazetele?

Deziluzie

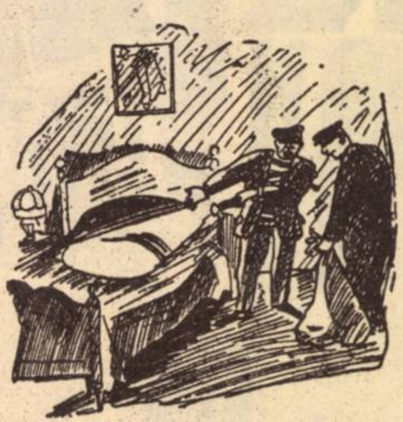

— De neînchipuit. Noi ne dăm atâta trudă ca să mergem în vârful picioarelor și acești pârliți de burghezi fac chef și nu s'au întors până la 3 dimineața.

Pietonul supărăcios

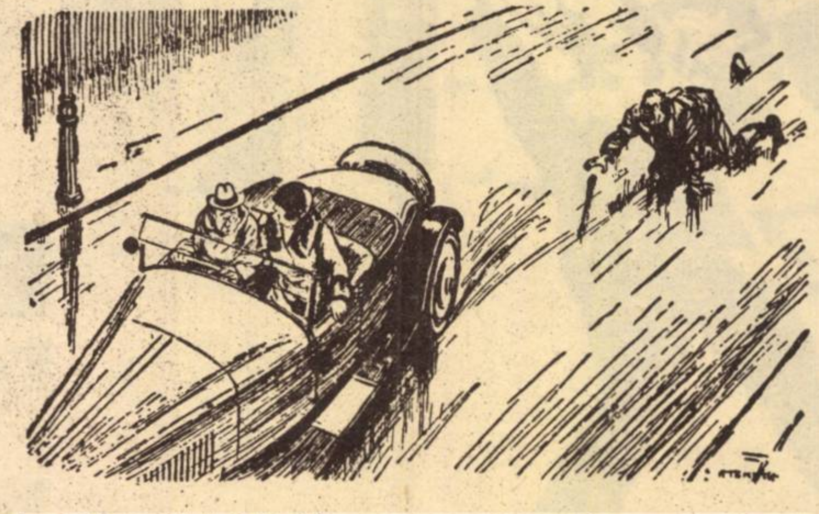

— Ionel, nu te oprești să-l ridici?

— Nu! Are aerul unui tip dintre aceia cari se supără pentru orice fleac de nimic

Dispreț de moarte

A făcut senzație în toată lumea, știrea, că acum câteva zile un avion zburând mai multe ceasuri deasupra Romei, a împrăștiat în bătaia vântului, sute de mii de manifeste antifasciste. — Pentru cine cunoaște regimul d-lui Mussolini și felul cum acesta se comportă cu adversarii săi, fapta îndrăsnețului aviator, apărea pur și simplu, ca o sfidare a morții. Aceasta era și realitatea, pentrucă după investigațiile făcute, s'a aflat că pilotul, plecat dela Nissa sub numele fals de Murris, era de fapt un tânăr italian Lauro di Bosis care numai cu *6 ore de zbor* și într'un avion cu viteză maximă de 150 klm. pe oră a înfruntat pe cerul Italiei, formidabila flotă aeriană fascistă, dotată cu avioane, cari fac 300 klm. pe oră. A plecat totuși, *știind sigur* că va fi răpus. Pe fotografiile noastre vedem pe Murris *alias* Lauro di Bosis, înainte de decolarea de pe aerodromul din Nissa.

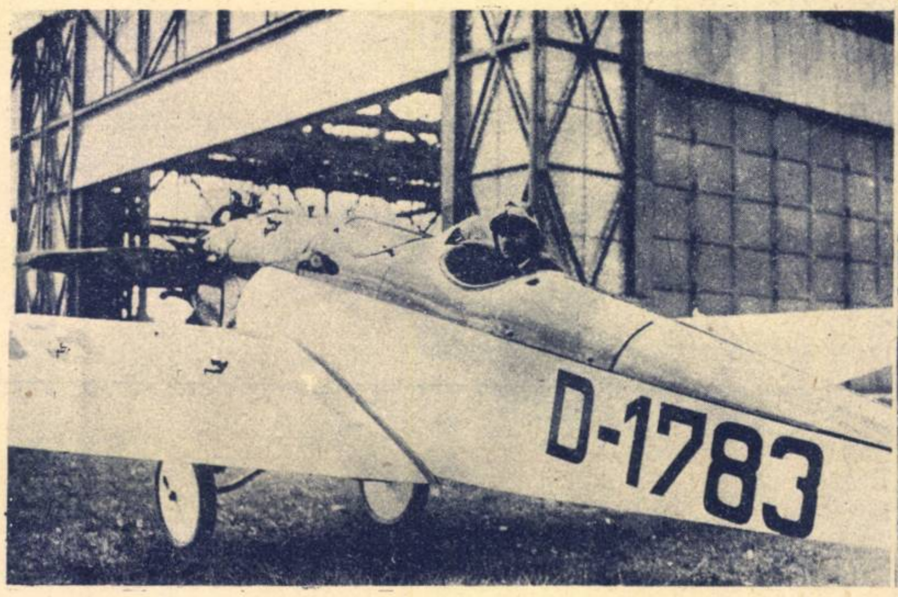

Vorbe de spirit ale oamenilor celebrii

ARISTIDE BRIAND

Aristide Briand, celebrul bărbat de Stat al Franței, a povestit următoarea anecdotă despre Lloyd George.

Scena s'a petrecut în hotelul Crillon de pe piața Concordiei din Paris, unde cei doi fruntași politici aveau, pe timpul tratativelor de pace, discuții foarte lungi. Lloyd George apăra în cea mai mare parte interesele germane.

— După o astfel de discuție lungă, povesti Briand, am plecat împreună, în mașină, din hotel. Deabia pornit, automobilul se opri din cauza aglomerației, pe piața Concordiei, în fața urâtului monument al Strassburgului

— Mă întristez totdeauna când văd monumentul acesta, zise Lloyd George, gândindu-mă că peste douăzeci de ani se vor ridica la Berlin monumente ale Strassburgului.

— Și e cu atât mai trist, răspunsei eu, cu cât Germanii vor trebui să înalțe monumente tot atât de urâte pentru toate coloniile lor intrate în posesia Englezilor.

Niciodată, adăogă Briand, nu l'am mai văzut pe Lloyd George atât de bine dispus ca în seara ceia : de mult ce îi plăcuse răspunsul meu.

LLOYD GEORGE

In schimb, Lloyd George a povestit anecdota următoare despre Briand :

— După ce tratasem prima dată cu Briand și acesta plecă la Paris, el se despărți de mine cu cuvintele :

— Vă rog să transmiteți salutările mele d-nei Lloyd George.

Răspunsei bine înțeles cu rugămintea de a transmite și d-nei Briand salutările mele.

— Bucuros, răspunse Briand. Dar nu știu căreia.

— Bine înțeles soției d-v. zisei. Ori nu sunteți căsătorit ?

— Confidențial, clipi Briand din ochi, vă voi încredința un secret. Mi-am început cariera ca socialist și am rămas credincios principiilor mele într'o privință: nu mi-am luat o femee ca proprietate particulară, ci trăesc pe baza principiului colectivității.

CEREȚI LA TOATE LIBRARIILE SAU DIRECT
ULTIMELE CARȚI DE MARE SUCCES ALE
EDITUREI „EMINESCU"
BUCUREȘTI I, Str. Inginer Anghel Șaligny 2.

FRIEDRICH TORBERG: Din tragediile școlii
Bacalaureatul elevului Gerber
în românește de F. ADERCA

In acest roman autorul redă torturile unui suflet tânăr pus în fața celor dintâi iubiri, viclenii și dureri ale vieței. E cea mai puternică și pură oglindă a sufletului unui Werther modern. In acelaș timp autorul redă spectacolul complect al tragediei bacalaureatului pe care o trăesc mii de tineri și mii de familii din zilele noastre.

ERNST GLAESER
Contingent '924

Succesul cel mai mare nu va fi destul de mare pentru cartea aceasta. E mai mult decât literatură pentru adulți; timp de multe generațiuni ar trebui să se dea oricărui băiat, dela 16 ani în sus, cartea aceasta, drept avertisment pentru toată viața.

PANAIT ISTRATI

ȚAȚA MINCA
ROMAN

O fată dela câmp iubește cu patimă, își sacrifică iubirea din avânt generos și se alege cu un „copil din flori" care îi umple viața de lumină nouă.
240 Pagini, Lei 60

NERANȚULA
ROMAN

Nerançula e romanul vijelios al unei copile sălbatice, ca porecla ce o poartă: *„portocală amară"*. Doi tineri o iubesc și și-o împart, tustrei se rostogolesc în prăpastia aceluiași destin nemilos.
50 lei Volumul.

MAURICE LEBLANC
AVENTURILE LUI ARSÈNE LUPIN
Și la noi ca și în toată lumea aceste aventuri delicioase, neîntrecute au obținut un succes neașteptat. Au apărut până acum:

Arsène Lupin, Gentleman Apaș
Arsène Lupin contra lui Herlock Sholmes
Arsène Lupin, Acul scobit
Arsène Lupin, 813
Cele trei crime ale lui Arsène Lupin
Dopul de cristal
Confidențele lui Arsène Lupin
Triunghiul de aur
Izbânda lui Arsène Lupin
Insula cu treizeci de sicrie
Piatra Miraculoasă
Fiecare vol. complet, Lei 30

EMIL LUDWIG
NAPOLEON
în românește de EMAN. CERBU

Cartea care înfățișează fără să ascundă nimic, viața adâncă, vijelioasă și eroică a marelui Impărat. Cartea care se citește cu înfrigurare. Cartea în care ne regăsim cu toții.

VICTOR MARGUERITTE
Romanul Adulterului
TALIONUL
în românește de **Othilia Ghibu**

Problema veșnic dureroasă a **adulterului** pusă în acest roman, e cu atât mai tragică, cu cât sub această culpă grea a căzut o femee. Amorul femeei adultere poate aduce în căminul soțului iubitor și neștiutor un copil care nu-i al lui dar pe care îl iubește ca pe al lui propriu.

CEREȚI GRATUIT:
NOUL CATALOG
Cu prețuri **REDUSE** al Editurei „Eminescu"

BORGIA, ROMANUL unei familii de Klabund. Trad. de Victor Rodan.
PE FRONTUL DE VEST NIMIC NOU, de Erich Maria Remarque. — Trad. de Eman. Cerbu.
DE LA POLUL NORD LA POLUL SUD de SWEN HEDDIN, VOL. I — VI. Fiecare vol. LEI 30.

OGLINDA LUMII

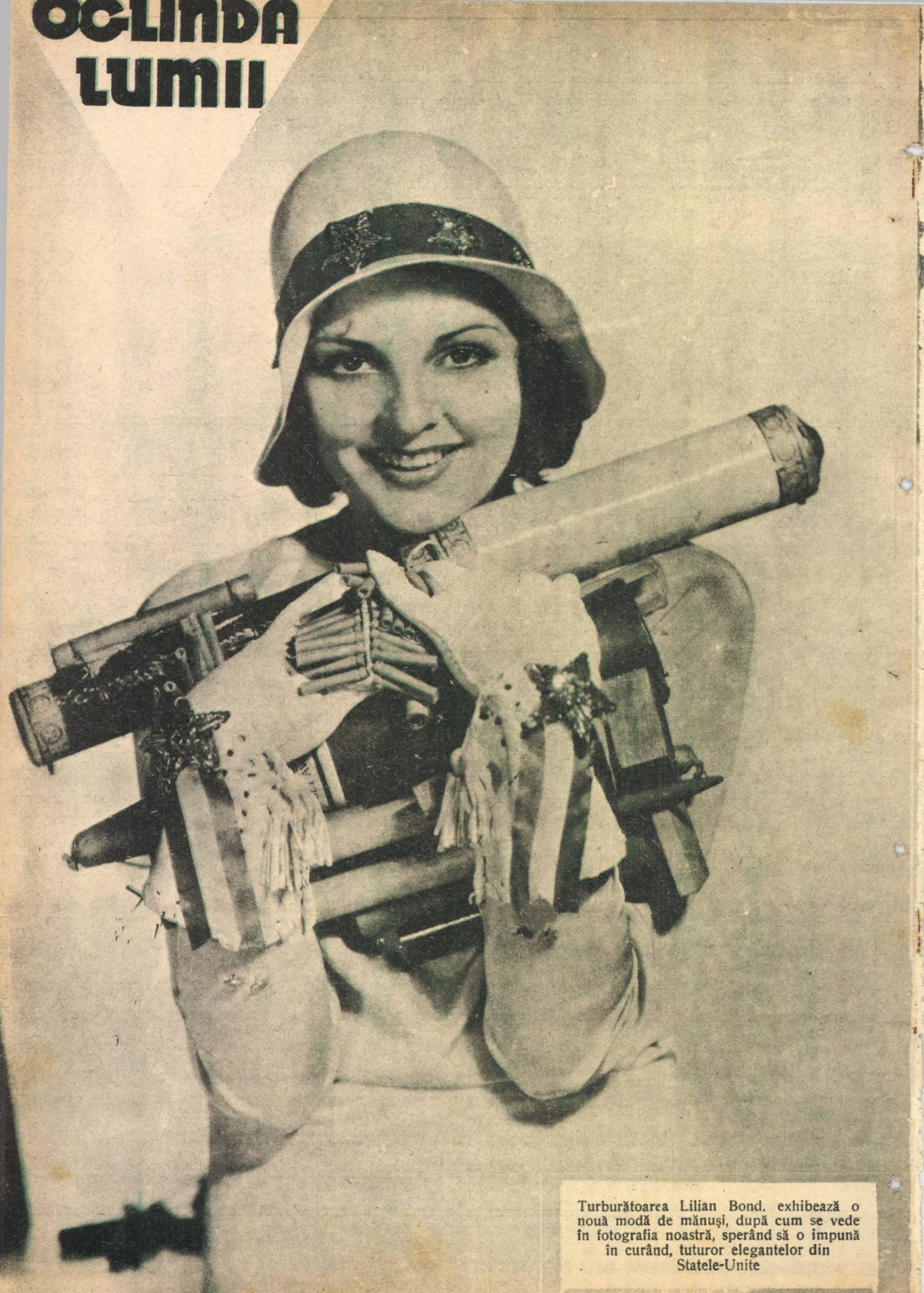

Turburătoarea Lilian Bond, exhibează o nouă modă de mănuşi, după cum se vede în fotografia noastră, sperând să o impună în curând, tuturor elegantelor din Statele-Unite

OGLINDA LUMII

6 · NOEMBR · 1931

ANUL X. No. 45

Cine ar putea ghici la ce se gândește acum, turburătoarea Juliette Compton?

20 PAGINI
LEI 5

BIBLIOTECA UNIVERSITA -IAȘI-

In intimitatea unei Regine

Există în Europa două ţări care au menţinut eticheta spaniolă a Curţii: Spania, ţara de origine, bine înţeles, şi Italia.

Spania nu mai are acum nici Curte, nici rege, prin urmare nici o etichetă a Curţii, dar în chestiile acestea Italia e mai catolică decât Papa.

Exclusivismul perechii regale în relaţiunile ei nu mai este însă cu totul respectată de generaţia mai tânără, şi atât prinţul moştenitor Umberto, cât şi frumoasele sale surori nu se lasă stânjeniţi de eticheta Curţii.

Regina Elena a trebuit să facă şi ea, în timpul răsboiului, multe concesiuni, dar acum nu mai vine atât de des în contact cu lumea din afară, şi din cauza aceasta e prea puţin cunoscută în ţara ei proprie. Regina Elena e o fire foarte timidă, rezervată, care se teme de contactul cu publicul şi căreea îi repugnă orice ceremonie oficială. Nu-i plac convorbirile uşoare, amabile, cu orişicine, cum le au de obicei suveranii. Dar dacă dă de cineva, despre care crede că pricepe ce o interesează pe dânsa, atunci conversaţia ei devine atractivă şi nesilită.

*

Cu prilejul unei recente treceri prin Roma, o cunoscută ziaristă se duse şi la Quirinal, superba reşedinţă a perechii regale italiene, spre a solicita o audienţă.

Un domn în frac roşu — povesteşte ziarista — cu pantaloni scurţi de mătase neagră şi ciorapi albi, mă aşeză cu grijă într'un ascensor, de par'că aşi fi fost o păpuşă fragilă de porţelan, şi un alt servitor, îmbrăcat identic, mă scoase din lift, de îndată ce ajunsei în etajul de sus.

„Ca un colet", îmi zisei.

Şi când mă întâmpină apoi, pe pragul primului salon, un camerier în uniformă, am dedus că aici nu încape nicio iniţiativă personală.

In pragul salonului următor mă aştepta prinţesa italiană care luase asupră-şi prezintarea mea. Voiam s'o mai întreb câte ceva despre ceremonialul indicat, dar nu mai era timp. Fără a şti câte reverenţe sunt necesare, mă aflai în clipa următoare în faţa Majestăţii Sale, care mă primi în salonul ei particular.

*

Regina Elena e o femee impozantă, cu urmele frumuseţii care a făcut'o altă dată cea mai renumită din Europa. E ca un tablou, în rochia ei de mătase bleu lavande, cu blana de ermină pe umeri, cu mai multe şiruri de perle şi cu un minunat pandantif de briliante pe gât.

Superbul ei păr negru luceşte argintiu la tâmple, dar zâmbetul ei e tineresc când mă pofteşte amabil să iau loc şi începe simplu, ca orice altă mamă, să vorbească despre copiii ei, acest punct central al vieţii sale.

— Am vorbit chiar acum telefonic cu fiul meu, zice regina; e plecat la Cortina, spre a mai face odată ski, în Dolomiţi. Şi ştiţi pentru care importantă afacere de Stat m'a chemat? Voia să ştie ce-a spus nepoţica sa de şapte ani de cutiuţele de lemn pictate pe cari i le-a trimis de acolo.

Şi mica duduc Calvi, fetiţa cea mai mare a fiicei mele Jolanda, a chemat'o la telefon pe bunică, spre a-i citi scrisoarea de mulţumire către unchiul Umberto. Aci, în casă, suntem toţi o mare familie, adăogă regina surăzând.

„Am căutat întotdeauna să creez alor mei o viaţă de familie fericită. M'am gândit că dacă în viaţă ar pierde toate celelalte, amintirile din copilărie tot vor constitui pentru ei o comoară. Amintirile din copilărie...", zise regina, apoi zâmbi veselă şi începu să povestească o mică amintire depe vremea când principele moştenitor Umberto mai era un mic băeţel.

— Imi aduc aminte, par'că ar fi fost eri. Ne dasem o întâlnire cu Elisabeta a Belgiei şi cu fetiţa ei, la Veneţia. Şi făcând o plimbare în gondolă pe Canal Grande, glumeam între noi că într'o zi băiatul meu ar putea deveni poate ginerele ei, şi fetiţa ei dulce, blondă, nora mea. Nu neam gândit nicio clipă că lucrul acesta s'ar putea realiza într'o zi; tot atât de puţin ca şi acum câţiva ani, când am fost mosafira bunei mele prietene, regina Bulgariei. Ea s'a uitat atunci la fetiţa mea Giovanna, care frământa prăjituri de nisip cu fiul ei Boris, şi mi-a spus deodată foarte serios: „Ce-ar fi dacă aceştia doi şi-ar face odată intrarea la Sofia ca rege şi regină? Şi acum s'a îndeplinit şi proorocirea aceasta, şi Bulgarii au primit pe fiica mea cu braţele deschise.

*

O aluzie la practica ei de infirmieră duse convorbirea pe tărâmul, pe care regina Elena e acasă, caşi regina Elisabeta a Belgiei.

— Interesul pentru ştiinţa medicală, spune suverana Italiei, s'a manifestat la mine din tinereţe. Aveam şaisprezece ani, când mama mea, silită să plece pentru un timp îndelungat, a lăsat în grija mea pe surioarele mai mici. Spre mai mare siguranţă, fusese chemat la Cetinge un bun medic din Heidelberg, şi sub directiva lui, am învăţat atunci serios tot ce era în legătură cu medicina şi îngrijirea bolnavilor. Incă depe atunci observarăm, atât profesorul meu cât şi eu însămi, că prezenţa mea la patul unui bolnav exercita asupra pacientului o influenţă favorabilă. Ajungea uneori să pun mâna pe fruntea bolnavului şi să spun câteva cuvinte liniştitoare, ca să se producă o îmbunătăţire.

„Am avut apoi, în cursul vieţii mele, adesea, prilejul de a face constatări analoage, atât la membrii propriei mele familii, cât şi la cei ai casei şi la soldaţii răniţi în răsboi. Cred că e, pur şi simplu, un fel de sugestiune: silesc pe bolnavi să-şi însuşească propria mea credinţă fermă în însănătoşirea lor. Cei din Italia spun că aşi avea o mână norocoasă, o credinţă fermă, spun eu.

„Unul din cazuri s'a întipărit în amintirea mea: Era la începutul răsboiului. Un ofiţer grav rănit fu adus în spitalul meu. Era considerat pierdut, tot corpul şi capul îi erau bandajate, o granată explodată îl asvârlise cu atâta putere de perete, încât fusese literalmente sfâşiat. M'am dus la patul său, i-am strâns mâinile în mâinile mele şi i-am spus cât putui de liniştită:

— „Bună dimineaţa, d-le căpitan!

— „Bună dimineaţa, Majestate, răspunse el cu glas tare.

— Dar cum de m'ai recunoscut? Nici n'ai putinţa de a vedea! exclamai mirată.

— „Am recunoscut pe regina mea după glas, zise el.

„A doua zi îi dispăru febra, şi vizitând după câteva săptămâni din nou spitalul, întâlnii pe coridor pe un chipeş convalescent. Intrebându-l cum îi merge căpitanului grav rănit, convalescentul salută milităreşte şi răspunse:

— „Eu sunt acela, Majestate!

„Se restabilise între timp atât de complect, încât nu-l recunoscusem!"

*

Dar regina Elena nu e numai o soră de caritate.

Fiica munţilor muntenegreni are multe coarde pe lira ei. E, bunăoară, propriul ei şofeur, nu la Roma bine înţeles, ci pe proprietatea ei San Rossore. Şi aci nu iese niciodată fără puşcă, deoarece regiunea e plină de vânat. Şi când vede în aer o pradă, ea lasă repede volanul din mână, apucă puşca şi ţinteşte cu mână de maestru.

Regina mai e o pescuitoare pasionată şi răbdătoare. Şi îndemânarea ei pur manuală, de pildă în mânuirea aparatelor de radio, pe cari le poate construi ea-însăşi dela început până la sfârşit, uimeşte atât pe copiii ei, cât şi pe toţi supuşii.

Toată Curtea regală o priveşte ca pe o mamă şi solicită sfatul şi ajutorul ei, ori de câte ori se află cineva într'o situaţie critică.

Experţi în... cafea

(Photo „The New York Times", Ltd., Berlin,

Există experţi în cafea, după cum există oameni cari cunosc vechimea vinului după aromă. Iată aci 3 specialişti, plătiţi împărăteşte de o casă importatoare din New-York, examinând un transport de cafea şi sortându-l după calitate.

FALŞA DUCESA.

CUM SI-A FĂCUT NOROCUL CATHERINETTE JASPARD

Cameristele, lacheul şi în urmă chiar doamna ducesă, clătinară capul cu uimire, la vederea tinerei fete trimisă cu un pachet din partea casei de mode care furniza rufăria ducesei.

Ce asemănare! Ce asemănare!

Intr'adevăr, fetiţa aceasta modestă, avea aceiaşi ochi lungueţi şi strălucitori, acelaş nas fin, aceeaş gură copilăroasă, ba chiar aproape aceeaş statură ca şi ducesa de Franchal.

Cazul era ciudat, foarte ciudat, însă servitorimea plaatului Franchal era bine stilată şi plină de tact — se cunoştea că servise numai la aristocraţi. Parcă se putea şti intru'cât era implicat în această asemănare, tatăl doamnei ducese care fusese mare crai pe vremuri?

Şi astfel se mulţumiră cu toţii să zâmbească pe tăcute.

Singura care era turburată de această asemănare, era însăşi ducesa şi asta nu pentrucă ar fi căutat vreo explicaţie a acestei minunate întâmplări ci pentrucă acest fapt îi apăru ca o adevărată tentaţie, o portiţă de scăpare din viaţa ei monotonă spre una plină de minunate aventuri.

Ca toate femeile bogate şi luxoase, ducesa avea o mare inclinaţie inspre extravaganţe. Fusese crescută la ţară şi se căsătorise cu ducele de Franchal care, pe lângă marea sa bogăţie, era şi destul de atrăgător, cu toate că părul începuse să-i cărunţească. Ducesa sperase că la Paris va putea insfârşit gusta viaţa din plin; se înşelase însă. Timpul se scurgea, pentru ea aidoma ca al unei păsări într'o colivie de aur. Ducele pleca adesea în călătorie şi o lăsa sub supravegherea slugilor şi slugilor, oh slugile!, cu acea obsequiozitate de ghiaţă şi rafinată politeţă erau cei mai vajnici păzitori.

A păzi însă o femeie plină de temperament. e mai greu, mult mai greu decât s'ar putea crede. Ducesa avea un văr — un verişor adorabil: marchizul de Dartot şi imaginaţia ei romantică ţesuse un vis, acela de a cunoaşte lângă marchizul de Dartot viaţa de noapte a Parisului, acea viaţă de noapte care făcuse să comită nebunii elegante, pe cei mai înrădăcinaţi moralişti. Până atunci, însă, cu toate desele deplasări ale ducelui, înfăptuirea acestui vis era imposibilă căci Mademoiselle Julie o păzea cu o agerime de detectiv. Mademoiselle Julie, o fată bătrână şi uscată, cu zâmbet de jesuit şi privirea de fanatic era de mai bine de 30 de ani în casă şi iubea pe duce cu acea patimă cu care-o ura pe tânăra lui soţie. Poate că era şi gelozia aceia acră şi teribilă a fetelor bătrâne, care o făcea să pândească cu nerăbdare ocazia de a dărâma căsătoria stăpânului ei.

Din ziua în care fetiţa trimeasă dela magazinul de lingerie fusese la palat, ducesa începu să viziteze tot mai des acest magazin. Astfel află că fata aceasta, numită Catherinette Jaspard, era în vârstă de 17 ani şi cu totul lipsită de mijloace. Deaci încolo Catherinette venea tot mai des la palat.

Ducesa stătea lungită pe divan, iar Catherinette stătea în faţa ei în mijlocul camerii. La început, fata era sfioasă, eleganţa dimprejur o intimida; în curând însă asemănarea lor dădu naştere la o intimitate plină de veselie. Se priveau în oglindă: părul fetei era mai blond şi mai des, iar faţa ei avea frăgezimea tenului neatins încă de fard; pe când ducesa, care era mai în vârstă cu opt ani, întrebuinţa toate artificiile celor mai complicate machillage.

După câteva săptămâni, în care timp ducesa îi dăruise Catherinettei o mulţime de lucruri, gândi că a sosit momentul oportun pentru punerea în aplicare a planului ei. Catherinette trebuia să petreacă o noapte în dormitorul ducesei, pe când aceasta avea să se bucure insfârşit de puţină libertate.

Lucrul era simplu de tot: ducesa va pretexta o migrenă şi se va culca devreme. Catherinette va veni cu un pachet din partea magazinului şi vor schimba la iuţeală îmbrăcămintea. Dimineaţa se va repeta acelaş lucru. Era sigur că, în umbra alcovului, jupâneasa care va aduce masa de seară nu va observa nimic.

Catherinette era entuziasmată. Socotea că mai multe nopţi la rând îi vor da posibilitatea să aibe zilnic mâncare caldă la prânz şi, afară de aceasta, o încânta faptul de a dormi din când în când «ca o ducesă».

Seara mult aşteptată sosi. Ducele plecase cu o zi înainte la o vânătoare. Aline tremura de emoţie. Totul fusese cu deamănuntul studiat şi pus la cale, iar marchizul de Dartot o aşteptà la ora 7 în garsoniera lui.

Catherinette veni, se desbrăcă într'o clipă şi, în cămaşa de noapte a ducesei, se piti tremurând în pat.

Ducesa, la rându-i, îmbrăcă paltonul vechi şi roş al fetei, îşi băgă părul sub bereta de lână şi după ce se încălţă şi cu pantofii acesteia, părăsi palatul având în mână cutia cu care venise cu zece minute mai înainte Catherinette.

Şi Catherinette? Catherinette era fericită.

După cum fusese convenit, ea sună la ora 8.

I se aduse pe o tavă o mulţime de bunătăţi, la vederea cărora uitând de «migrenă», nu se putu opri de a gusta din fiecare. Toa-

(Urmează în pag. 1106)

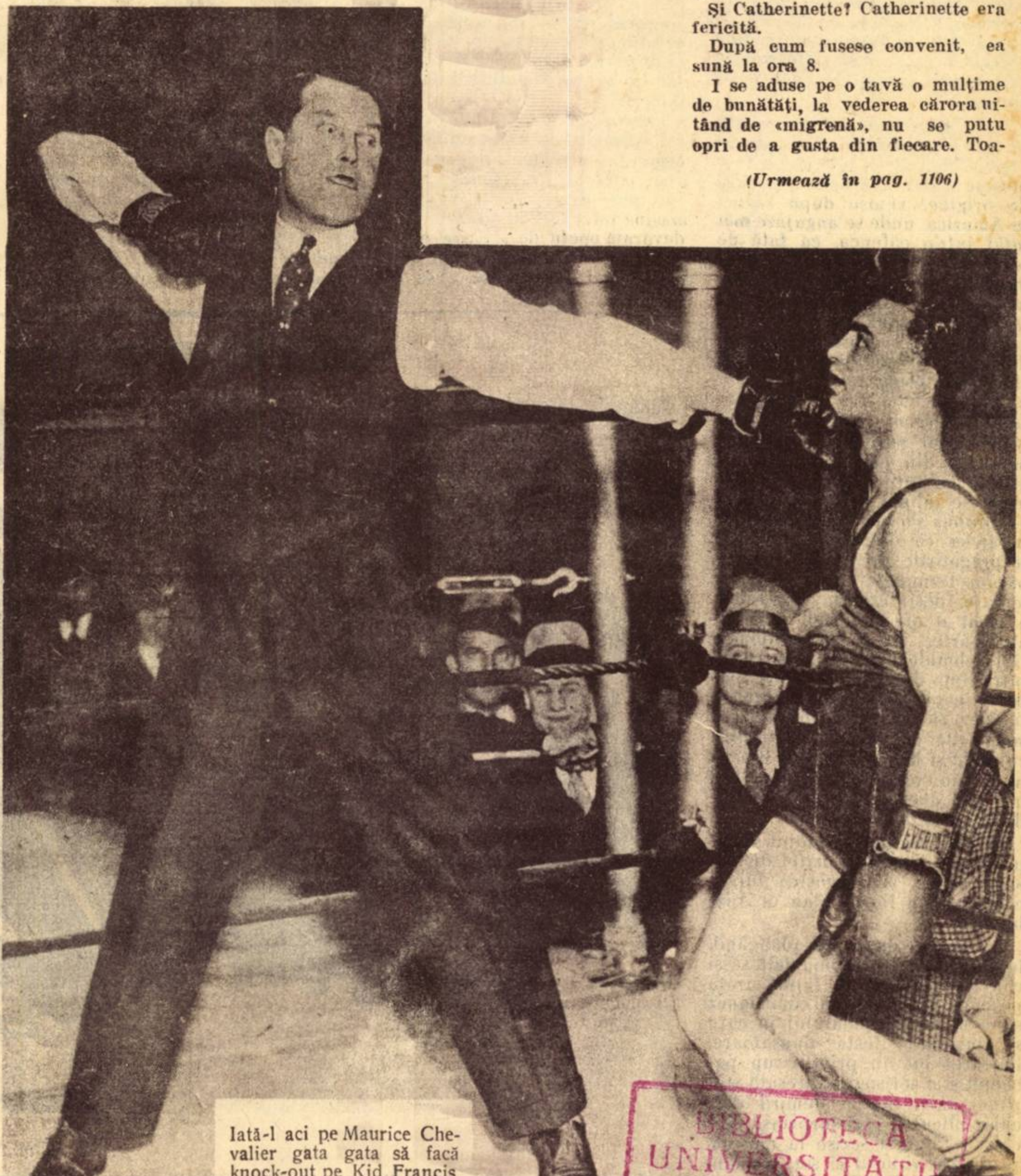

Iată-l aci pe Maurice Chevalier gata gata să facă knock-out pe Kid Francis fostul campion mondial de box la categoria «uşoară» Noroc însă că micul boxeur acceptă să joace comedie..

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII IAŞI

O maşină infernală într'un diamant

Groaznica răzbunare a unui îndrăgostit

Acum câţiva ani, a făcut senzaţie în toată America, un atentat ciudat a cărui victimă fusese o fată dansatoare din Chicago. Cu toate sforţările, însă, a întregii poliţii a Statelor Unite, nu s'a putut da de urmele făptuitorului. Lucrul se dase uitărei, când, din întâmplare, s'a descoperit în oraşul Virginia un inginer cu numele de Paul Morton, care conducea secţia electrică a unei mari întreprinderi din localitate şi fu identificat ca una şi aceiaşi persoană cu eroul acestei afaceri senzaţionale petrecute cu 4 ani înainte. Fusese căutat cu asiduitate peste tot, însă ingeniozitatea acestuia derutase întotdeauna investigaţiile poliţiei.

Iată în ce constă senzaţionala afacere.

Cu ani în urmă acest inginer — cu numele lui adevărat Blackhurst — agonisise o avere însemnată şi reuşise să-şi creeze un mare prestigiu în elita oraşului Chicago. Conducea o fabrică de explozibile şi după îndelungate cercetări reuşise să-şi breveteze mai multe invenţiuni în această ramură.

Intr'o zi, inginerul legă o idilă cu dansatoarea de cabaret Stella Menard, o fată de o frumuseţe rară. Aceasta, franceză de origine, venise după războı în America unde se angajase mai întâi într'o cafenea, ca fată de serviciu. Apoi, gândindu-se fără îndoială, că este sortită prin frumuseţea ei, altor destine, începu să înveţe dansul, cu intenţia de a-şi face din aceasta o carieră Talentată şi ispititoare, a plăcut chiar dela prima apariţie pe scena unui varieteu renumit. Inginerul a remarcat-o şi idila lor s'a transformat curând în dragoste pătimaşe din partea lui. Incântat de calităţile fizice şi sufleteşti ale iubitei sale, Blackhurst i-a propus s'o ia în căsătorie; bineînţeles că dansatoarea a primit şi pregătirile de nuntă erau aproape terminate când pe neaşteptate, desinteresata logodnică a găsit o afacere mai bună în altă parte. Un tânăr milionar, Goldschmidt care se amorezase între timp de graţioasa dansatoare, o convinsese să renunţe la inginer, să desfacă logodna şi să se mărite cu dânsul. Toate stăruinţele şi lamentările lui Blackhurst au rămas zadarnice. Femeia se ducea, la cel care-i dădea mai mult.

In faţa acestei atitudini, inginerul care-şi vedea astfel distrusă fericirea şi dragostea lui, a conceput un fioros plan de răzbunare.

A doua zi după ce, plângând, încercase pentru ultima dată să-şi convingă iubita de fapta urâtă pe care o comite, un comisionar sună la poarta palatului în care se instalase fosta dansatoare Portarul luă în primire un pacheţel şi o scrisoare adresată stăpânei sale. Stella Menard deschise plicul şi ceti surprinsă cele câteva rânduri scrise la maşină, prin care viitorul ei soţ, o anunţa că afaceri urgente îi reclamă prezenţa pentru câteva săptămâni la New-York. Goldschmidt o ruga totodată să primească inelul din cutioara alăturată ca dar de nuntă.

Bucuroasă Stella deschise cutioara, unde găsi o bijuterie fermecătoare. Un inel de aur încrustat, de o formă cu totul originală, pe care era fixat un diamant superb, de o mărime neobicinuită. Puse inelul în deget şi admira reflexele scânteietoare, când o detunătură puternică se auzi în toată casa.

Servitorii năvăliră imediat şi găsiră pe stăpâna lor într'un lac de sânge, cu mâna sfâşiată. In nesimţire, fosta dansatoare, transportată la spital, fu supusă unei operaţii de pe urma căreia a rămas în viaţă, dar cu întreaga mână amputată. Cercetările poliţiei n'au dat nici un rezultat. Din inelul ucigător, nu s'a mai găsit aproape nici o urmă care să permită reconstituirea minusculei maşini infernale. S'a constatat doar că semnătura de pe scrisoarea bătută la maşină nu era a lui Goldschmidt, aşa că singurul vinovat nu putea fi decât Blackhurst. Acesta, de altfel şi dispăruse după ce pedepsise atât de sângeros infidelitatea iubitei sale.

Descoperit la Virginia, inginerul specialist în explozibile nu a negat fapta şi pentru reconstituirea atentatului, Blackhurst a fost pus să arate cum a fabricat maşina infernală în diamant. O adevărată operă de artă, la care a lucrat în închisoare aproape două luni. Când a fost gata, avea aspectul unui inel obişnuit, cu piatră strălucitoare, fără să se poată vedea urma resortului care aprindea explozibilul. Imbrăcat pe deget însă, o clapă minusculă se deplasa în interior şi diamantul exploada puternic.

Genialul constructor a primit pentru această invenţie... câţiva ani de închisoare.

Un proces original

La Besançon s'a judecat deunăzi un proces original. Acuzatul, era un băiat de opt ani învinuit de a fi încercat să facă... „concurenţă" poliţiei.

Invinuirea era, ce e drept, ciudată, nu însă mai ciudată decât ideia copilului. Trebue să ştiţi că Besançon-ul este renumit în întreaga Franţă pentru numeroasele posturi mobile de jandarmi disimulate, abil, pe la toate răspântiile şoselelor cari duc spre oraş, gata să dreseze o contravenţie oricărei maşini care s'ar apropia cu o viteză mai mare decât cea reglementară maximă de 20 klm. pe oră. Ori, ce-i veni în minte băiatului? Se aşeza pe şosea, înaintea unui asemenea post, în aşa fel însă, încât să nu poată fi văzut de jandarmii de serviciu, şi acolo oprea fiecare automobil care venea înspre oraş fluturând în mijlocul drumului o broboadă mare roşie. Apoi făcea cunoscut celor din maşină că sunt pândiţi pentru contravenţie de viteză şi că trebue să-şi încetinească mersul la 20 klm. pe oră. Fireşte că mai toţi automobiliştii îl cinsteau pentru acest serviciu.

Timp de câteva săptămâni „afacerile" băiatului mergeau minunat, până când, postul de jandarmi observând o scădere din cale afară de pronunţată a contravenţiilor de pe acea porţiune de şosea, începu să facă cercetări.

Tânărul fu descoperit şi dat în judecata tribunalului corecţional.

Procesul îi aduse, însă, după o foarte scurtă desbatere, achitarea. Invinuită fu, însă, poliţia care îl denunţase în loc să-i fie recunoscătoare pentru ajutorul dat întru respectarea regulamentului. S'a dedus, fără prea mare greutate. că tocmai jandarmii erau aceia cari făceau exces de zel, din cauza primelor căpătate din contravenţii.

La auzul sentinţei publicul isbucni în aplauze frenetice, iar în faţa palatului de justiţie i-se făcură ovaţiuni micului acuzat.

Dar procesul avu şi un epilog Trei zile după aceia toate posturile mobile fură desfiinţate, dat fiind rolul prea „financiar" pe care şi-l asumaseră.

Justiţie modernă

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

In America, pentru afacerile importante, aparatul sonor înregistrează cuvânt cu cuvânt interogatoriul acuzatului, înlocuind astfel clasicul grefier care redă totdeauna în mod rezumat şi imperfect declaraţiile. In clişeul nostru, vedem pe acuzat stând prieteneşte la masă cu judecătorul de instrucţie, uitând că cea mai neînsemnată exclamaţie a sa, va fi înregistrată pe placa sonoră!

In lumea celor mici

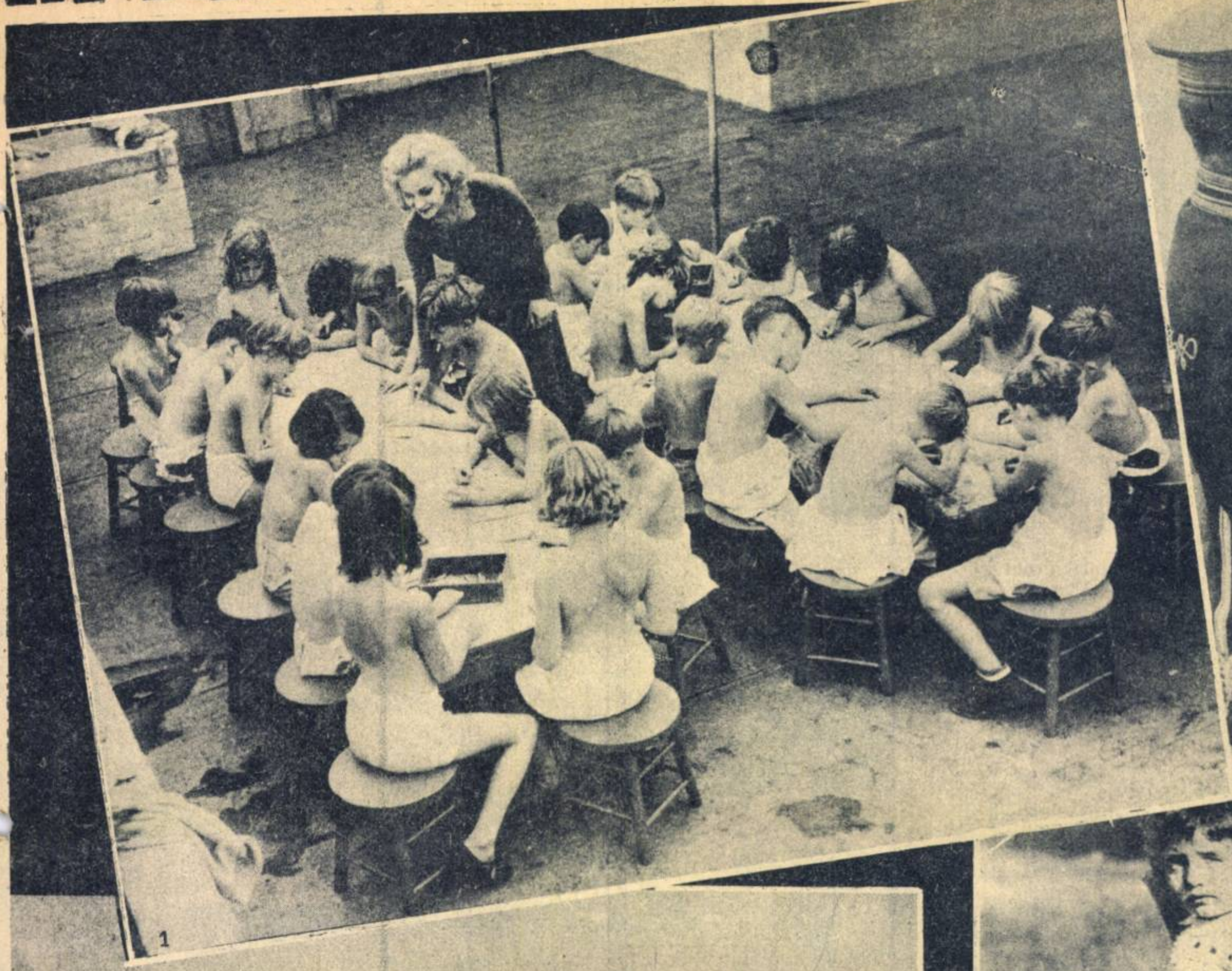
1

3.

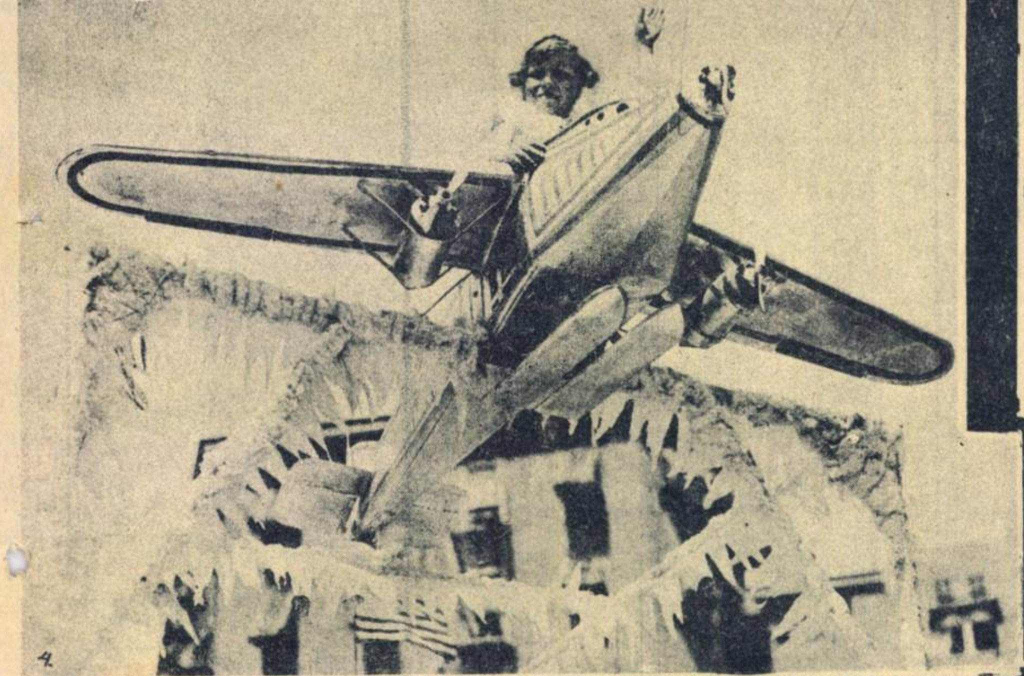
4

1. Lucru nemai auzit: O *star* printre copii, — şi încă la Hollywood. Este Greta Granstedt, căreia făcându-i-se milă de copiii lăsaţi pe seama caselor de păstrare (cum se întâmplă în toată America) de către mamele plecate la lucru, îşi pierde câteva ore pe zi pentru buna administrare a micei colonii. — 2. La Londra s'au întrunit pentru un concurs 6000 trompetişti. Unul din ei şi-a adus fetiţa în trompetă, probabil ca să aibă mai multă şansă. — 3. Copilul şi gâsca sunt nedespărţiţi. Când fetiţa se depărtează de ea, gâsca mâcâie disperat. Ca să se sfârşească această dragoste n'ar fi decât o singură soluţie. Să se taie gâsca. Dar copilul va consimţi vreodată. — 4. Louise Corson, de trei ani, câştigătoarea concursului aeronautic la serbarea anuală a copiilor din Parcul Asbury, lângă New-York. — 5. Dorothy Borla, la 8 ani, aleasă campioana dansului de către copiii din Statele Unite. — 6. La congresul agricol din Londra, a făcut senzaţie, o specie de varză crescută enorm de mare, după cum se vede, cât un copil.

(Foto-excl. Keystone şi The New-York Times)

PICCARD IN ROMANIA

Cuceritorul stratosferei a acordat un autograf revistei noastre

Detalii asupra zborului spre Cer la 27 Mai 1931

Cu prilejul conferinţei ţinută de curând la Ateneul Român, celebrul savant belgian prof. August Piccard, a acordat un autograf revistei noastre.

Prof. Piccard găsi că această revistă românească atât de frumos ilustrată are şi un bogat sumar ştiinţific, publicând regulat pagini pentru vulgarizarea ultimelor cuceriri ale ştiinţei şi tehnicei.

A Piccard

pentru Oglinda Lumii

25 X 31

Autograful lui Piccard pentru revista noastră.

«Oglinda Lumii» a fost printre cele dintâi reviste din lume care a publicat la timp detalii asupra zborului în Cer a primilor astronauţi. Mai mult, a publicat fotografii şi amănunte încă în 1930 când la noi aproape nimeni nu auzise încă de Piccard, iar presa străină îl lua drept un «Don Quichotte», ridiculizând nereuşita primelor încercări de a se ridica în stratosferă, încercări nereuşite din cauza vremii defavorabile.

Prof. Piccard ridicându-se în acest nou ocean aerian la 27 Mai 1931 a confirmat prevederile noastre, declarând în conferinţa de la Ateneu că se va putea zbura într'un viitor apropiat cu 1.000 km. pe oră, drumul din Europa în America putând fi parcurs în 6 ore.

CE E STRATOSFERA ?

După cum am arătat într'o serie de articole publicate în O. L. atmosfera se împarte în două regiuni şi anume:

1) TROPOSFERA e zona de aer dela suprafaţa pământului până la 11.000 metri înălţime.

2) STRATOSFERA e restul aerului dela 11.000 m. în sus până la vidul intersideral.

Impărţirea aceasta făcută de *Tesseirenc de Bort* nu e arbitrară, între aceste două subdiviziuni existând deosebiri din toate punctele de vedere.

In troposferă aerul e vecinic în mişcare, avem aci curenţi orizontali şi verticali. In stratosferă aerul e mult mai liniştit, există numai curenţi orizontali, nu sunt nori, nici ceaţă şi cerul se vede aproape negru iar stelele principale sunt vizibile ziua.

AERUL LA 16.000 METRI

Din punctul de vedere al compoziţiei chimice, atmosfera nu e omogenă. Astfel în partea ei inferioară cuprinde 73 părţi azot, restul oxigen, vapori de apă, acid carbonic etc.

Cu cât ne ridicăm la altitudini mai mari, scade procentajul azotului, dela 11.000 m. în sus nu mai există vapori de apă, deci nu sunt nori, nici furtuni şi descărcări electrice.

In schimb în stratosferă există o pătură de ozon, gaze ionizate şi fel de fel de radiaţiuni precum *razele cosmice,* senzaţia cea mai mare a Fizicei moderne.

Presiunea atmosferică la mari altitudini e tot mai redusă, ajungând aproape de zero la graniţele vidului sideral.

Pământul văzut din Cer

Oglinda lumii piccardiene

Ziariştii, aceşti oameni cari află cu câteva ore înaintea publicului toate noutăţile de pe glob, sunt în acelaş timp primii cari îşi îmbogăţesc vocabularul cu cuvintele noui inventate chiar de ei. «Stratosfera» fiind la început un cuvânt greu de reţinut, ziariştii au inventat cuvântul «piccardia» pentru denumirea ei, întrebuinţând tot odată expresiunile de *spaţiul piccardian,* sau lumea piccardiană pentru noţiunea nouă a lumii văzută din Cer.

După cele spuse de prof. Piccard, diametrul orizontului vizual la 16.000 m. altitudine e de aproape 1.000 Km. ceeace înseamnă că un astronaut care s'ar ridica în stratosferă din regiunea Tuşnad sau Sovata ar vedea toată România, dela Nistru până la Tisa şi dela Cernăuţi până la Balcic.

Işi poate dar oricine închipui, ce perspectivă măreaţă vor avea zburătorii în stratosferă.

Prof. Piccard a arătat între alte proecţiuni şi o hartă fotografică după un clişeu scos de Kipfer la 16.000 m. Pământul se vede ca într'un atlas, pădurile apar ca nişte pete între cari se disting oraşele, satele, şoselele, râurile şi lacurile.

Oglinda lumii piccardiene, apare ca un tablou din 1001 nopţi, care ne aminteşte povestea lui Sinbad Marinarul, unul din eroii principali ai legendei arabe, despre care se spune că ar fi fost răpit de un vultur uriaş şi ridicat până în stratosferă.

CUM ERA BALONUL LUI PICCARD ?

Tot la Ateneu auditoriul a putut afla din însuşi gura savantului detalii complecte asupra faimosului balon F. N. R. S. sau C. H. 113.

Iată în rezumat ce a spus prof. Piccard.

După cum regulamentele circulaţiei obligă automobilele să aibă un număr de ordine, la fel şi aeronauţii sunt obligaţi de serviciul circulaţiei să-şi înregistreze balonul sub un număr dat, deşi în cazul lui F. N. R. S. vă închipuiţi că poliţia n'ar fi putut urmări acest vehicul la înălţimile la cari se plimba. Pentru a nu cădea dar în contravenţie savantul ceru un număr dela poliţia elveţiană. I s'a dat iniţialele C. H., însemnând Confederaţia Helvetică şi numărul 1, însemnând tipul 1 al balonului. După obişnuita nomenclatură C. H. 1, i s'a dat balonului No. 13 pentrucă până în prezent numai 12 aerostate au fost înregistrate de Serviciul elveţian de automobile, biciclete şi baloane.

— «*Cifra 13,* adăugă Piccard, *fu de astă dată norocoasă, ba coincidenţa făcu să fie şi a 13-a ascensiune, de oarece înintea zborului în stratosferă făcui 12 ascensiuni de antrenament cu un balon mai mic*».

Aerostatul *C II 113* avea 30 m. în diametru, 33 m. înălţime şi 14.000 metri cubi. Pânza cauciucată a balonului avea nu mai puţin de 3.000 metri patraţi; cu o astfel de pânză s'ar putea acoperi complect Palatul Poştelor, clădirea Editurei «Eminescu» (inclusiv redacţia «Oglinzii Lumii») şi alte două-trei clădiri mari din Bucureşti. E caşicum am acoperi cu o batistă mare câteva cutii de chibrituri. Totuşi greutatea acestei pânze uriaşe nu trecea de 800 kg. în timp ce gondola cu instrumentele, oamenii şi lestul cântăria aproape 1.500 kg. Nu era desigur uşor lucru să ridici o tonă şi jumătate la 16.000 m. înălţime unde desimea aerului e de 10 ori mai mică decât la suprafaţa pământului.

Balonul n'avea reţea de sfori (plasă) pentu a fi mai uşor.

Piccard şi familia lui, fotografiaţi după întoarcerea triumfală la Bruxelles a cuceritorului stratosferii. In stânga, inginerul Kipfer.

PRIZONIERII CERULUI

Prof. Piccard a mai arătat că forţa ascensională fiind mare, balonul a ajuns repede la 12.000, apoi la 14.000 şi în fine la 16.000 metri, aruncând numai 150 kg. lest din cele 480 kg. praf de plumb cât au luat în gondolă într'o jumătate de oră Piccard şi Kipfer au ajuns în Cer, dar coborârea a fost mai grea.

In primul rând au dat de curenţi orizontali având o iuţeală

(Urmează în pag. 1104)

CEL MAI MARE PROFESIONIST AL TENNIS-ULUI

William Tilden

Big Bill Tilden

Până in anul trecut William Tilden era considerat drept unul din oamenii cei mai populari din Statele Unite. Această popularitate și-a câștigat-o prin măestria cu care... juca tennis, unul din sporturile cele mai agreiate de Yankei. Om de 37 de ani «Big Bill» — aceasta-i porecla sub care-l răsfățau americanii — s'a gândit că ar putea fructifica însușirile sale sportive, făcând cinema. Mai înainte, încercând profesiunea de ziarist la unul din cele mai mari cotidiane din America, a fost obligat să renunțe la tennisul amator, lucru asupra căruia a trebuit să revină atunci când soarta sportivă a Statelor Unite se găsea in mâinile sale. Cu cinematograful n'a putut să se împace, pentrucă nu avea temperamentul necesar unui bun artist. Numele său pe afiș n'ar fi fost un punct de atracție atâta vreme cât îi lipseau atributele ecranului. A făcut în cele din urmă și pasul pe care l-a ocolit din chiar momentul în care s'a gândit să-și capitalizeze talentul: a început să joace pentru bani. Hotărârea aceasta a produs vâlvă în toată lumea sportivă și mai ales în Statele Unite. Tilden intruchipa noțiunea cea mai complectă a jucătorului de tennis și pentru America lovitura era cu atât mai grea cu cât venea în preajma finalei pentru Cupa Davis. Franța, care luase hegemonia tennisului mondial, avea acum calea liberă succeselor viitoare. Fără Tilden, America rămânea o citadelă lipsită de comandant.

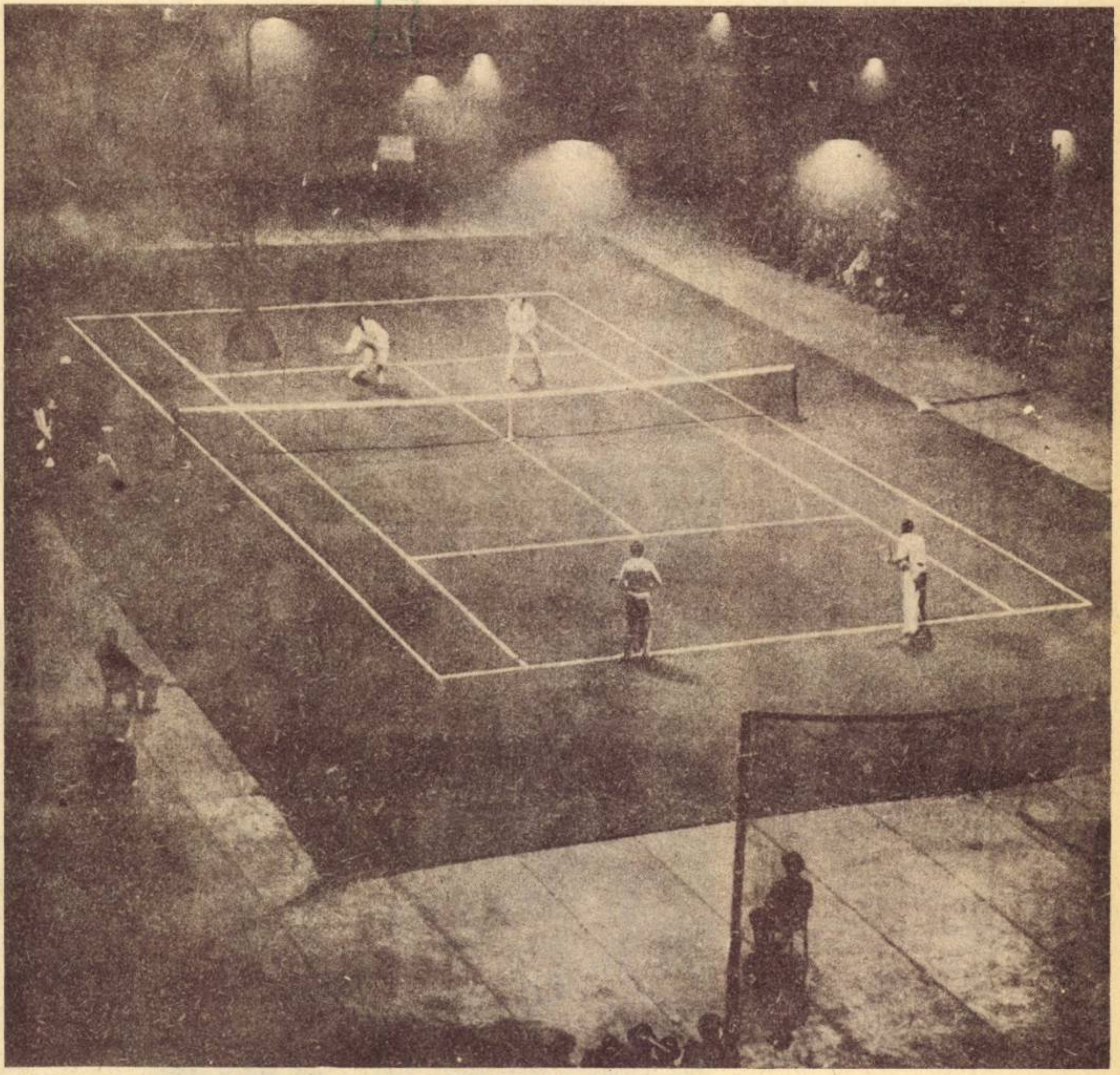

Un aspect magnific al terenului dela „Palais des Sports" din Paris, în timpul matchului de dublu între Tilden, Hunter și Kozeluh, Burke.

„Big Bill" ca profesionist nu putea să activeze singur. Tennis-ul este un sport care cere variație cât mai complectă, atunci când se urmărește captarea maselor. Și doar acesta era scopul lui Tilden.

Noul profesionist și-a asociat imediat o intreagă serie de jucători renumiți cu care a alcătuit o societate anonimă după toate regulile codului comercial: «*Tilden Tennis Tour Company*». In această societate, jucătorii cari urmau să fie tovarăși, trebuiau să achiziționeze acțiuni în măsura impusă de Tilden, ca director general și... administrator delegat. Și rând pe rând și-au dat adeziunea «rachete» cu renume din lumea întreagă: Kozeluh, Hunter, Johnson, etc.

Și trupa a străbătut America în lung și lat, jucând în toate localitățile cu public sportiv. Primit la început cu oarecare aversiune, Tilden a devenit apoi copilul regăsit, deși interminabilile sale matchuri ca Kozeluh începuse să se banalizeze.

Cert este însă că fostul cam-

(Urmează în pag. 1106)

Young Perez, recentul campion mondial de box la categoria „muscă" are și un „violon d'Ingre": banjoul. Se zice că este un remarcabil artist al acestui instrument.

Karel Kozeluh

SATUL OAMENILOR FARA GLAS

Nuvelă de Michel Servanne şi Henri Picard

3)

Era faimosul profesor, a cărui ştiinţă universal respectată constituia gloria Universităţii din Köln.

Studia şi el de sigur, caşi ei, extraordinarul fenomen; şi căuta şi el, fără îndoială, explicaţia.

— Să mergem la vila lui Karl Carlton, porunci doctorul; numai el ne va putea explica misterul, numai el ne va da un remediu.

— Să mergem mai întâi să liniştim pe Thereza, propuse Natt. Trebue să-i spunem şi ei ceeace am aflat noi. Iar dacă nu vom putea fi fericiţi în satul nostru, să-l părăsim.

Coborâră şi intrară din nou în zona mută.

După feţele lor, cei doi Sbonwiller putură deduce că s'a produs un fapt nou.

*

Doctorul scrise pe hârtie tot ce a constatat în expediţia sa şi întrebă: „Să ne exilăm sau să rămânem?'

A se exila, însemna a-şi părăsi casa, amintirile, moştenirea materială şi spirituală a atâtor ani.

A rămâne, însemna perspectiva de a trăi fără rost, fără a-şi putea exprima gândirea, nevoile, mângâerile, imposibilitatea de a auzi melodia cuvintelor afectuoase, gemetele durerii sau cuvintele fericirii! Insemna a trăi în ignoranţă, fără apărare împotriva fiinţelor şi a lucrurilor care scrâşnesc, şueră, urlă sau răcnesc, care se sparg, care rănesc sau omoară.

Afară, vremea se înseninase. Frigul era mai viu, stratul de zăpadă mai adânc.

Luna scălda, palidă, faţadele caselor, stropind covorul imaculat cu luciri de argint; spălăcită şi rece, se rotunjea pe un cer pătat cu stele.

In picioare, îndărătul ferestrei, tânărul doctor visa. Spera oare în deslegarea enigmei?

Instalat în faţa vechiului cămin, bătrânul Fred îşi usca bocancii umezi.

Thereza şi Natt şedeau alături unul de altul şi vorbeau din ochi, ceeace nu puteau spune cu glasul.

Noaptea învăluia încet satul care părea mort.

Uliţele erau pustii, obloanele caselor nu mai filtrau nicio lumină.

O căruţă trecea fantomatic în noapte.

Doctorul o urmări din ochi. Inainta încet, se întoarse şi dispăru.

Ascuţindu-şi privirea în urma ei, Amyl zări o lumină neobicinuit de mare în coasta colinei din marginea satului.

Era vila profesorului Karl Carlton.

Karl Carlton! Il uitase! Lumina aceasta, steaua aceasta terestră era dovada că bătrânul savant încerca, aplecat pe manuscrise, să fure secretul naturii neînţelese.

Doctorul Amyl se întoarse brusc, dete în trecere o lovitură de picior lemnului care ardea în cămin şi la lumina acestuia desenă cu litere mari, pe o bucată de hârtie. Karl Carlton.

După zece minute, cei trei bărbaţi se înfundară în semiîntunericul nopţii.

Vântul slăbea şi luna lumina peisagiul. Călăuziţi de astrul nopţii, bătrânul Sbonwiller, Natt şi doctorul, înaintau încet spre vila profesorului.

Pe măsură ce urcau coasta îşi stăpâneau nervii încordaţi la extrem, de tăcerea grea, teribilă, apăsătoare care îi înconjura

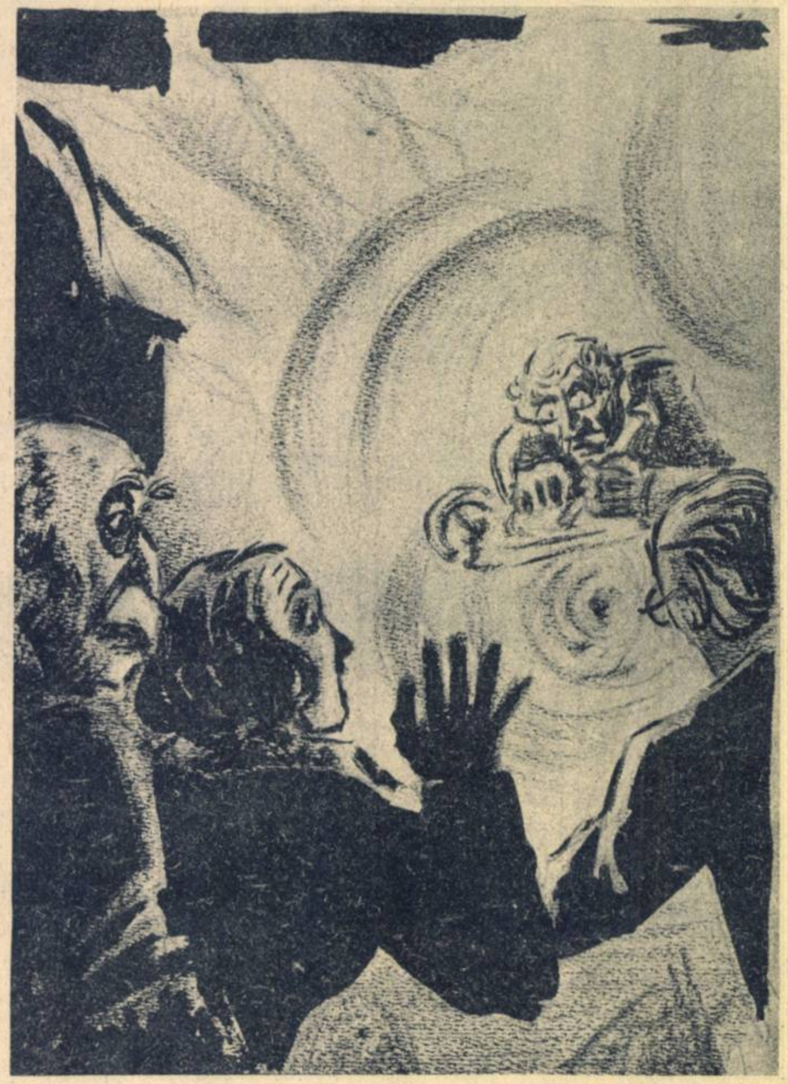

Erau duşi, însă, de o mare speranţă.

Inaintau agale, şi urcau îngânduraţi pe panta abruptă spre casa celuia ce trebuia să le dezlege misterul cumplitei nenorociri ce se abătuse în dimineaţa aceia peste capetele lor şi ale satului întreg.

Incă o sută de metri şi vor atinge ţinta.

Printre arborii acoperiţi de zăpadă, contemplau razele luminoase, cari se profilau departe în vale.

Lacomi, scotoceau cu privirea colţul acesta de pădure care conţinea toate speranţele lor.

Singura lor dorinţă era să cunoască adevărul, să scape de sub jugul acesta îngrozitor!

*

Natt ajunse cel dintâi la poartă; se opri şi îşi aşteptă tovarăşii. Lipsa graiului îl puse din nou în dilemă.

Personalitatea profesorului îi făcea să ezite, înainte de a pătrunde la acest venerabil savant, ca nişte simplii borfaşi. Şi nu exista totuşi, nici o soluţie. Apăsarea pe butonul soneriei n'ar fi folosit la nimic în această cetate a tăcerii. Străbătură cu privirea aleele, căutând să zărească printre copaci şi tufişuri silueta savantului.

Nimic!

Se priviră, şovăind.

Doctorul ocoli casa, dar nu putu descoperi nici un mijloc corect prin care să-şi anunţe vizita.

Natt se sui pe zid şi, înainte ca vreunul din însoţitorii săi să-l fi putut reţine, se şi afla călare pe culme.

Nu se vedea nicio fiinţă; el făcu semn tovarăşilor săi, şi peste un minut toţi trei săriră în grădina profesorului.

Umblară repede câteva secunde, cu Natt în cap, când acesta fu deodată doborât de o massă grea. Un câine, unul din cei doi paznici sălbatici ai profesorului îl atacase.

Tânărul se răsturnase şi ajunsese deasupra bestiei, pe care căuta s'o strângă de gât, cu mâinile sale puternice. Animalul căuta să se libereze.

Amyl şi bătrânul Fred asistau neputincioşi la spectacolul acesta dureros, temându-se ca să nu strice mai mult tovarăşului lor, printr'o intervenţie inoportună.

Doctorul se repezi deodată în faţa lui Sbonwiller: celalt dulău se aruncă asupra bătrânului Braţul înarmat al doctorului îl opri, însă, numaidecât, din elan.

Lupta se termină repede cu omorârea celor doi teribili paznici, fără ca vreun ţipăt sau vreo plângere să fi trădat această operaţie. Una din bestii, cu un cuţit în gâtlej, se sbătea în agonie; cealaltă cu nasul în zăpadă, fusese năbuşită de Natt, Cei trei bărbaţi nu se aleseseră decât cu muşcături uşoare. Constatând apoi că nu se mai putea ivi alt obstacol, îşi continuară mersul spre casa profesorului, unde ajunseră fără piedici.

Doctorul trecu peronul fără a se opri; uşa vestibulului o putu deschide uşor, trecându-şi braţul prin rama întredeschisă.

Gestul acesta banal uimi pe cei trei oameni.

Auziseră sgomotul pricinuit de zăvor.

Doctorul Amyl pătrunse în vestibul: paşii săi răsunară normal.

Zona tăcerii se oprea deci la uşa bătrânului savant?

— Se aude! riscă să spue Amyl.

Natt şi Fred repetară:

— Se aude!

La extremitatea gangului se zăreau, apoi dispăreau, raze de lumină, albastre, roşii, portocalii.

Intrigaţi se apropiară de uşa întredeschisă de unde se vedeau luminile.

In centrul unei camere cu pereţii acoperiţi de foi metalice se învârtea cu o viteză fantastică, un glob de foc pe o masă de sticlă între două coloane de mercur şi proiecta în toate părţile razele caleidoscopice văzute din gang.

Două discuri de cristal încărcate cu mici obiecte misterioase se apropiau sau se depărtau, în timp ce aerul care le despărţea, vibra ca sub reacţiunea unor calorii intense.

Spectacolul acesta fantasmagoric era condus de un vrăjitor. In faţa unei mese şi aplecat peste nişte manivele, profesorul Karl Carlton supraveghea aceste instrumente diabolice şi făcea însemnări misterioase. Umbra ce făcea corpul robust al lui Fred Sbonwiller, împietrit de groază pe pragul uşii, îl făcu să se ridice.

Savantul se repezi spre cei trei.

— Inapoi! Dacă mai faceţi un pas, sunteţi morţi!

Faţa sa, de obicei ursuză, dar de om bun, desfigurată de gălăgia infernului său satanic, era îngrozitoare. Trăsăturile, de obicei calme, erau turburate de apariţia subită a intruşilor.

Zări pe doctorul Amyl. Obrazul său se însenină.

— A! Ai venit la timp, zise el

Fără a-şi scoate costumul de mecanic, sandalele şi mănuşile de cauciuc, eşi din odae. Punându-şi familiar mâinile pe umerii doctorului, strigă:

— Priveşte, ai în faţa ta descoperirea cea mai formidabilă a veacului: **maşina de şuprimat sunetele.** I-ai simţit formidabilele efecte! Nu pot încă divulga secretul acesta, dar ai putut

(Urmează în pag. 1109)

Invenţii ce mai sunt de făcut

Se vorbeşte deobicei despre inventatorul sărac care, păcălit sau înşelat, duce o viaţă mizerabilă şi moare într'o odae infamă, pe când cei cari exploatează ideia sa, câştigă averi fantastice. Dar nu e totdeauna aşa, căci mulţi inventatori ocazionali sau sistematici sunt cu prisos răsplătiţi.

Chiar zilele acestea, presa a înregistrat ştirea morţii aşa zisului „profesor al ciorbelor" John D. Dorrence, care a inventat cuburile de sapă şi a câştigat cu ele 12 miliarde de lei. Acul de siguranţă a adus inventatorului său 240 milioane de lei. Tot atâta a realizat şi inginerul Avens cu brevetele sale asupra unei maşini automate pentru fabricarea sticlelor.

Mult mai mult şi cu mai puţină bătae de cap a câştigat inventatorul acului ondulat de cap. Bine înţeles, pe vremea când se mai putea face bani mulţi cu aşa ceva. Şi de fapt invenţia se datora soţiei sale.

Omul acesta vedea că soţia sa întortochia cu intenţie ace noui de păr. O întrebă dece o face. Ea îi răspunse că evită cu modul acesta căderea acelor din păr.

El trase de aci concluzia că şi alte femei fac la fel, şi decise să scutească milioanele de femei de munca aceasta. Fabrică deci ace ondulate de păr şi câştigă cu ele peste un milion de lei.

Inventatorul patinelor a avut mulţi ani răi. Trebuiau să-l susţie prietenii. Dar într'o zi invenţia sa prinse, şi când muri, putu să lase o avere de aproape 150 milioane de lei.

Dunlop a primit peste 2 miliarde de lei pentru brevetul său de roţi pneumatice pentru biciclete.

Nu e deci de mirat că mulţi oameni se căsnesc să facă şi ei invenţii, dacă încearca, caută, construesc şi se dau peste cap spre a se îmbogăţi repede depe urma unei idei pe care o cred genială. Dar foarte puţini reuşesc, şi chiar dacă obţin brevete şi realizează invenţii, mai e lungă calea până la câştigurile fabuloase.

Mulţi îşi fac chiar o meserie din invenţii. S'au constituit până şi societăţi de inventatori; în timpul inflaţiei, existau şi bâlciuri de invenţii, şi există până şi manuale pentru uzul inventatorilor.

Cărţile acestea nu sunt o glumă, nici o enumărare searbădă a legilor şi formalităţilor necesare pentru obţinerea unui brevet de invenţie, ci conţin şi lista obiectelor ce mai sunt de inventat sau trebuesc perfecţionate. Se uşurează astfel bătaia de cap a inventatorilor. Li se spune ce ne mai lipseşte, cu ce se pot câştiga parale, şi ei n'au decât să găsească „cum".

Ce nu s'a inventat azi? (Afară, bine înţeles, de metoda de a face repede şi uşor parale).

Ia să citim ce ne mai lipseşte.

In frunte se indică un aparat pentru împiedicarea gângăvitului Urmează un aparat pentru înlăturarea imediată a guturaiului.

Se propune apoi un pieptene care să se poată încălzi; un alt pieptene din care să se scurgă automatic, la întrebuinţare, apă de păr; un mecanism care să lumineze găurile broaştelor; un port-ţigaret care să arunce dela sine mucurile ţigărilor; mânere de baston şi umbrele care se pot încălzi; o perie de ghete din care să iasă dela sine cremă de ghete; un mecanism pentru îndreptarea tocurilor scâlciate; altul pentru amestecarea mecanică a cărţilor de joc.

Ce-ar fi dacă s'ar născoci chibrituri care să poată fi întrebuinţate de mai multe ori? Nu s'ar bucura d. Krueger şi nici Statul român, care e tovarăş cu exploatatorul actual al monopolului chibriturilor. S'ar bucura însă femeile, dacă s'ar inventa un mecanism automat pentru spălatul vaselor, sau rufele care nu trebuesc nici odată spălate.

Pentru birouri ar mai fi deasemenea multe de inventat. De pildă ceva care să înlocuiască stampilele de cauciuc, ceva care să scutească scrisorile de nevoia unui plic ş. a. m. d.

Ce-ar fi dacă s'ar realiza un aeroplan, care să poată fi întrebuinţat ca vehicul pe stradă, după scoaterea aripelor? Sau ceva care să transforme ţigările proaste în ţigări gustoase?

După cum vedem, mai există multe probleme de rezolvit pe tărâmul invenţiilor practice.

Nu vrei, iubite cititor, să născocești şi d-ta ceva şi să câştigi milioane? Ar fi poate indicat un mecanism pentru îndreptarea cuielor strâmbe sau o sanie pe roţi pentru vară ca să nu mai depindem de zăpadă pentru un sport atât de agreabil.

Există acum sticlă care nu se sparge, dar nu avem încă sticlă care se poate încovoia.

Şi dacă nu vă încântă nimic din toate acestea, încercaţi-vă norocul cu un nasture care nu trebue cusut. Au mai fost de astea dar nu destul de practice, cu toate că băieţii le recomandau pe stradă cu afirmaţia că nu mai e nevoe nici de ac, nici de aţă, nici de nevastă. Or, tocmai nevestele moderne v'ar fi recunoscătoare dacă le-aţi scuti de nevoia de a coase nasturi....

Un cow-boy precoce

Tânărul Jack Huse din Los Angeles, călăreşte cu o dexteritate desăvârşită. Precocele cow-boy nu are decât 8 ani şi incalecă dela vârsta la care ceilalţi copii nu cunosc decât calul de lemn...

INDRĂGOSTITUL

— 62 de kilograme, spune Lizeta, coborând de pe cântar, către adoratorul ei.

— Şi un kilogram e mai frumos decât celălalt replică cu voce tremurândă tânărul îndrăgostit.

MAI TARE...

Boxeurul Max Schmelling, intrând odată într'un restaurant şi-a atârnat paltonul într'un cuier şi, pentru a-l păzi de furt îi prinse cu un ac, următorul bilet: «Nu-l luaţi. Aparţine lui Max Schmelling».

Când vru să plece, paltonul dispăruse; în locul lui, un bilet: «Luat paltonul. Nurmi».

Cei mai citiţi autori francezi

Iată, în ordinea pe care o vedem în clişeul de faţă, cei mai citiţi autori, actualmente, în Franţa. Este o statistică foarte curioasă şi mai ales instructivă pentru cei cari — ca editorii de pildă — trebue să cunoască pulsul lectorilor. Astfel, Zola e mai puţin citit decât A. Dumas (Tatăl) şi Anatole France mai puţin decât Georges Sand şi Georges Ohnet cari — cel de al doilea mai cu seamă — îi sunt cu mult inferiori.

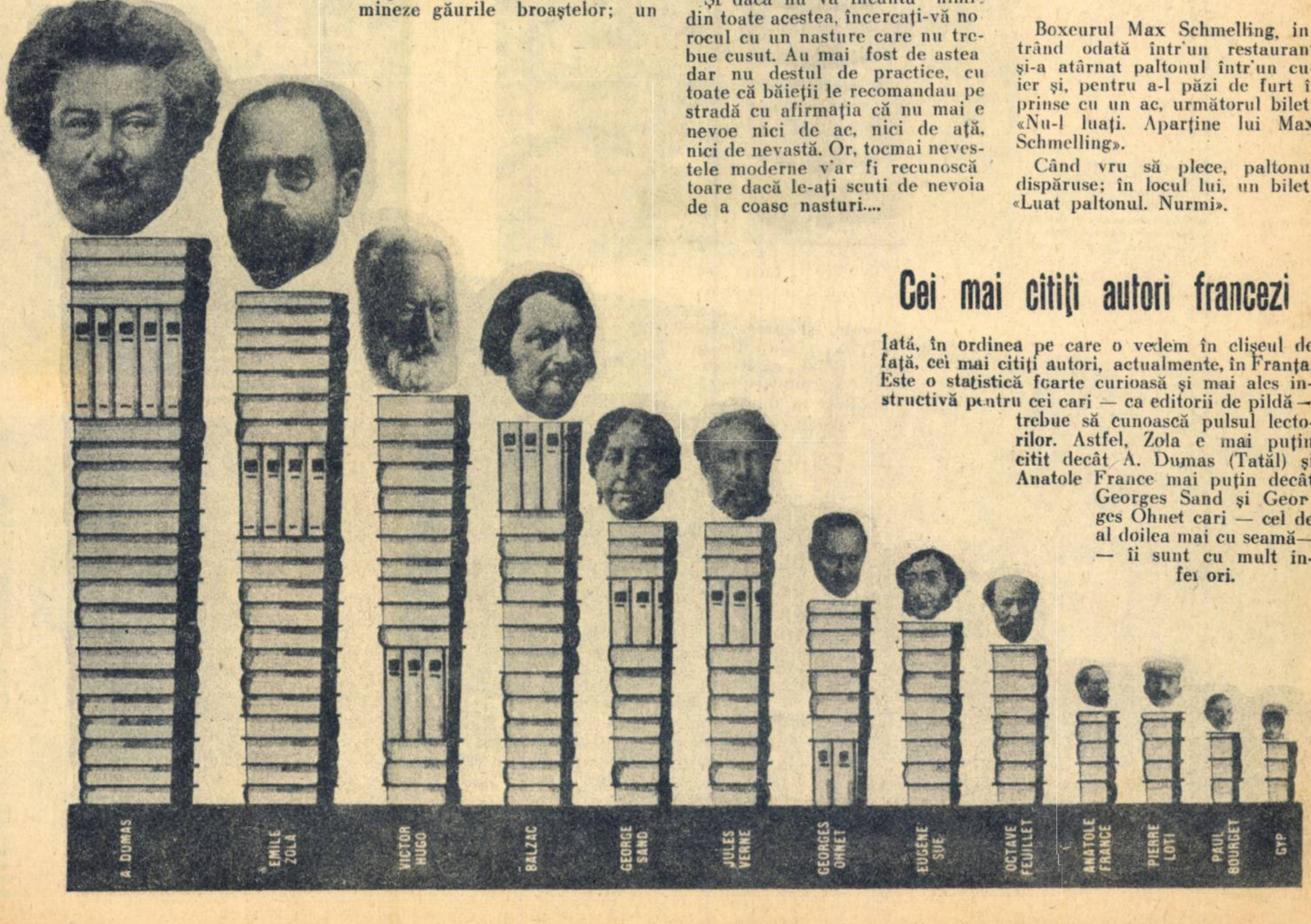

ULTIMELE EVENIME

Benito Mussolini, părăsește Universitatea din Neapole unde s'a sărbătorit cea de a noua aniversare a marșului asupra Romei.

M. S. Regele Carol II la inaugurarea căminului studenților Academiei de înalte studii agronomice la care au participat și A. S. R. Principele Nicolae precum și d-nii miniștri Nicolae Iorga, președintele consiliului, C. Argetoianu și Ionescu-Sisești.

D. Pierre Laval, primul ministru al Franței împreună cu fiica sa pe bordul transatlanticului *„Ile de France"* la reintoarcerea în patrie dela conferința pe care a avut-o cu d. Hoover, președintele Statelor Unite.

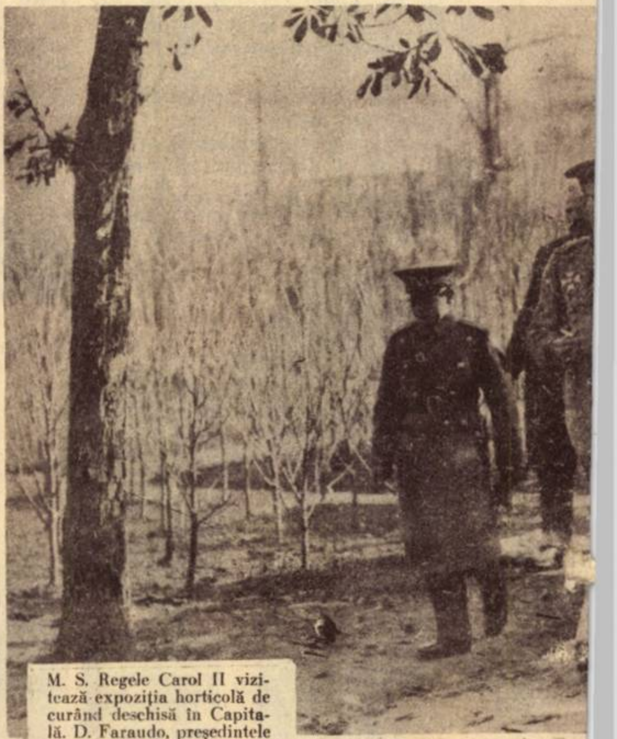

M. S. Regele Carol II vizitează expoziția horticolă de curând deschisă în Capitală. D. Faraudo, președintele Soc. române de horticultură i-I dă lămuririle necesare.

D. Gabriel Puaux, ministrul Franței la București, a depus de ziua eroilor, o coroană de flori pe mormântul Eroului Necunoscut, din Parcul Carol.

Stânga :
laburiștil
recentele
Ramsay
ministru
legerea
dreapta:
conduci
cons

NTE ALE SĂPTĂMÂNII

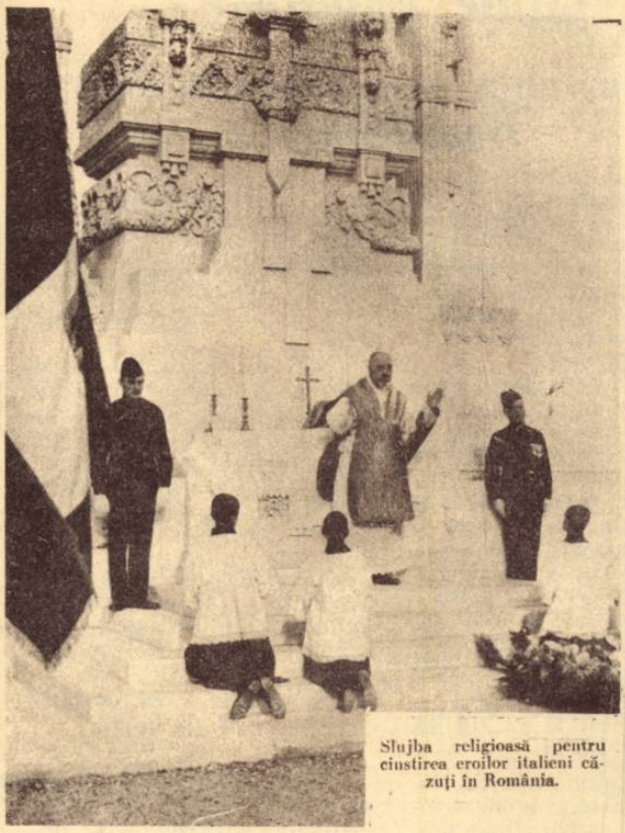

Slujba religioasă pentru cinstirea eroilor italieni căzuţi în România.

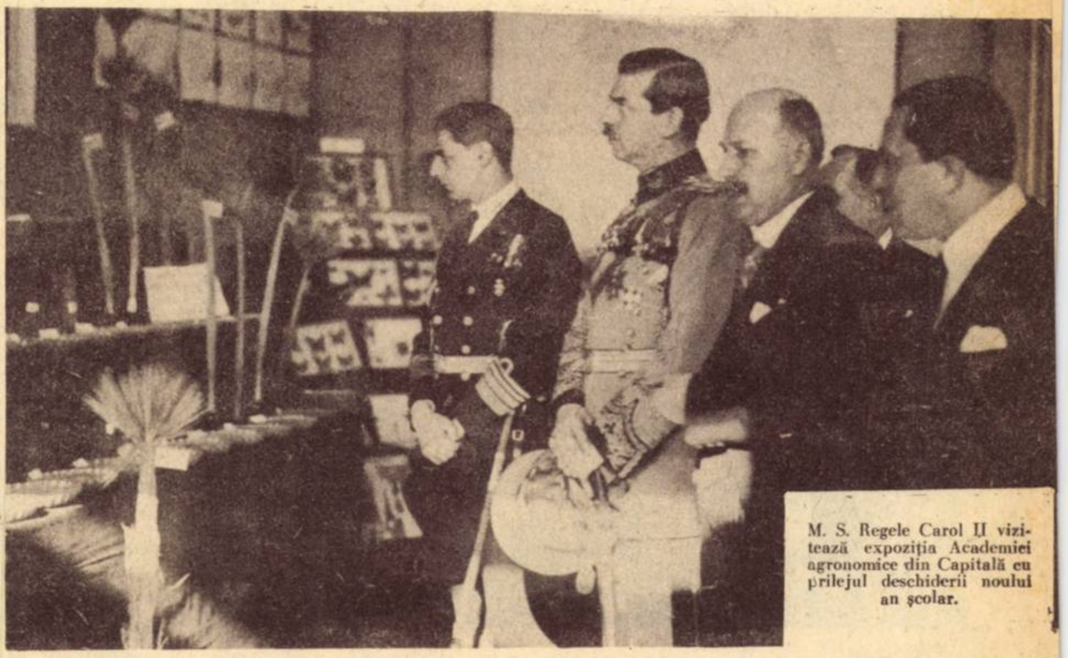

M. S. Regele Carol II vizitează expoziţia Academiei agronomice din Capitală cu prilejul deschiderii noului an şcolar.

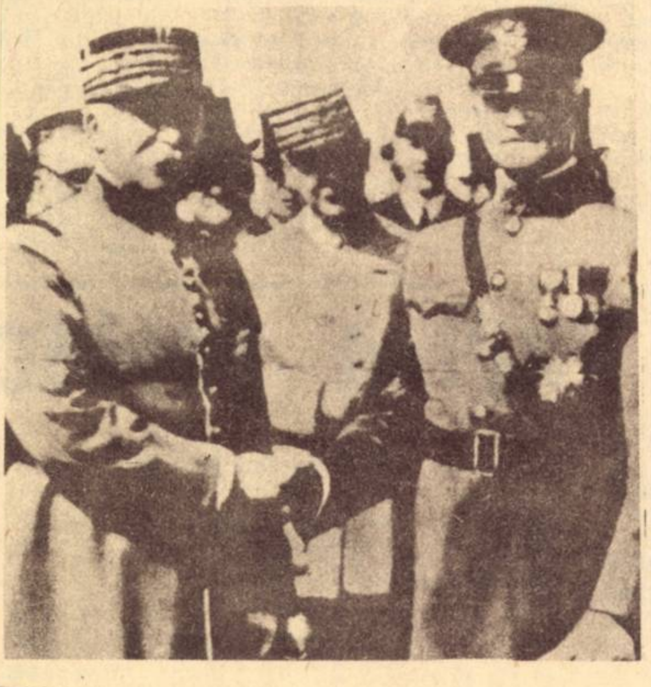

Mareşalul Pétain a participat la comemorarea luptei dela Yorktown (Statele Unite). Generalul Pershing, comandantul suprem al armatei americane în timpul marelui război, urează bun venit mareşalului Pétain.

Henderson şeful
r englezi căzut în
alegeri; *mijloc:*
MacDonald primul
al Angliei după a-
a în Parlament;
Stanley Baldwin
itorul partidului
rvator englez.

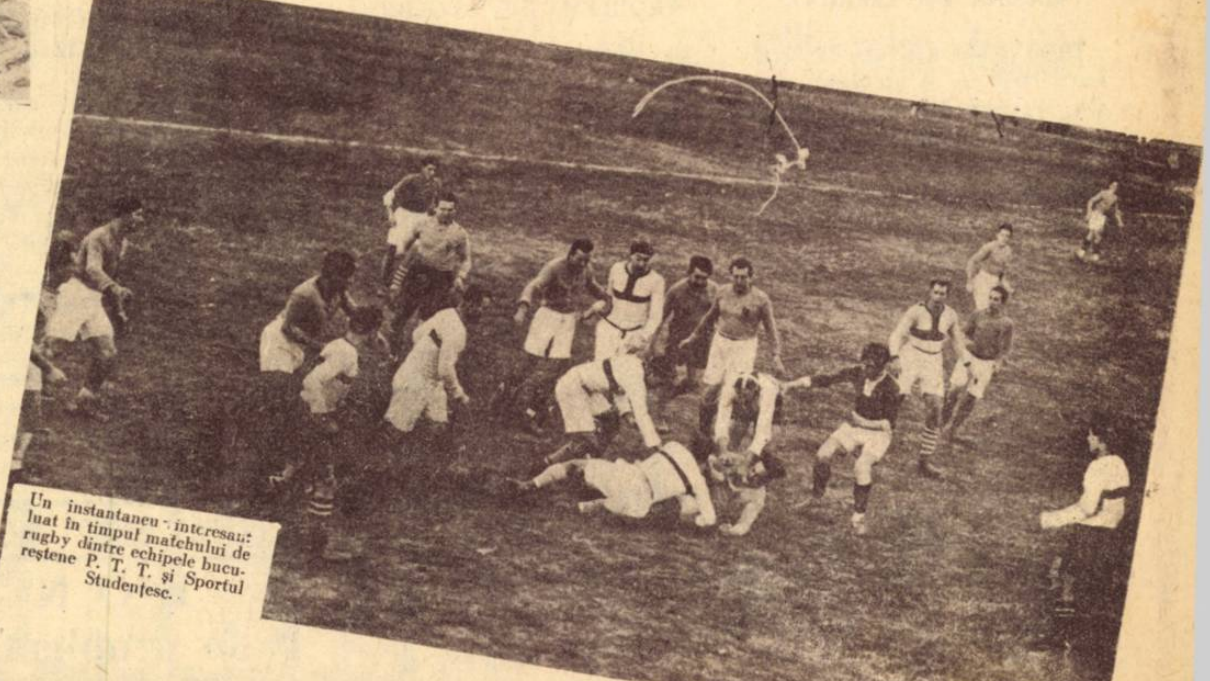

Un instantaneu interesant luat în timpul matchului de rugby dintre echipele bucureştene P. T. T. şi Sportul Studenţesc.

(Foto Oglinda Lumii, Keystone şi The New-York Times (Ltd. Berlin)

Piccard în România

(Continuare din pag. 1098)

de 300 km. pe oră, cari i-au târît peste patru ţări. Apoi cordonul ventilului s'a rupt la ascensiune, fără să se observe. Dacă rămâneau în stratosferă cadavrele lor ar fi fost descoperite poate peste 50 sau 100 de ani; eşecul primei ascensiuni ar fi fost demoralizator şi treceau decenii până un alt *stratonaut*, mai norocos ar fi avut curajul să se ridice în acest ocean al Morţii.

Ei au rămas fără să vrea 17 ore în Cer, coborând abia după apusul soarelui când gazul balonului îşi micşoră volumul.

Ştirea senzaţională transmisă de agenţiile telegrafice şi de staţiunile de radio, anunţând coborârea din stratosferă a celor doi oameni, a produs un adevărat delir în toată lumea, uitându-se câteva ore de criză şi de mizeriile vieţii pământeşti.

*

Incheiem acest articol, recomandând acelora dintre cetitorii noştrii pe cari îi interesează în special chestiunea stratosferii să-şi procure interesanta lucrare «IN DRUM SPRE CER» scrisă pe înţelesul tuturor de distinsul nostru colaborator ştiinţific NEPTUN (ing. Florin). Această carte a fost apreciată de însuşi prof. Piccard, fiind cea dintâi ce s'a tipărit în lume asupra ascensiunei sale.

A. Z.

Părinţii prof. Piccard, la serbarea nunţii lor de aur (1923).

Notiţe ştiinţifice

Experienţa senzaţională dela Kaplandbek

Profesorul universitar Weinberg a montat la Kaplandbek, aproape de Ţaşkent (Turkestan) prima maşină pentru captarea razelor solare, reuşind să obţină o temperatură de 140 grade prin concentrarea razelor cu ajutorul unor oglinzi.

Experienţa dela Kaplandbek a făcut senzaţie în cercurile fizicienilor deoarece pe vremuri de criză e mare lucru să avem gratis energie solară.

E probabil că peste vre-o 10—20 de ani, străzile oraşelor vor fi încălzite iarna prin helio-caloriferele profesorului Weinberg, bine înţeles în zilele de soare.

In Ianuarie avem de multe ori ger mare, cu toate razele soarelui, ceeace poporul numeşte „soare cu dinţi".

PROF. DR. OBERTH VA ZBURA IN LUNĂ

Celebrul savant **Oberth**, inventatorul rachetei, e un compatriot de al nostru, fiind profesor de fizică la un modest gimnaziu din Mediaş, deşi după modesta noastră părere ar putea fi şi profesor universitar la Bucureşti.

Oberth speră ca până în 15 ani prima sa rachetă îşi va putea lua zborul spre lună, spre Venus şi Marte.

Mai greu va fi zborul spre Mercur, fiind primejdie ca racheta să cadă în soare.

Cine ştie dacă în anul 1950 „Oglinda Lumii" nu va acorda drept premiu unuia din premianţii paginei problemelor, un bilet de călătorie gratis până în lună.

Acum 50 de ani nimeni nu şi-ar fi imaginat că se va zbura într'o oră dela Bucureşti la Iaşi, pentru motivul că o călătorie cu diligenţa ţinea o săptămână, iar mai târziu la introducerea trenului oamenii aveau frică să voiajeze cu iuţeala de 40 km. pe oră.

In anul 2000, călătoriile interplanetare vor fi tot atât de obişnuite ca raidurile aviatice intercontinentale din zilele noastre.

UN AN DELA DEZASTRUL LUI „R. 101"

La 5 Octombrie s'a împlinit un an dela prăbuşirea în flăcări a dirijabilului englez — R. 101 — la Allone, aproape de Beauvais. Această catastrofă a costat viaţa a 50 de oameni. Intre alţii au murit carbonizaţi lordul Thomson, ministrul Aerului şi căpitanul Scott, comandantul aeronavei.

Experţii, între alţii Dr. Eckener, au stabilit că prăbuşirea a fost provocată de o furtună însoţită de o rupere de nori.

Pagina problemelor

Noui probleme

ACCELERAŢIA AUTOCAMIONULUI

Un autocamion de 4000 kgr. trebue să ia o viteză de 20 metri pe secundă. Ce forţă de acceleraţie necesită ?

MAŞINA DE TREERAT

Intr'un sat s'a stricat maşina de treerat şi un ţigan meşter pretinde că poate s'o repare. Ce rază trebue să dea el unei roate care făcând 110 rotaţiuni pe minut să nu aibă o viteză periferică mai mare de 18 m. pe secundă ?

GARA DIN MIZIL

Se ştie că la Mizil nu s'a introdus electricitatea şi gara e iluminată cu aceleaşi felinare ca la 1877.

Un cititor al revistei noastre ar vrea să ilumineze gara din Mizil cu acetilenă. Rugăm problemiştii noştri să ne calculeze cât var să trimitem cititorului din Mizil pentru a obţine 700 litri de acetilenă ştiind că greutatea atomică a carbonului e 12, a calciului 40, a oxigenului 16 şi că din 56 grame de var se obţin 64 grame de carbură de calciu.

Ecuaţia chimică o reamintim :

$$Ca\,C^2 + 2\,H^2\,O = C^2\,H^2 + Ca\,(OH)^2.$$

PROBLEMĂ DE ALGEBRĂ

Avem două numere curioase x şi y. Oricum le scădem găsim 2 adică :

$$x - y = 2$$
$$y - x = 2$$

A găsi aceste numere.

Soluţiile primite

APA ZEPPELINULUI

D-ra GELLA DERIOIU, elevă, a găsit că Zeppelinul a luat două şi jumătate tone de apă, sau exact: 2.55625 tone.

PROBLEMA DE ALGEBRA

D-l I. PAREPEANU, elev cl. VII lic. Dr. I. Meşotă (Braşov) ne trimite următoarea soluţie:

Insemnăm numerele cu x şi y. Ştiind că suma lor e 360 şi câtul 5 vom avea :

$$x + y = 360$$
$$\frac{x}{y} = 5$$
$$y$$
$$x = 5\,y$$
$$y = 60$$
$$x = 300$$

PROBLEMA OROLOGIULUI DE PRECIZIE

In timp ce acul cel mare parcurge cele 60 diviziuni ale cadranului, acul cel mic parcurge 5 diviziuni. Deci pentru 12 diviziuni parcurse de acul mare avem parcurs de acul mic o singură diviziune. Pentru 27 diviziuni (respectiv cele 27 minute parcurse de acul mare) avem $\frac{27}{12}$ de acul mic sau $2\frac{1}{4}$ diviziuni. Adăugăm cele 25 diviziuni până la ora 5 şi avem $27\frac{1}{4}$ diviziuni pentru acul mic în timp ce acul mare arată 27 diviziuni (minute).

„Oglinda Lumii" No. 45
B O N
de probleme

CEASORNICUL PROVINCIALULUI

Considerăm ziua de 24 ore. Deci dacă pentru 24 ore avem 1 oră 12 minute = 72 minute pentru o oră avem $\frac{72}{24} = 3$ minute avansare. Avem într'o oră 63' cu avansarea. După 19 ore (dela 12 până la 7 dimineaţa) avem $(63)\ x = 19 \times 60$ unde x este ora care ar trebui arătată exact: Sau:

$$x = \frac{19 \times 60}{63} = \frac{380}{21} = 18 \text{ ore } 5 \text{ minute}$$

şi aproape 43 sec. arată deci ora 6, 5 minute, 43 sec.

*

NOTA. — Soluţiunile de mai sus au fost găsite de d. *Petre* POPESCU (Bucuresti).

$x - y = 2$ $y + 2 = x$ $x + 2 + 2 = x$ 0

$y - x = 2$ $x + 2 = y$ $x + 2 =$

DE PRETUTINDENI

„Micul Seppi"

Viena se pregăteşte să serbeze, cu un mare festival muzical, al doilea centenar al naşterei lui Haydn, „micul Seppi", cum îl numea toată lumea, „Seppi" fiind diminutivul prenumelui său al doilea: Joseph.

„Micul Seppi" era atât de popular în toată Europa centrală încât un mare număr de oraşe şi târguri revendicau onoarea de a fi oraşele sale natale.

Dela Homer încoace, pe care îl reclamau atâtea oraşe din Grecia, nu s'a mai văzut aşa ceva.

De fapt, „micul Seppi" s'a născut la 31 Mai 1732 la Rohrau (Austria de jos), un sat de lângă graniţa ungară, ca prim fiu al unui sărman rotar, care a devenit după aceia tată a alţi nouăsprezece copii.

Dar numai „micul Seppi" a făcut gloria familiei.

Când a murit, în vârstă de aproape 90 de ani, a lăsat, împreună cu opera sa admirabilă, un papagal care cânta câteva crâmpee din operile maestrului.

Din cauza aceasta, prinţul de Lichtenstein a şi cumpărat pasărea cu o mie de fiorini.

Vindecare în massă prin hipnoză

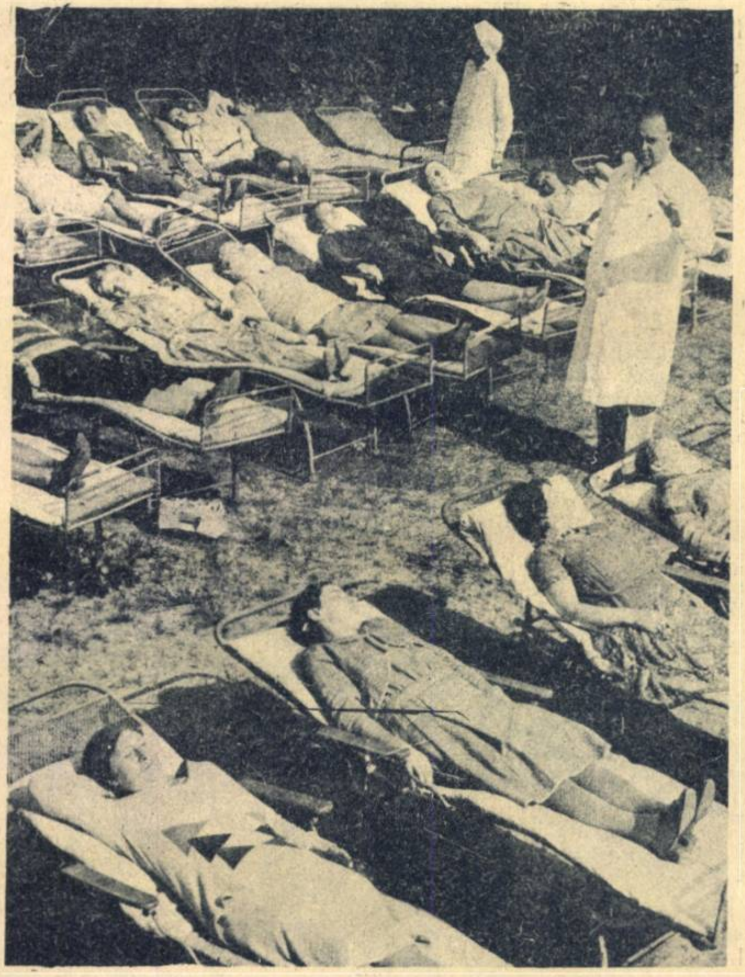

La Berlin s'a inaugurat de curând un sanatoriu în care bolnavii sunt supuşi unui tratament hipnotic bazat pe cercetările doctorului Janssen. Dacă este sau nu eficace, nu ştim. Sunt, însă foarte mulţi bolnavi cari şi-au pus în el speranţele de vindecare. Fotografia noastră arată o şedinţă de hipnoză în aer liber.

O plantă... şarpe

Acum o sută de ani, Africa — mai ales centrul acestui continent — era considerat drept o regiune fabuloasă, în care vieţuiau plante şi animale extraordinare.

Astfel, cronica din epoca aceea povesteşte că nişte călători italieni ar fi descoperit în interiorul Africei o fiinţă organizată, formând tranziţia dintre regnul animal şi cel vegetal. Fiinţa aceasta avea forma unui şarpe. Se târa pe sol, şi în locul capului se vedea o floare în formă de clopoţel, în fundul căreea se afla un lichid.

Muştele şi alte insecte, atrase de vaporii acestei mieri, intrau în floare, unde erau reţinute de viscositatea ei. Când prada era suficientă, floarea se închidea apoi o sfărâma şi o înghiţea. Părţile indigeste, cum erau capetele şi aripile, erau eliminate prin două deschizături inferioare.

Această plantă-şarpe avea o piele asemănătoare cu frunza, o carne albă şi moale, şi în locul scheletului o vână de sgârciuri, plină cu măduvă galbenă.

Şi locuitorii depe acolo mâncau cu deliciu fiinţa aceasta monstruoasă!

1473 ore de dans

HOURS
DANCED
1473
COUPLES
REMAINING

Un marathon al dansului s'a disputat de curând la Atlantic City din New-York. Lupta s'a dat între 37 perechi şi s'a terminat prin victoria lui Frank Miller de 56 ani şi a partenerii sale Ruth Smith de 22 ani. Ambii au dansat incontinuu 1473 ore şi 10 minute, adică mai mult de 61 zile. Iată un record pe care nu-l invidiază nimeni.

Gandhi, mai negustor decât negustorii

In drum spre Londra, Gandhi se plimbă şi prin Aden, unde se oprise vaporul său.

In oraş îl aşteptau nişte bogaţi negustori hinduşi, spre a-i face un dar: o pungă frumos brodată, plină cu lire sterline, destinate fondurilor sale politice.

Ce făcu Gandhi?

Se aşeză pe jos în poziţia sa favorită şi... numără banii. Văzând că punga conţinea numai 325 de lire, zise cu ton glacial:

— M'am aşteptat la mai multă generozitate din partea unor negustori din Aden...

Hangarul circular

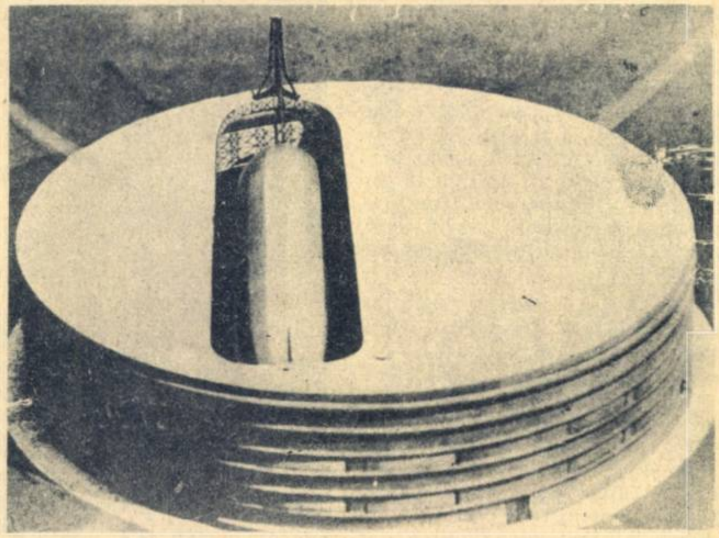

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

Inginerul american Charles J. Carloti a inventat un hangar pentru Zeppeline, a cărui construcţie originală diferă cu totul de cele utilizate până acum. Pentru a fi garat, Zeppelinul coboară prin deschizătura acoperişului. După aceia hangarul face o mişcare circulară care-l închide ermetic. Noua invenţie înlătură dezagramentele aterizării şi micşorează cu 75% numărul personalului neecsar pentru aceasta.

Falşa Ducesă

(Urmare din pag. 1095)

te acestea le făcu fără a scoate o vorbă. Apoi, fiind întrebată dacă mai doreşte ceva, clătină capul şi şopti: «linişte!»

Deabia rămasă singură, sări jos din pat şi încălţată cu pantofiorii de atlas albastru ai ducesei, începu să se plimbe în sus şi în jos prin dormitor, budoar, sala de baie şi salonaşul în care se îmbrăca ducesa. Inspecţia aceasta însă nu dură mult căci era întuneric şi Catherinette care la orice sgomot tresărea întocmai ca o hoaţă, nu îndrăsnea să aprindă lumina. Se întoarse înapoi în pat unde adormi zâmbind, după ce răsfoise o carte şi golise pe jumătate o bombonieră care stătea pe măsuţa de noapte.

In acest timp, Mademoiselle Julie expediă ducelui o telegramă care-i fu înmânată în mai puţin de două ore la castelul de vânătoare unde se afla. Imediat ducele sări într'un automobil şi porni într'o goană nebună în spre Paris. Julie i-şi aştepta stăpânul, îi ieşi înainte ca o stafie şi îi şopti: «Cred că doamna ducesă a părăsit azi noapte palatul».

«Ah!... Unde s'a dus?»

«Asta nu ştiu; în dormitor însă nu e»...

Ducele n'o lăsă să-şi termine fraza. O îmbrânci, se îndreptă spre dormitorul soţiei sale, intră şi încuie uşa pe dinăuntru. Primul lui gând era biroul ducesei unde trebuia să găsească numele iubitului ei. Aprinse lumina şi, în aceeaşi clipă, rămase înmărmurit: In pat era Aline. Dormea. Pe o parte cămaşa alunecase şi desvelea un umăr fermecător, iar faţa ei, întoarsă spre el, îi apăru ducelui mai graţioasă, mai nevinovată şi mai adorabilă decât oricând.

Trecerea dela mânia de adineauri la această dulce ruşinare, îl zăpăci. Stinse lumina şi se apropie încet de pat.

Biata Catherinette, trezită din somn prin brusca deschidere a uşii, păstră totuşi destul sânge rece pentru a rămâne nemişcată. Printre gene, ea zări stând în mijlocul odăii un domn înalt, îmbrăcat în haine închise de vânătoare. Se hotărâ să se prefacă dormind, fie ce o fi...

Braţele ducelui cuprinseră cu tandreţe trupul ei suplu şi cald. Buzele lui îi mângâiau gâtul. Deodată se opri... Era asta Aline? Inima începu să-i bată nebuneşte. Totul păru că se învârteşte în jurul său. Il înşelau oare simţurile? Ce se petrecea? O nerăbdare arzătoare îl cuprinse — deveni mai îndrăzneţ.

In clipa aceea auzi o voce înspăimântată de fetiţă: Nu, nu! Ducele se dădu înapoi şi tot sângele îi năvăli la cap. Toate acestea erau vis sau realitate? Nu putea să-şi dea seama. Insă dacă nu era prada unui coşmar se găsea desigur în faţa celei mai minunate întâmplări din viaţa sa plină de aventuri. Fiinţa pe care o ţinea în braţe era Aline însă transformată ca prin minune: mai tânără, mai frumoasă... o copilă!

Abia spre dimineaţă ducele părăsi dormitorul soţiei sale.

«Julie, — spuse el menajerii care-l aştepta palidă şi desfigurată, — v'aţi înşelat! Vă mulţumesc însă pentru atenţia de care aţi dat dovadă. Totul e în regulă!»

Inainte însă de a termina vorba, sună o fetiţă simplu îmbrăcată şi cu o cutie mare în mână. Ea trecu prin faţa Contelui cu capul plecat şi intră repede în dormitorul ducesei.

Ducele zâmbi ironic, dar se prefăcu că n'o vede.

După puţine săptămâni Catherinette Jaspard se mută într'o vilă adorabilă din împrejurimile Parisului. Ducesa n'o mai văzu niciodată.

Au trecut două vedete...

Când s'a întors depe Coasta de Azur, Maurice Chevalier s'a oprit la Avignon, spre a strânge mâna unui amic, un bătrân impresar din localitate, tata Guigne, care îşi duce uşor vârsta sa de 76 de ani. El îi procurase lui Chevalier primele şi modestele sale angajamente.

Cu câteva săptămâni înainte, Avignon avusese vizita lui Charlie Chaplin, sosit acolo ca simplu turist.

Celebrului artist îi făcu plăcere să se ducă la o serbare dată într'un cartier excentric. Acolo el cumpără toate biletele unei loterii de bâlci şi distribui apoi toate obiectele câştigate.

Martorii acestei fantezii se întrebară cine poate să fie acest donator original. In curând recunoscură însă pe popularul Charlot, şi îi făcură ovaţii călduroase.

Cel mai mare profesionist al tennis-ului William Tilden

(*Urmare din pag. 1099*)

pion mondial reuşise să-şi ajungă scopul. Racheta sa magică realizase milioanele pe care le-a visat.

Tilden este astăzi în Europa, într'un turneu în principalele capitale. Primul popas l-a făcut, după cum era şi natural la Paris, unde promotorul american Jeff Dickson terminase tocmai construirea noului «Palat al Sporturilor» o vastă arenă acoperită care poate cuprinde peste 15.000 de spectatori.

Parisienii cari au asistat ani de zile la magnificile exhibiţii ale celui mai perfect jucător din lume şi cari fusese martorii gloriei sale, i-au făcut şi de data aceasta o primire călduroasă. Imensa arenă era plină până la ultimul loc de spectatorii veniţi să aplaude jocul de înaltă şcoală, şi de subtilă măestrie a lui Tilden.

*

Statele Unite au astăzi o glorie şi un jucător mai puţin. In această ţară însă, tennisul nu vegetează. Vedete noi înmuguresză în fiecare an pe pământul fertil pe care tradiţia se vrea continuată. Urmaşul lui Tilden este un tânăr student de 18 ani, o adevărată minune a tennis-ului. Vines — acesta este numele lui — s'a urcat fulgerător în actualitatea tennisului mondial învingând celebrităţi consacrate, cu uşurinţa cu care Tilden îşi eclipsa pe vremuri adversarii cei mai temuţi. Vines întruchipează astăzi năzuinţa de viitor a Statelor Unite în racheta sa fiind concentrate speranţelor de glorie ale acestei ţări.

Vines a fost şi el la un pas de profesionism. Un mare promotor american, i-a făcut o ofertă pentru un angajament pe un an pentru care îi plătea nici mai mult nici mai puţin decât 40.000.000 lei. O sumă fabuloasă, pe care Vines a refuzat-o, nu fără însă să se gândească serios... *L. R.*

Automobilismul şi picioarele mari

Un pantofar la modă din Londra a făcut o constatare care va umple de groază pe sportivele noastre. obişnuite să-şi petreacă o bună parte din zi la volan. Pantofarul londonez a remarcat la aceste sportive, o îngroşare anormală a piciorului, o adevărată diformare, provocată de apăsarea continuă a pedalei de pornire, sau a frânei.

Aşa dar, pantofiorii delicaţi ai domnişoarelor de altă dată nu se mai potrivesc sportivelor din ziua de azi.

Foarte trist.

Sportul le înapoiază deci la timpurile Berthei cu picioarele mari, dacă nu cumva pantofarul londonez voeşte să mascheze cu penibila constatare, apariţia unei noui mode a pantofilor.

Gerhart Hauptmann şi Emil Ludwig la Locarno

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

In oraşul care de câţiva ani simbolizează pentru întreaga omenire, ideia de pace, s'au întâlnit la o masă colegială, doi titani ai literaturii contimporane. In fotografia noastră se vede Gerhart Hauptmann (stânga) care stă alături de d-na Emil Ludwig, şi genialul autor al lui „Napoleon" (dreapta) alături de d-na Hauptmann.

ECRANULUI

1. Marian March, o nouă vedetă New-York-eză, surâde, de pe vârful unui zgârie nori, orașului care i-a dat gloria. — 2. Noaptea nunții în Studio. Când nu turnează, actorii de cinema sunt și ei oameni ca toți ceilalți. Iată aci, trei bărbați cari se uită cu destulă plăcere la actrița care turnează. într'o poză languroasă, scena unei nopți de nuntă. — 3. Trei debutante la Hollywood : o blondă din Boston, Linds Watkins, o brună din Spania, Conchita Montenegro și o șatenă din Rock Island, Helen Mack. — 4. Ce vedetă *celebră* a ecranului se ascunde sub această grimă de bal mascat? Vom da numele ei în numărul viitor, precum și un premiu celui ce o va descoperi. — 5. Dolores del Rio, înfocata mexicană se supune perceptelor de suplețe ca și orice altă stea de cinema Spre deosebire, însă, de celelalte, ca își menține formele, grație unui tango spaniol, pe care îl dansează în fiecare dimineață și care, după spusele sale, conține într'însul toate mișcările ritmice ale exercițiilor de educație fizică. — 6. Clara Bow vedeta roșcată, a fost greu bolnavă în urma unei depresiuni nervoase. Iat-o acum, în convalescență, pe o plajă Californiană, arătând admiratorilor săi că a rămas aceiași din trecut.

2

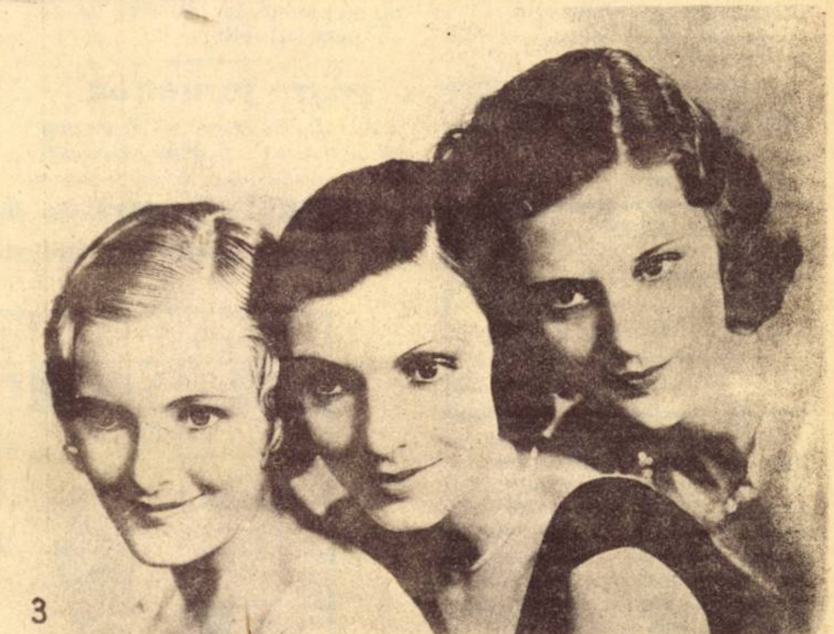
3

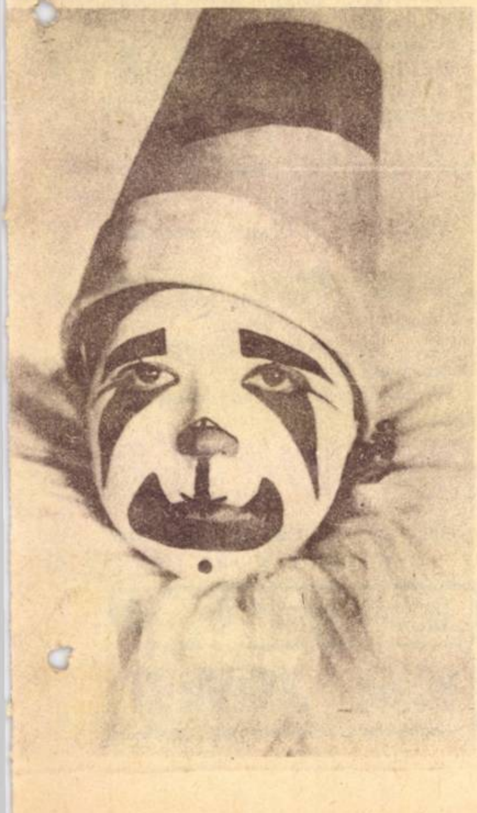

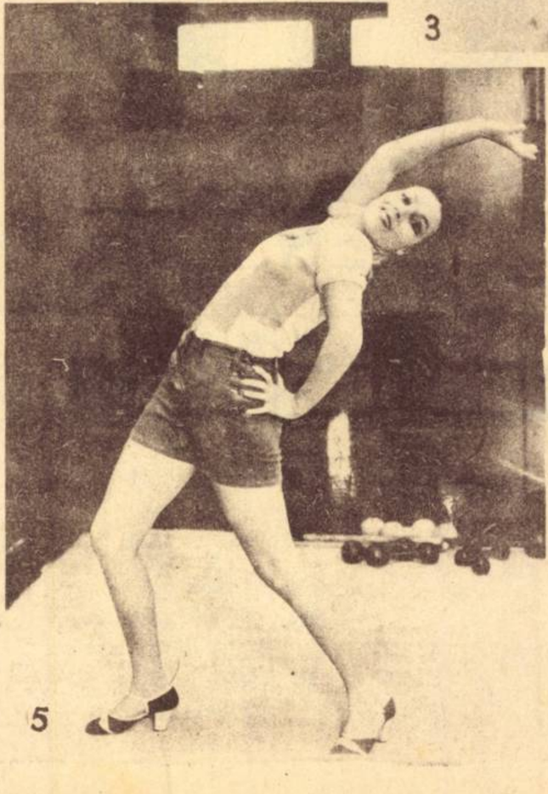
5

6

(Foto exclusivitate Keystone și The New-York Times)

JOCURI

CE-AM VROI

de *Mica Pancescu*

Vă rog nu confundaţi titlul cu «Ce-ai vroi», comedia genialului Shakespeare. Titlul de mai sus cât şi rândurile de mai jos ne-au fost inspirate de articolul din ziarul «Curentul» «Popas duminical» al distinsului ziarist Victor Rodan.

Iată câteva pasagii din acest «Popas duminical»:

«O ştire amuzantă ne vine din Rusia. Economiştii şi tehnicienii abracadabranţi ai Sovietelor doresc să realizeze un animal sintetic, adică o fiinţă, care să se hrănească puţin, cum se hrăneşte capra; să reziste mult, cât rezistă cămila; să dea lână, cât dă oaia şi lapte cât dă vaca.

Ideia nu e rea şi s'ar putea aplica cu succes şi în alte domenii.

Ce-ar fi de pildă, dacă tehnicienii noştri — tot sunt la putere — ar încerca să creeze un tip de cetăţeni sintetici, care să nu mănânce decât odată la trei zile, ca un şomer; să plătească impozite grase, ca un bancher; să nu încaseze leafă, ca un ministru onorific; şi să nu deschidă gura, ca un deputat guvernamental».

Am voi ca cetăţeanul sintetic să mai aibe o calitate.

Această calitate o supunem, sub forma unui joc sintetic, iubiţilor noştri cititori, cari vor avea să o deslege.

Iată şi jocul:

	−18	+ 2	+ 18	8	+ 3	−11
+13	−13	+13	−13	+ 2	+14	9
−11	+19	− 5	− 8	+ 5	− 3	+ 5
−10	− 3	+11	+ 9	− 8	− 4	− 0

In locul careului liber se va pune un număr cuprins între 1—25. Acestui număr i se va scădea numărul 18 iar noul număr obţinut din scădere se va plasa în careul al douilea. Acestui număr i se va aduna numărul 2 şi rezultatul se va plasa în careul al treilea. Procedând în acest fel — adică scăzând şi adunând după semnul pus înaintea cifrei — se vor înlocui toate cifrele vechi cu altele noi. Apoi înlocuindu-se cifrele obţinute prin literele corespunzătoare din alfabet se va obţine *ceeace voim.*

Ordinea alfabetică:

A B C D E F G H I J K L M
N O P Q R S T U V X Y Z

FUZIUNE DE TRIO CUVINTE

de *L. Motneack*, Ismail

Se dau următoarele 14 grupe de cuvinte:

1) *Omenie — golf — Noe;* 2) *Duh — dama — bil;* 3) *Egee — vad — chin;* 4) *Strada — emit — rer;* 5) *Zona — ne — des;* 6) *Furt — uzura — cu;* 7) *Minori — extra — te;* 8) *Purced — lauri — Po;* 9) *Nil — turc — ăla;* 10) *Cunaxa — dres — le;* 11) *Detest — ram re;* 12) *Ţar — canar — pale;* 13) *Mat — termer — pe;* 14) *Orellana — aci — az.*

Combinându-se între ele literele fiecărui grup de mai sus, se vor obţine 14 cuvinte orizontale cu următoarele semnificaţii:

1) Reprezentarea diferitelor grade de desvoltare ale cunoştinţei (în filozofia lui Hegel); 2) Sultan turc care pierdu Crimea. luată de Ruşi (1727—1789); 3) Femeia şireată, care ştie să întoarcă la şuruburi; 4) Numele săsesc al Gherlei; 5) Oraş în Lombardia; 6) Care dă numai folosinţa, nu şi proprietatea; 7) Cei ce distrug complet; 8) Eroul unei poeme de Costache Negruzzi; 9) Ce vine de o parte; 10) Eminent poet român (1812—1885); 11) Orientalist francez (1849—1894); 12) Fort bulgăresc la gura râului cu acelaş nume; 13) Dispoziţiune murală (fig.); 14) Provincie a Franţei.

Iniţialele şi finalele cuvintelor găsite, citite în ordinea dată, de sus în jos, vor da un cunoscut proverb (a=ă).

METAGRAMĂ

de *Irène Al. Eladescu*

Unui scriitor american (1809—1849) schimbându-i iniţiala se va da de un scriitor englez. Cu acesta procedând la fel, vom da de un personaj biblic.

POŞTA JOCURILOR

Nic. L. Petrescu. — Regretăm că trebue să vă dăm răspunsul următor: Enigmele dv. sunt foarte slabe. Incercaţi şi altceva.

Costel Ruşină şi *Ionel C. Gonescu,* Câmpina. — Dece nu încercaţi jocuri originale?

Toteluş Emanoil. — Cred că vă aflaţi în posesia premiului. Cine v'a inspirat titlul?

S. Boniowski, Câmpina. — La un joc infinit aveţi două cuvinte cari nu se încalecă (Ariadna—Anagrama). La jocul hexagon dorim ca unghiurile să dea un cuvânt. Celelalte se vor publica. Vă atragem atenţiunea: a=ă numai la jocuri de cuvinte încrucişate. N'aţi lipit hârtia cu semnificaţii bine. Ar fi trebuit să deschid hârtia şi să am şi semnificaţiile şi jocul propus pe aceeaşi parte.

Pincu A. Saul-Piasa, Focşani.— Enigma şi şarada slab. Ce ne facem cu abundenţa de cuvinte fără semnificaţii a «vaporului»? (şi aveţi şi *im* de două ori).

Nellu Nanu, Drăgăşani. — Au sosit prea târziu.

Ilie T. Lupiţa, Caracal: In mod cu totul excepţional şi pentru că sunteţi un asiduu cititor al «O. L.», vă admitem cererea, bine înţeles pentru dv. singur.

Marin Petrescu. — Premiul se expediază la 15 cor. Pentru mai mulţi.

— Nu se admit doui pe un bon. Primind astfel, pe viitor, soluţia nu va fi luată în seamă. Costă atât de eftin revista!!! Bonul trebue lipit.

Soluţiile jocurilor din „O. L." No. 43

Joc de cuvinte încrucişate „Vasile Alecsandri"

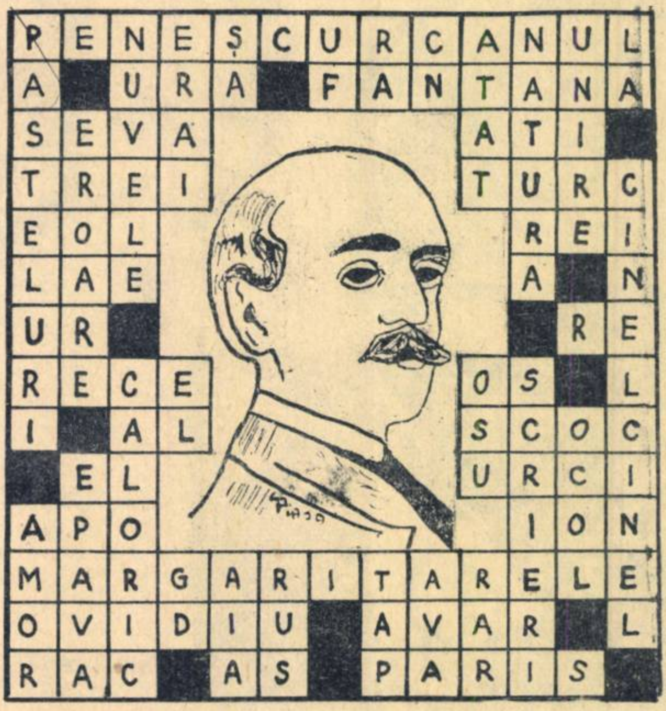

R	E	N	E	Ș	C	U	R	C	A	N	U	L
A	■	U	R	A	■	F	A	N	T	A	N	A
S	E	V	Ă						A	T	I	■
T	R	E	I						T	U	R	C
E	O	L								R	E	I
L	A	E								A	■	N
U	R	■								■	R	E
R	E	C	E						O	S	■	L
I	■	A	L						S	C	O	C
■	E	L							U	R	C	I
A	P	O								I	O	N
M	A	R	G	A	R	I	T	A	R	E	L	E
O	V	I	D	I	U	■	A	V	A	R	■	L
R	A	C	■	A	S	■	P	A	R	I	S	■

DUBLU TRIUNGHIU-SILABIC

ZA PO RO JE NI
PO MOŞ TI NA
RO TI LA
JE NA
RI SE RI CA NI
SE CA TU RI
RI TU AL
CA RI
NI

JOC MUZICAL

GA LA TA
HE SI ODE
E LA NUL
RE MI ZA
MA LA KOW
A FA BIL
NI MI CA

Ghermani.

Amintim din nou, că fiecare deslegător, trimiţând soluţiile jocurilor, va trebui să le însoţească de bonul pe care îl ataşăm la revistă.

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE:

Bârlad: Al. Dobrinescu-Aledo, student.

Braşov: Kolya I. Borşan şi P. Jaravete.

Bucureşti: Fănică Nicolaescu-Balş, Ilie A. Niculescu (primit fără bon, ultima dată când publicăm), Georgescu Gh. Petre, student.

Câmpina: Nicu C. Slavu-Sfinx.

Caracal: Ilie T. Lupiţa.

Craiova: Florin Tasse, Lizica Munteanu şi Gigel Iovu.

Galaţi: Ionescu T. Ştefan, Niţă Cotârlici.

Iaşi: Ovidius Idriceanu-Igrov şi Sultănica Rotaru. Robert Dunăreanu, Zissu Aurel, Rosy Horenştein, Alfred Carniol.

Sinaia: Marilena N. Constantinescu, M. A. D. Hertz, M. Austriac, M. Virgil, M. Weissendorf, M. Bum, M. Şaraga, M. Schwartz.

Timişoara: Iochin Aurel, Mihai Ruje şi Romescu I. Ioan.

Turnu-Măgurele: Lucreţia Pallade şi Margareta Pallade.

Vaslui: Ionescu Şt. Elvira.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE «VASILE ALECSANDRI» ŞI DUBLUL TRIUNGHIU-SILABIC:

Bucureşti: Anastasiu Pavel.

Buzău: Clara şi Surica Leibovici.

Chişinău: Sub.-lt. Gogu Lupu.

Craiova: Zoe Rădulescu, Dumitru Vasilescu.

Focşani: Marcovici Harry.

Sibiu: Carol şi Niky Mărăşescu.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE «VASILE ALECSANDRI» ŞI JOCUL MUZICAL:

Arad: Paul Marinescu.

Bucureşti: Kahane Raşela, Kahane Iosală.

Craiova: Vasilescu Aurel.

Galaţi: Mimy Schein şi Costică Dinulescu, Davidovici Sile.

Giurgiu: Dunăreanu Ortansa.

AU DESLEGAT DUBLUL TRIUNGHIU-SILABIC ŞI JOCUL MUZICAL:

Alba-Iulia: Adrian Theodorescu.

Bucureşti: Dumitrescu Ştefan, Saul B. Strulovici, Ella Negreanu.

Cernăuţi: Safir Dan.

Iaşi: Bernardt Margulius şi Leon Margulius.

Turnu-Măgurele: Vasilescu Mihai.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE «VASILE ALECSANDRI»:

Bucureşti: Nitta Adania, Mir-

(Urmează în pag. 1109)

„Oglinda Lumii" No. 45

BONUL JOCURILOR

SATUL OAMENILOR FARA GLAS

(Urmare din pagina 1100).

constata extraordinarul rezultat al invenţiei mele. Sunetele se emit, dar mor exact în punctul emisiunii lor! Vibraţiile lor, care se propagau ca undele sonore, sunt nimicite; nu mai există putinţa unor vibraţiuni, deoarece aparatul acesta minunat emite o mulţime de vibraţii noui care anihilează undele sonore! Sunetul odată născut, moare! Nu se mai propagă! Gura voastră scoate un strigăt, facultatea auditivă nu-l poate auzi! Iţi dai seama de multiplele aplicaţiuni ale acestei descoperiri geniale?

*

Savantul vorbea mereu, cu înfrigurare, fericit că putea în sfârşit să destăinuiască cuiva, secretul pe care îl ţinuse atâta timp înăbuşit, pe când cei trei bărbaţi surprinşi, nu îndrăsneau să se mişte înmărmuriţi de teamă, de respect şi uimire.

— Dacă o ţară, una singură, ar deţine secretul meu, ea ar robi pe toţi vecinii ei, lumea întreagă, căci eu pot să măresc după voinţă zona aceasta a tăcerii. E viaţa umană, regulată metodic, orientată spre producţiunea intensă, care e sursa bogăţiei. Pot mijloci odihna complectă prin somn reparator, munca tăcută, fecundă şi supemoară! Şi eu, eu! pot stăpâni lumea după capriciile voinţei mele, pot crea o religie, pot să provoc o revoluţie, eu, cercetătorul neobosit şi adesea nesocotit, eu, de care d-ta, tânărul meu amic, nu te-ai îndoit niciodată, şi...

— Dumnezeule! exclamă Natt.

Toate privirile se îndreptară spre uşa de intrare, larg deschisă, de unde se vedea toată valea.

Un mănunchiu de foc se ridica în apropiere de halta drumului de fier.

Nimeni nu putea auzi gemetele, plângerile, ţipetele celor răniţi. Vagoanele se ciocniseră unele de altele şi se sfărâmaseră în tăcere, caşi locomotiva răsturnată care scotea aburi fierbinţi. Nu se putea da acestor nenorociţi niciun ajutor, nicio speranţă. Se sbăteau cu moartea într'o tăcere mortală!

Asta nu se putea tolera. Bătrânul Sbonwiller se repezi cu pumnii strânşi spre manivele.

Inainte ca profesorul să-i fi putut tăia drumul, se produse o formidabilă explozie, care pulveriză vila într'un nor gros de fum.

. . . .

Să fie oare cu putinţă ca el, bătrânul Sbonwiller, să mai trăiască? Cum putuse scăpa din teribila catastrofă?

Ce coşmar îngrozitor, ce vis nesăbuit!

Frecându-şi ochii, reluând încet contact cu realitatea, bătrânul Fred văzu că era căzut din pat. Complect trezit, şi încă emoţionat de înspăimântătoarea viziune, nu îndrăsnea să gândească, să se întrebe pe sine însuşi. Se ridică; lovindu-se de lemnul patului, îşi dete seama că nu mai dormea şi că existau şi sgomote!

— Ding! Dang! Dong!

Clopotele sunau începutul slujbei sub vigurosul impuls al lui Natt.

Se deşteptase el deci atât de târziu?

— Da, da, răspunse Thereza, amuzată.

Deschizând obloanele dela fereastre, Sbonwiller privi acoperişurile vecine acoperite cu zăpadă sub palidul soare de Decembrie.

— Tăticule, ai să întârziezi! adaogă, glumind, fata.

Apoi zise cu un ton de reproş:

— Te-am auzit astă-noapte scoţând sunete nearticulate; ai avut o noapte agitată. Nu e bine, tăticule, prea ai băut mult eri seara... şi l'ai făcut şi pe Natt să bea! Ştii că, la vârsta ta, te expui la neajunsuri.

— Ding! Dang! Dong!

Clopotele vesele vibrau de voioşie şi fericire.

Sguduiau aerul cu sonoritatea lor armonioasă, deşteptau ecourile satului, ale fericitului sat...

Soluţiile jocurilor

(Continuare din pag. 1108)

cea Hertza, Gică Meta şi Luţa V. Nicolau.

Craiova: Take B. Stoicovici şi Silviu Stănculescu.

Drăgăşani (Vâlcea): Costel Voiculescu şi Floricica Predescu, Lucia Ţoculescu, Lelia Dumitriu, Lucică Bratu, Mira Dinovici, Viorica Nedeianu, Mima, Mitty Anastasiu. Dora Lelia Mircea Portăreşti, Voiculescu Bobi şi Milosteanu Paul (primite fără bonuri, ultima dată când publicăm).

Miercurea-Ciuc: Triţoiu D-tru.

Mihăieşti (Vâlcea): Petroşanu Dragoş.

Oradea Mare: Ana Bărbulescu.

Ploeşti: Nicolae Dumitrescu.

Râmnicu-Vâlcea: Stănescu Petre.

Satu-Mare: Anton Züssmann.

AU DESLEGAT NUMAI DUBLUL TRIUNGHIU-SILABIC:

Bucureşti: Moscovici Jean, Haimovici B., Fredy şi Puiu Eschenasy, Alexandru şi Tudor Popescu.

Craiova: Aurora Munteanu.

Galaţi: Sigmund Ştenberg.

Turnu-Severin: Eugeniu şi Mariette Al. Alexandrescu.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL MUZICAL:

Bucureşti: Tina I. Friedman, T. Târnova, T. Ştefănescu, T. Aronescu, T. Grossman, T. Bunescu, T. Eschenasy, T. Alecu, T. Surbe, T. Poperom, T. Saba.

Oradea-Mare: Lucica şi Tony Daia, Al. O. Oţeleanu.

Vaslui: Grigore D. Narvara.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CÂŞTIGAT:..

Premiul jocului de cuvinte încrucişate «Vasile Alecsandri»: Nicu C. Slavu-Sfinx (Câmpina).

Premiul dublului triunghiu-silabic: Mira Dinovici (Drăgăşani-Vâlcea).

Premiul jocului muzical: Vasilescu Aurel (Craiova).

Persoanele câştigătoare sunt rugate a ne trimite exact adresele spre a li se putea expedia premiile.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 42:

Bucureşti: Nicolae L. Petrescu-Tigru, Midkey Wolgast, Mihail Antonescu, Adeline Botezatu, Puffi Botezatu, D-trescu I. Elvira, Rădulescu T. Octavian, M. Pârvulescu, Rocca C. Petre şi Mateescu G., Demetrescu şi Constantinescu, Aurica C. Popescu, Aurelian N. Popescu şi Lupu T., Venera Zavergiu şi Olga Popovici, Alexandrescu G. Dumitru, Korsakoff şi Roles Cassian, Victoriţa Popescu, Nicu Lăzărescu, Caliopia Ciortan şi Lăzărescu Şt. Nicolae, Economu A. Theodor.

Câmpina: Ionel Ionescu Băicoi şi Pyka Constantinescu.

Drăgăşani (Vâlcea): Floricica Predescu, Nelly Iliescu, Nellu Nanu Sion, Ileascu Pizone, Nessy Nanu.

Roman: Duca Gr. şi Duca Viorel.

Sălişte: Ioan Nanu, Valerica Dădărlet, Toma Ioan.

Footballul şi propaganda electorală

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

Candidaţii în recentele alegeri engleze au dat dovadă de imaginaţie fertilă în găsirea mijloacelor de propagandă. Iată în clişeul nostru pe Miss Margaret Bonfield, fostă ministreasă a muncii în precedentul cabinet MacDonald, dând prima lovitură într'un match de football, la care au asistat câteva zeci de mii de oameni. Din nefericire pentru candidată lovitura de picior, atât de artistic executată, nu i-a adus nici un beneficiu electoral, deoarece... a căzut în alegeri.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

RASPUNS INTELIGENT

Celebrul violonist Kubelik, în cursul unui mare turneu, a dat un concert la Dublin unde a entuziasmat aristocraţia locală. După spectacol, un lord meloman a invitat la un dineu pe celebrul violonist, rugându-l să vină cu vioara. Kubelik care nu admitea însă, invitaţii de acest soi, a răspuns: „De ce, Mylord? Vioara mea nu mănâncă niciodată!...

ŞI TOTUŞI

El. — Bucătăreasa nouă găteşte admirabil.

Ea. — I-am dat şi eu o mână de ajutor.

El. — Şi totuşi, bucatele au fost excelente.

AS AL VOLANULUI

— Mi s'a spus că sunteţi un adevărat as al volanului. Dar de unde vi s'a stabilit această reputaţie?

— Reputaţie? Da!, desigur. Patru luni închisoare sau zece mii de lei amendă.

UN FEL DE A SPUNE

Mitică bate sfios la uşa cunoscutului bancher Argintescu. Introdus în birou, bancherul se răsteşte la el:

— Ai venit pentru bani?

— Nu! răspunse Mitică înroşindu-se. Am venit să cer mâna fiicei dv.

— Aşa dar, tot după bani ai venit.

Precauţiuni inutile

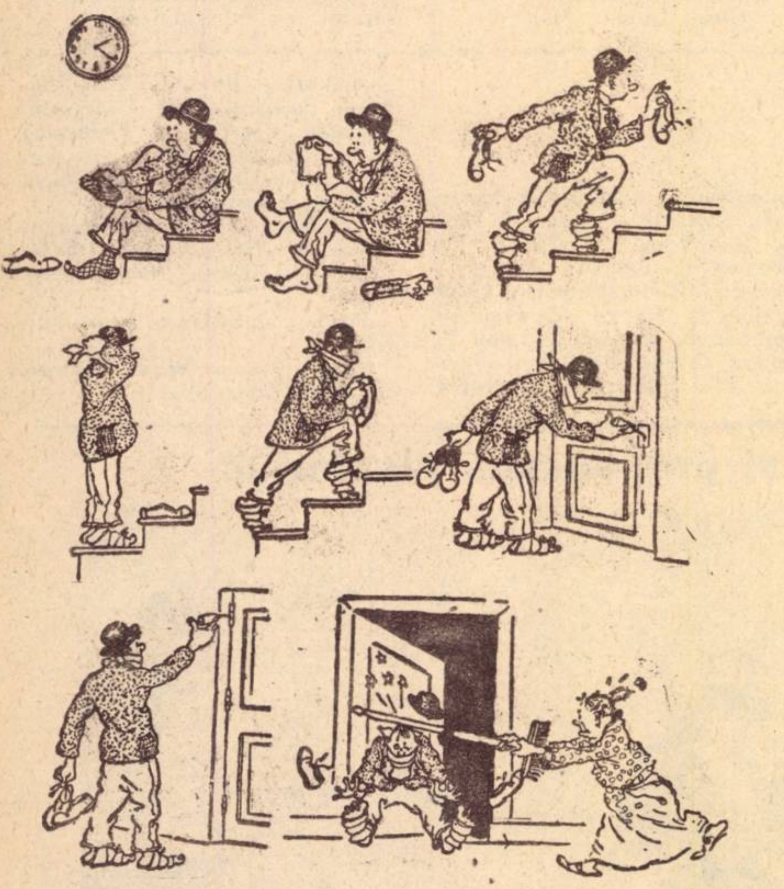

— Acum vii acasă, tâlharule!

TOT AIA...

— De treizeci de ani sunt însurat şi nu a fost seară în care să nu fiu acasă lângă soţia mea.

— Aceasta se numeşte iubire.

— Nu, reumatism.

DACA S'AR PRICEPE...

— N'ai vrea, dragă Popescule să-l angajezi pe Nicuşor al meu ca funcţionar în bancă la tine?

— Câţi ani are?

— Douăzeci şi trei.

— Şi la ce se pricepe?

— Ei asta-i bună! Dacă s'ar pricepe la ceva l-aşi lua în serviciul meu.

EXTRAORDINAR

— Auzi ce scrie în gazetă: „anul trecut au fost întrebuinţaţi peste 3000 de elefanţi la fabricarea bilelor de biliard".

— Extraordinar! Cum pot oare animale atât de mari să lucreze obiecte atât de fine?

PAREREA PROFESORULUI

Tatăl, care ajutase lui Ionel să-şi prepare lecţiile, aşteaptă cu nerăbdare întoarcerea dela şcoală:

— Ce a spus profesorul de temele tale?

— Mi-a spus că pe zi ce trece mă prostesc mai mult.

Nici în car, nici în căruţă

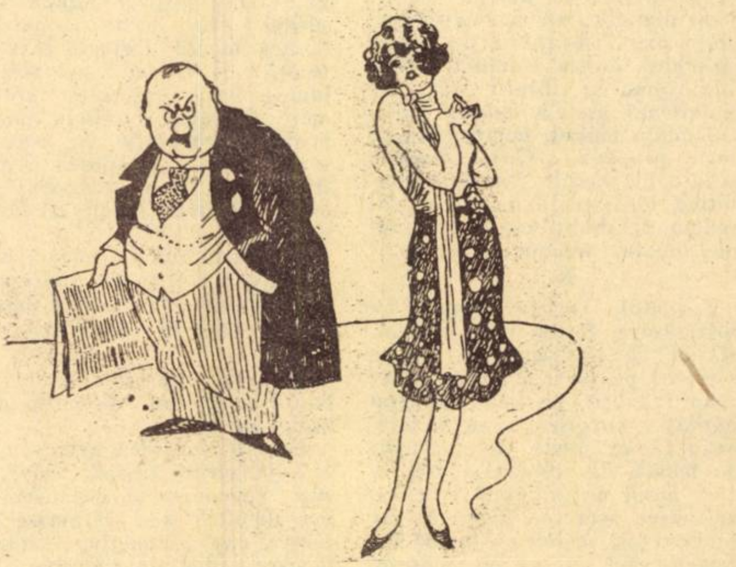

— Ce? Vrei să ne faci casa de râs, făcându-te artistă de cinema?

— Nu te enerva, tată, o-să-mi schimb numele.

— Aşa!? Ca nimeni să nu ştie că eu sunt tatăl tău, dacă o să ai succes.

ARTĂ!

La anticar. D-na Parvenitescu vrea, însfârşit, să aibe un Rembrandt. Tânărul artist, pe care l'a luat cu dânsa în calitate de expert, îi spune:

— Coniţă, e un fals. Tabloul n'are nici douăzeci de ani.

— Ce importanţă are asta? Principalul e să fie un Rembrandt autentic.

S'A INGRIJIT...

Regisorul anunţă figuranţilor:

— Scena pe care-o vom turna după amiază se petrece în Rusia, în timpul unei ierni grele. Fiecare din voi să vie cu o haină de blană.

După masă vin toţi cu câte o blană, toţi afară de unul.

— Ce'nseamnă asta, domnule? strigă regisorul. Unde ţi-e haina de blană.

— Fiţi fără grijă, sunt bine îmbrăcat pe dedesubt, răspunse acesta.

Apa

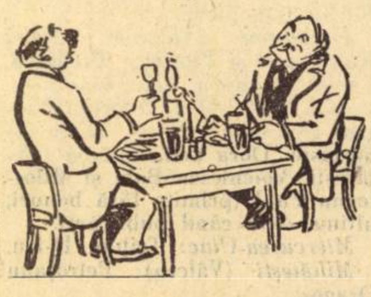

— D-ta bei alcoolul ca apa.

— Nici de cum. Atâta apă nu pot să beau!

VEŞNIC ACEIAŞI

El (către iubita pe care o strângea în braţe): — Jură-mi că sunt primul pe care-l iubeşti.

Ea: — Desigur! Voi bărbaţii sunteţi toţi o apă. Toţi cereţi acelaş lucru.

Imposibilităţi

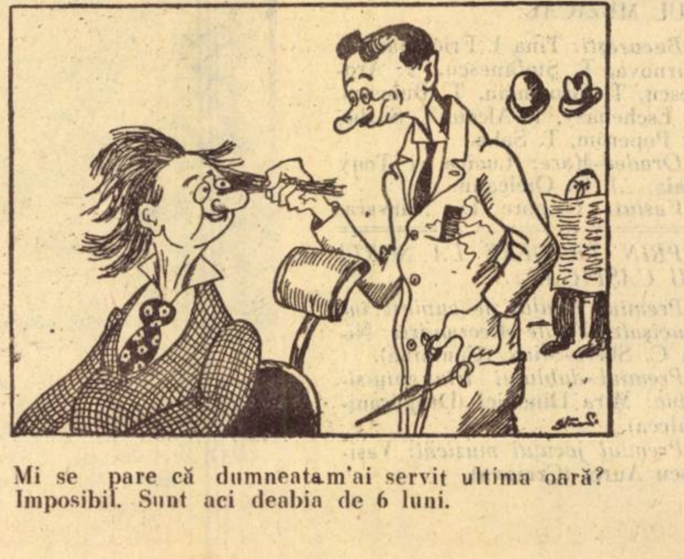

— Mi se pare că dumneata m'ai servit ultima oară?

— Imposibil. Sunt aci deabia de 6 luni.

Frumuseţile technicei moderne

In patria zgârie norilor, totul este gigantic, până şi reclama. Astfel, casa „Goodyear" şi-a construit un dirijabil special pentru reclama produselor sale. Il vedem aci planând deasupra celei mai înalte case din New-York.

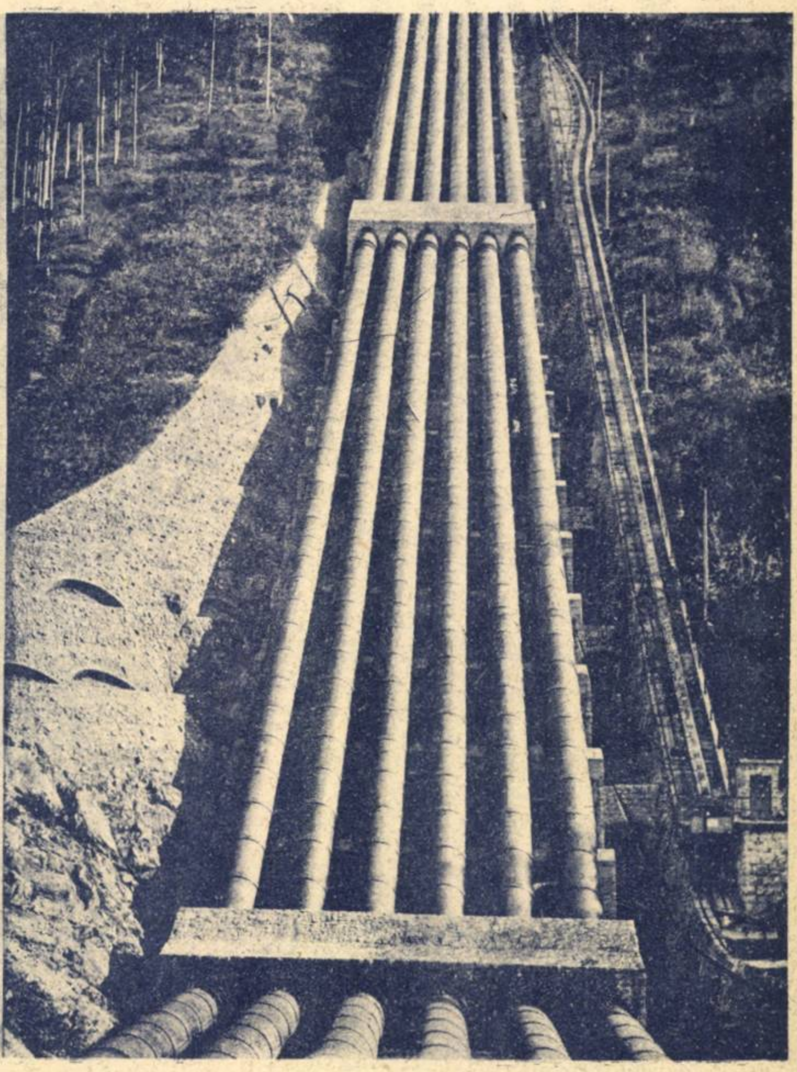

Un viaduct monstru care aduce dela mari depărtări apa unui fluviu pentru punerea în mişcare a unei uzini hidraulice în Statele Unite. Este cea mai mare lucrare din lume în acest gen şi a costat bagatela de 11 milioane dolari.

CEREŢI LA TOATE LIBRARIILE SAU DIRECT ULTIMELE CARŢI DE MARE SUCCES ALE **EDITUREI „EMINESCU"**
BUCUREŞTI I, Str. Inginer Anghel Şaligny 2.

FRIEDRICH TORBERG: Din tragediile şcolii
Bacalaureatul elevului Gerber
în româneşte de F. ADERCA

In acest roman autorul redă torturile unui suflet tânăr pus în faţa celor dintâi iubiri, viclenii şi dureri ale vieţei. E cea mai puternică şi pură oglindă a sufletului unui Werther modern. In acelaş timp autorul redă spectacolul complect al tragediei bacalaureatului pe care o trăesc mii de tineri şi mii de familii din zilele noastre.

ERNST GLAESER
Contingent '924

Succesul cel mai mare nu va fi destul de mare pentru cartea aceasta. E mai mult decât literatură pentru adulţi; timp de multe generaţiuni ar trebui să se dea oricărui băiat, dela 16 ani în sus, cartea aceasta, drept avertisment pentru toată viaţa.

PANAIT ISTRATI

ŢAŢA MINCA
ROMAN

O fată dela câmp iubeşte cu patimă, îşi sacrifică iubirea din avânt generos şi se alege cu un „copil din flori" care îi umple viaţa de lumină nouă.

240 Pagini, Lei 60

NERANŢULA
ROMAN

Neranţula e romanul vijelios al unei copile sălbatice, ca porecla ce o poartă: *„portocală amară"*. Doi tineri o iubesc şi şi-o împart, tustrei se rostogolesc în prăpastia aceluiaşi destin nemilos.

50 lei Volumul.

MAURICE LEBLANC
AVENTURILE LUI ARSÈNE LUPIN

Şi la noi ca şi în toată lumea aceste aventuri delicioase, neîntrecute au obţinut un succes neaşteptat. Au apărut până acum:

Arsène Lupin, Gentleman Apaş
Arsène Lupin contra lui Herlock Sholmes
Arsène Lupin, Acul scobit
Arsène Lupin, 813
Cele trei crime ale lui Arsène Lupin
Dopul de cristal
Confidenţele lui Arsène Lupin
Triunghiul de aur
Izbânda lui Arsène Lupin
Insula cu treizeci de sicrie
Piatra Miraculoasă

Fiecare vol. complet, Lei 30

EMIL LUDWIG
NAPOLEON
în româneşte de EMAN. CERBU

Cartea care înfăţişează fără să ascundă nimic, viaţa adâncă, vijelioasă şi eroică a marelui Impărat. Cartea care se citeşte cu înfrigurare. Cartea în care ne regăsim cu toţii.

VICTOR MARGUERITTE
Romanul Adulterului
TALIONUL
în româneşte de **Othilia Ghibu**

Problema veşnic dureroasă a **adulterului** pusă în acest roman, e cu atât mai tragică, cu cât sub această culpă grea a căzut o femee. Amorul femeei adultere poate aduce în căminul soţului iubitor şi neştiutor un copil care nu-i al lui dar pe care îl iubeşte ca pe al lui propriu.

BORGIA, ROMANUL unei familii de Klabund. Trad. de Victor Rodan.
PE FRONTUL DE VEST NIMIC NOU, de Erich Maria Remarque. – Trad. de Eman. Cerbu.
DE LA POLUL NORD LA POLUL SUD de SWEN HEDDIN, VOL. I – VI. Fiecare vol. LEI 30.

CEREŢI GRATUIT:
NOUL CATALOG
Cu preţuri **REDUSE** al Editurei „Eminescu"

OGLINDA LUMII

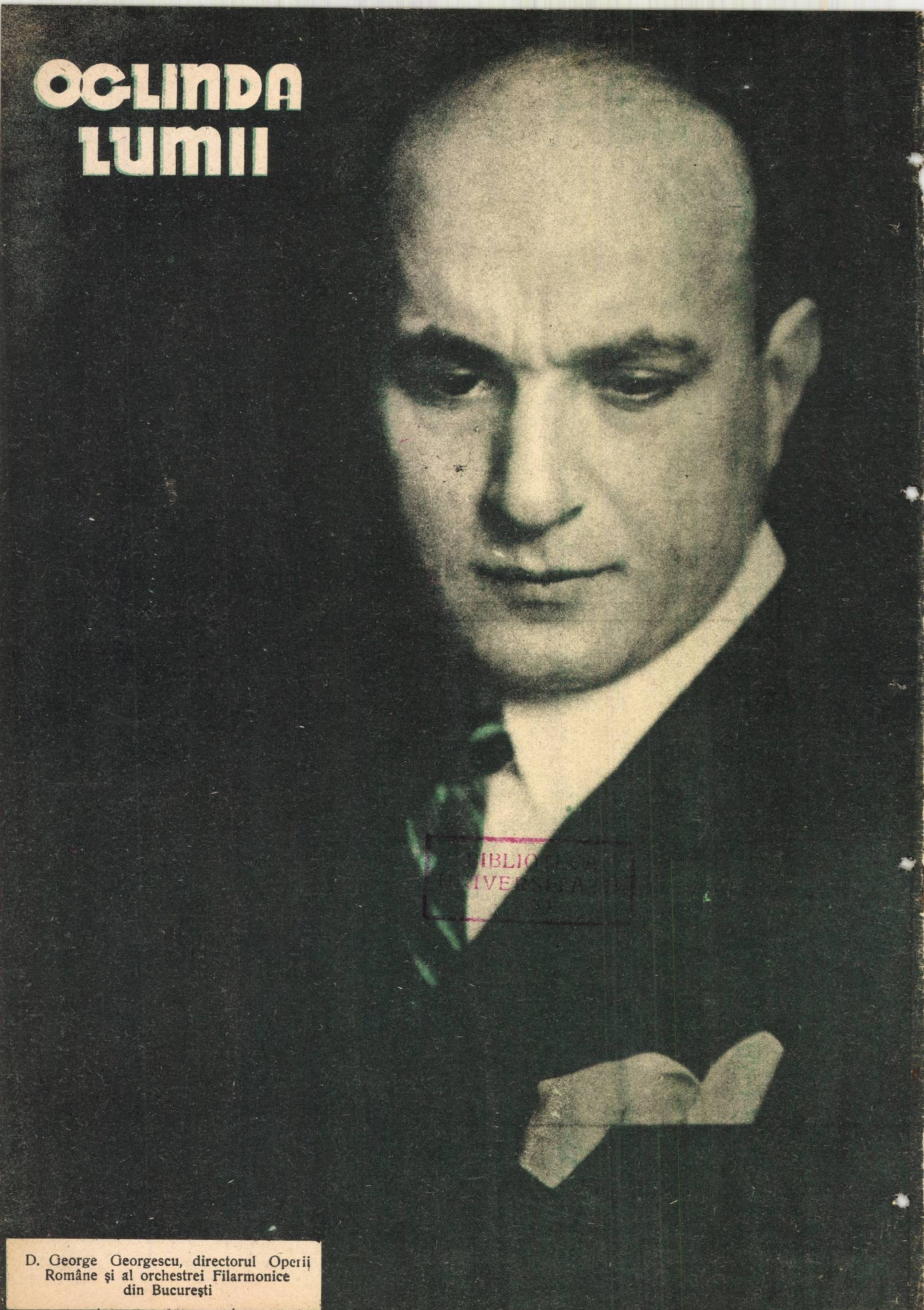

D. George Georgescu, directorul Operii Române şi al orchestrei Filarmonice din Bucureşti

BIBLIOTECA UNIVERSITATII

OGLINDA LUMII

14 NOEMBR 1931
ANUL X. No. 46

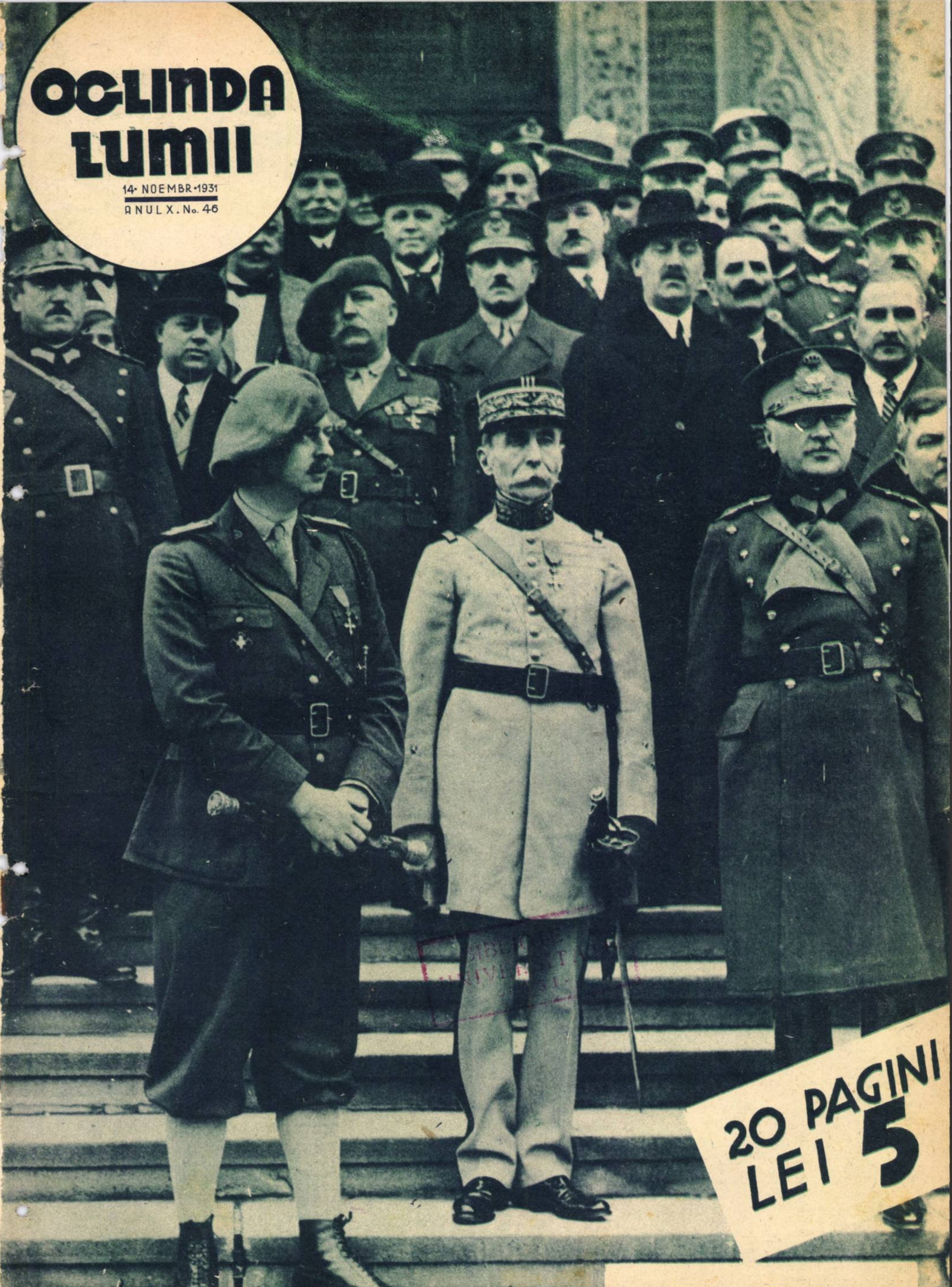

M. S. Regele, şi generalul francez Le Rond la Sinaia cu prilejul mesei anuale a cavalerilor ordinului „Mihai Viteazul".

Un geniu al trândăviei

Viaţa lui Manuel Diaz, cel mai mare cartofor din lume

Acum şaptezeci şi patru de ani era foarte greu să-ţi croeşti o viaţă uşoară, fără să munceşti deloc. Un singur om însă, care descoperise sistemul practic al vieţii pe picior mare, fără, bineînţeles, să facă pentru aceasta cea mai mică sforţare a fost Manuel Diaz, care şi-a trăit ultimile clipe ale vieţii într'un minunat castel din Havanna. El era fiul unui mare bogătaş, proprietar a nenumărate plantaţii, care îşi agonisise averea în muncă amară şi grea.

Incă din frageda tinereţe, Manuel Diaz manifesta o deosebită predilecţie pentru trândăvie şi repulsiunea sa pentru muncă, devenise proverbială. Tatăl său, care vedea cu groază cum această boală se înrădăcina tot mai adânc în sufletul odraslei, era prea slab, sau prea bun, pentru a putea înfrâna pornirea către trândăvie. Toate sfaturile sale cădeau ca sămânţa pe pământul sterp, aşa că bătrânul Diaz terminase prin a renunţa de a mai pierde vremea cu un copil pe care nimic şi nimeni, nu-l mai puteau face folositor societăţii.

Pentru bătrân, faptul că în timpul vieţii sale, nedemnul fiu nu-şi petrecea vremea nefăcând decât chefuri, era totuşi o bucurie. Averea sa era destul de considerabilă pentruca după moartea sa, Manuel să-şi petreacă viaţa în cel mai complet *farniente*. Aşa dar, bătrânul nu se sinchisea de risipa lui Manuel, de vreme ce patima jocului de noroc a fiului său îi rămăsese necunoscută.

In 1891, îmbătrânit şi după o viaţă plină de muncă şi necazuri, Diaz, plecă într'o lume mai bună, lăsând pe Manuel unic moştenitor.

In posesia averii fabuloase, acesta reluă viaţa nebunească. mai intens ca înainte. Singur şi fără dojana tatălui său, tânărul Manuel dete drum liber viciului. Tripourile în cari cei de o seamă cu el îşi pierdeau vremea şi banii, găsiră în bogatul moştenitor pe cel mai asiduu client De fiecare dată pierdea adevărate averi la cărţi sau la alte jocuri de noroc pe cari le îndrăgise încă din cea mai fragedă tinereţe. Lucrurile au mers aşa o bună bucată de vreme, până când se pomeni deodată că din fabuloasa avere moştenită, nu-i mai rămăsese decât neînsemnata sumă de 10.000 de franci. Un duş rece trezi pe Manuel din toropeală. Ce mai putea face el cu această sumă pe care o putea pierde într'o singură noapte de nenoroc? Işi făcu fel de fel de socoteli, renunţă la tripourile Havannei, se îmbarcă pe un vapor modest şi cu cele câteva mii de franci cari îi mai rămăsese, debarcă într'o dimineaţă însorită la Monte Carlo. Se introduse cu uşurinţă în cercurile marilor jucători de cărţi şi când i se înmână la club în schimbul celor câteva bancnote, fisele cuvenite îşi dădu seama că dacă norocul îl va urmări şi de data aceasta n'ar mai fi avut nici un rost să părăsească în viaţă saloanele luxoase ale viciului. Gândul sinuciderii nu-l îngrozea, pentrucă viaţa lipsită de bani îi apărea searbădă şi inutilă.

Norocul însă este capricios Diaz, care păşise neîncrezător în sala de joc unde făcuse deja cele mai pesimiste proecte, îşi multiplică în câteva minute cel câteva fise. Pontă de cincisprezece ori la rând pe roşu şi tot de atâtea ori bila se opri la această culoare. Diaz rămase calm, fără să se emoţioneze prea mult de acest noroc. Schimbă culoarea. Puse pe negru sume din ce în ce mai mari. Şansa nu-l părăsi.

Când se hotărî în fine să se înapoeze la hotel, constată că roata norocului îi aduse într'o singură seară, un câştig de peste 4 milioane franci. Un jucător adevărat nu părăseşte însă masa de joc cu averea în buzunar pentru a reîncepe o viaţă liniştită şi fără griji. Diaz care era din tagma jucătorilor incorigibili făcu ceeace fac de obiceiu aceşti pătimaşi. După două săptămâni averea pe care o câştigase, se vaporiză. Ultima mie de franci pe care şi-o rezervase pentru micile sale trebuinţe, se duse şi ea într'o noapte de nenoroc.

Sărac lipit pământului, Diaz pribegea pe străzile Monte Carlo-ului şi trăia din mila jucătorilor pe cari şansa îi favoriza. Viaţa aceasta de mizerie şi privaţiuni îl deprimase într'atâta încât acceptă ospitalitatea unui azil de săraci. Aci, Manuel nu-şi pierdea timpul de geaba. Având hrana şi odihna asigurată, spiritul său ingenios descoperi o mulţime de sisteme ale „jocului la sigur" şi când ajunse la perfecţiunea lor, zeiţa Fortuna îşi aduse din nou aminte de el. O mătuşe a sa îl instituise legatar universal al unei averi de 25.000 franci, cari îi veni lui Manuel ca o adevărată mană cerească.

Viaţa de tripou reîncepu. Azi bogat, mâine sărac, azi stimat, mâine ocolit, aşa cum se întâmplă de altfel tuturor acelora cari îşi petrec anii la masa verde. Dacă se întâmpla să fie odată „în formă" trăia pe picior mare şi lăsa şi pe cei din juru-i să se bucure de norocul său. Când nu câştiga, nu-şi permitea nimic mai mult decât strictul necesar şi nu făcea nici un fel de lux, la îmbrăcăminte sau la mâncare. Veni apoi din nou timpul sărăciei, când fu nevoit să părăsească hotelul pentru azilul de săraci, şi astfel dispăru o bună bucată de vreme din cercul cunoscuţilor şi prietenilor săi dela Cazino.

Intr'o perioadă de noroc la Londra, îşi mări cercul cunoştinţelor sale. Multe personalităţi din lumea mare îi căutau prietenia şi printre alţii a fost prezentat şi lui Eduard al VII-lea, pe atunci prinţ moştenitor. De altfel el însuşi trecea drept prinţ rus în această societate care apreciază pe oameni mai mult după îmbrăcăminte decât după caracter. Avea însă grijă să evite cercurile ruseşti, pentruca originea sa adevărată să nu poată fi aflată sub masca nobilă în dosul căreia se ascundea. De câte ori avea nenorocul să întâlnească în saloanele pe cari le frequentau veritabilii aristocraţi ruşi, simula, prin fel de fel de mijloace, subite indispoziţii sau inventa cine ştie ce treburi urgente, pentru a scăpa de cunoştinţe dezagreabile.

Aceasta nu-l împedica să fie un mecena al artiştilor, cărora le împărţea bani cu generozitatea specifică oamenilor mari.

Era primit din această cauză, cu respect şi admiraţie peste tot. Reuşise să-şi facă un nume despre care la un moment dat vorbea întreaga lume mondenă a Londrei.

Şi aşa trăi Diaz cincizeci de ani, în care timp a câştigat şi cheltuit mai mult de cincisprezece milioane de franci, fără bineînţeles, să fi muncit serios vreodată.

Cazinoul dela Monte Carlo, după o lovitură ruinătoare, nu l-a mai revăzut. Diaz pe care porecla de cel mai mare jucător de cărţi din lume începuse să-l plictisească, se hotărî să părăsească mediul luxos în care şi-a trăit o bună parte a vieţei şi s'a reîntors în trista patrie depe insula Havanna. Cu două milioane de franci în buzunar, pe care a reuşit de data aceasta să-i apere de ispita cărţilor şi-a continuat viaţa tihnită şi fără muncă, viaţa pe care o dorise din frageda tinereţe.

Ori ce se poate spune despre Manuel Diaz. Trebue însă recunoscut că a fost un adevărat geniu al artei sale, al artei de a câştiga oricât şi ori când la cărţi şi a trândăviei cele mai perfecte.

Meseria, brăţară de aur

Munca a încetat de a mai fi indezirabilă în casele mari. Meseria este brăţară de aur chiar pentru cei cari n'au grija zilei de mâine, cum este bunăoară prinţesa Ingrid a Suediei (dreapta) pe care o vedem aci învăţând arta menajului într'o şcoală profesională.

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IAȘI

O oră IN INCHISOAREA MORȚII

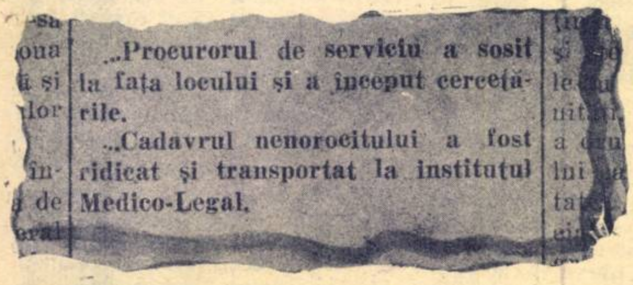

...Procurorul de serviciu a sosit la fața locului și a început cercetările.

...Cadavrul nenorocitului a fost ridicat și transportat la institutul Medico-Legal.

Există o anumită categorie de cetitori, cari nu pun preț într'un ziar, decât pe o singură rubrică. «**Faptele diverse**». Cu cât vor găsi mai multe, mai variate și mai... interesante cu atât vor aprecia mai mult și cu atât vor cumpăra mai des cotidianul respectiv. Rubrica faptelor diverse este un panopticum grafic, a tot ce poate zgândări simțurile atrofiate de grija zilei de mâine. Dactilografa va urmări între două copii, capitolul sinuciderilor din dragoste șofeurul va ceti în stație pe cel al accidentelor de circulație, adolescentul cu imaginația ajunsă la răscrucea maturității, va fi lectorul fervent al crimelor celebre, și așa mai departe.

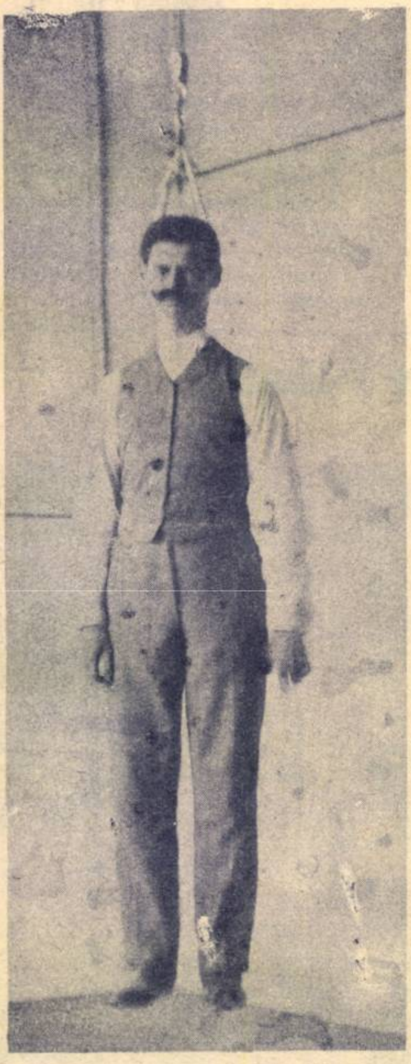

D. prof. dr. Mina Minovici... spânzurat pentru experiență.

Fiecare categorie găsește în cadrul celor două coloane, lectura potrivită mentalității sale. Acesta e de altfel și secretul marelui număr de cetitori cari urmăresc zi la zi rubrica faptelor diverse, deși atâtea și atâtea motive ar trebui să popularizeze arida pagină economică, pe care ziarele o publică fără excepție. Falimentele și închiderea ghișeelor sunt însă subiecte pe cari urechea le prinde, le reține o clipă și le dă drumul așa cum le-a primit.

Câtă diferență între articolul care sfârșește cu o teorie economico-financiară și cel în care e vorba de o crimă senzațională, o sinucidere sau un accident. Sângele circulă mai repede, imaginația reacționează, și fără să vrei te angrenezi isprăvii ca spectator interesat sau ca polițist platonic. Faci deducții, anticipezi ancheta în curs și într'un cuvânt te afli în treabă, fără să jenezi pe cineva fără să se știe și mai ales fără folos...

Aproape peste tot însă întâlnești în cale cele două formule tip cu care se închee 90 la sută din reportagiile de senzație, ale faptelor diverse:

1)... Internul Prie dela Salvare, l-a condus cu o ambulanță la spitalul Colțea și

2) ...Cadavrul nenorocitului a fost ridicat și transportat la institutul Medico-legal.

Dacă prima formulă îți dă imaginea unui lucru de o gravitate relativă, de vreme ce spitalul a mai fost găsit necesar, cea de a doua pune punct iremediabil unui accident. unei crime sau unei sinucideri. Ridicat și transportat la Morgă, eroul celor câteva rânduri dela faptele diverse, încetează de a mai interesa. Ai închis ziarul, impresionat sau nu și ai trecut repede la alte rubrici.

Corpul neînsuflețit căruia Salvarea nu i-a mai putut fi de folos decât cu transportul rapid și... confortabil. odată trecut însă prin poarta Institutului de pe malul Dâmboviței «retrăește» aventura care l'a purtat acolo.

Puțini dintre dv. au avut curiozitatea să calce vre-odată pragul acestui institut, în care mortul ajunge sub ochiul medicului legist. Nu este ușor pentru oricine și mai ales pentru omul lesne impresionabil să fie spectatorul celor ce se petrec sub acoperișul Morgei. Iți trebue o doză foarte mare de sânge rece ca retina să prindă fără amestec de teamă și milă. impresiile ce se degajă din fiecare ungher și fiecare încăpere de aici.

O VIZITĂ LA MORGA

O clădire mare, cu colonade romane, care îți face mai curând impresia unui muzeu de antichități. Dâmbovița sumbră, murdară și leneșă și inscripția precisă de pe frontispiciu, îți șterge ori ce îndoială.

Trebuie să mărturisesc — și o fac fără părere de rău — că am venit aici cu idei preconcepute. Un prieten pe care curiozitatea l-a mânat în multe institute similare din Apus, îmi declarase că Institutul pe care-l dirijează d. prof. Mina Minovici este cel mai complect și mai bine utilat din Europa. Confirmarea am avut-o de altfel foarte recent și din gura câtorva funcționari superiori ai poliției berlineze, cari au rămas surprinși de ceeace a putut să realizeze savantul profesor, după o muncă științifică de patru decenii.

Am intrat așa dar cu oarecari cunoștințe... teoretice neînarmat însă psihologicește pentru ceeace urma să văd.

D. dr. Tuți Vasiliu unul din cei mai valoroși medici legiști ai noștri, m'a întâmpinat radios. cu figura de bonom, Contrastul acesta cu cadrul sobru, aproape funebru, al locului, m'a impresionat atât de plăcut. încât mi-a servit ca o provizie de bună dispoziție, timp de aproape o oră cât a durat expediția în «închisoarea morții». Fără acest condiment fiziologic este greu. aproape imposibil să vizitezi în amănunțime amalgamul de obiecte așezate meticulos, în rafturi, vitrine și... răcitoare.

Pentru dv., care veți merge alături de mine numai cu imaginația, lucrul nu mai este inexorabil.

Terente și compania în vitrina Muzeului.

Pășind în vestibul ai impresia că te găsești în incinta unei bănci. Un perete de sticlă îl desparte de o încăpere de proporții mai reduse, în care câțiva funcționari lucrează cu capul în registre, iar două dactilografe agită de zor claviatura mașinelor de scris. Nu se lucrează desigur nici la extrase de cont curent și nici la încheeri de bursă. ci la rapoarte de expertiză. sau la statistici de intrare și ieșire... Două femei modeste cu fețele supte și îmbrăcămintea cenușie subliniază imediat cadrul adevărat al încăperii. Sunt rudele unui pensionar de-al nostru — mă lămurește doctorul. Er era trecut între necunoscuți [illegible] tabloul de aici. Astăzi a fost șters la noi și trecut la ele...

Pe peretele din stânga, atârnă un panou cu geam în care sunt expuse 15—20 de fotografii reprezentând cadavrele pe cari investigațiile poliției nu le-au putut identifica. Figuri impresionante prin irealul expresiei, deși li s'au înlocuit în prealabil ochii cu alții de sticlă, strălucitori și misterioși. Este o operație de foarte mare însemnătate în ceeace privește recunoașterea cadavrului. Ridurile morții, cari schimonosesc și fac de nerecunoscut majoritatea acestora, sunt corectate prin ace invizibile. Pielea este întinsă și se dă feții aspectul apropiat naturalului

Panoul cu fotografiile cadavrelor neindentificate, a înlocuit sistemul perimat al recunoașterii «de visu». In încăperea în care lucrează astăzi funcționari și dactilografe, erau expuse altă dată sicriile de sticlă ale celor găsiți fără acte. Lumea curioasă, invada vestibulul și toată ziua era aci un du-te vino, de interesați și curioși. Și mai ales dintre aceștia din urmă. Firea curioasă a mahalagiului își găsise cafeneaua comentariilor, operația propriu zică a identificării rămânând așa dar pe planul al doilea.

Astăzi, panoul cu fotografii nu mai atrage decât pe cei interesați și în locul cosciugelor de sticlă, privirea găsește rafturi, registre și dactilografe zglobii.

IN MUZEU

Doctorul Vasiliu mă conduce în muzeul institutului, piesa cea mai de valoare a întregului edificiu. O scară întortochiată de turn și iată-ne într'o încăpere spațioasă, înaltă și cu un aspect magnific. Pereții sunt tapetați cu rafturi de cristal, iar dealungul încăperii o vitrină interminabilă în care s'au strâns fructele unei activități de peste 40 de ani în slujba medicinii legale. Vitrina centrală este rezer

Continuarea în pag. 1118).

Cad peşti din cer

Participanţii şi spectatorii unui match de tennis din Kilmelford în Scoţia au fost de curând martorii unuia din cele mai rare fenomene ale naturii.

Jocul începuse pe când strălucea soarele; dar cerul începu apoi să se întunece, şi după puţin timp se deslănţui o ploae violentă, care întrerupse lupta.

In momentul când cele vreo sută de persoane prezente voiau să se refugieze în apropiata clădire a clubului, se observă, spre uimirea generală că ploaia nu se compunea numai din picături de apă, ci şi dintr'o mulţime de... creveţi! Animalele acestea trăind numai în mare, pe când evenimentul se petrecea în interiorul ţării, fenomenul păru cu atât mai inexplicabil.

Există însă o sumă de relaţiuni, din timpurile mai vechi şi mai noi, despre fenomene asemănătoare, pe cari ştiinţa de azi ştie să şi le explice. S'a putut astfel observa de repetate ori, mai ales în America, cum unele cicloane sug cantităţi enorme de apă din heleşteie şi lacuri şi le duc cu ele din cauza vidului ce există în centrul vârtejurilor de vânt; fiinţele vieţuitoare din apă sunt absorbite şi ele.

Astfel de vârtejuri şi volbure pot ridica în modul acesta cantităţi mari de peşti din mare şi să le dea drumul în jos după mulţi kilometri de călătorie. Se ştie tot aşa că unele cicloane din America, a căror forţă nu se poate totdeauna aprecia, au dus cu ele, pe distanţe mari, până şi grinzi grele de lemn.

Se înţelege dela sine că vârtejul se desface după un timp oarecare, şi atunci trebue să lase să cadă obiectele luate cu sine.

*

Nu e de mirat că asemenea întâmplări au provocat odinioară tot felul de superstiţii.

Locuitorii din Haga au fost astfel spăimântaţi, într'o dimineaţă din 1870, în timpul războiului franco-german, de o rupere de nouri, roşie ca sângele, care transformă străzile într'o mare de „sânge". Poporul credea că ploaia aceasta de sânge e un semn al luptelor depe câmpul de război din Franţa.

Un număr mare de savanţi a examinat însă cu microscopul probe din lichidul căzut şi a constatat că culoarea roşie provenea dela o mare mulţime de fiinţe vieţuitoare, minuscule, un fel de purice acuatic (Daphnia pulex), aduse de cicloane.

O ploaie de sânge, identică, a căzut în 1582 proape de Paris, când „oamenii vedeau hainele lor vopsindu-se, şi le lepădau urlând de spaimă", cum spune cronica. Pe atunci nu s'a făcut, bine înţeles, nici o cercetare ştiinţifică asupra adevăratei cauze a acestui fenomen, dar trebue admis că motivul a fost identic cu cel din Haga, din 1870.

Un **pendant** la aceste două cazuri de ploaie de sânge a fost „vijelia de cerneală" dela 9 Noembrie 1918 din Montreal, Canada.

După ce oraşul fusese bântuit, câteva zile în şir, de o furtună teribilă, se produse deodată o ploaie violentă de culoare cenuşie-neagră.

Intâi s'a căutat în zadar explicaţia faptului, dar mai târziu s'a constatat că apa provenea din unele lacuri canadiene mai mici. Apele acestea sunt înconjurate de nenumărate cuptoare de cărbuni de lemn, a căror funingine a vopsit cu timpul apa în negru. Şi aci, probabil că un vârtej a aspirat lichidul de culoarea cernelii şi l'a descărcat deasupra oraşului Montreal.

Decedatul lord Eastnor a avut deasemenea prilejul de a observa un astfel de fenomen rar pe moşia sa Twptenhag din comitatul englez Kent. In timpul unei ploi furtunoase care durase mai multe zile, au căzut în două rânduri mii de stacoji mici diferiţi din cele ce se găsesc în mare număr pe coastele engleze.

Lordul Eastnor relatează că muncitorii săi agricoli îşi pierduseră la început, de spaimă, sărita, dar că mai apoi au adunat stacojii, spre a-i mânca.

*

Pe la sfârşitul anului 1917, un ciclon trebue să fi pătruns într'o ceată de ţipari tineri. După o relaţiune demnă de absolută încredere, au căzut atunci pe străzile din Hedon (Anglia), în timpul unei ruperi de nouri, sute de ţipari tineri, cari se svârcoleau, şi copiii s'au pus să-i strângă fără să le pese de vremea rea.

Un cronicar din anul 1761 povesteşte:

„...la Merthy Tydvil din Wales se deschise cerul, pe când ploua cu vijelie mare, şi aruncă pe pământ mii şi mii de peşti. Un om punând găleţi la burlanele unui acoperiş, a numărat două sute de peşti de fiecare găleată. E drept că peştii nu prea erau de folos, nefiind buni de mâncat; dar lumea s'a amuzat cu ei..."

O relaţiune completă despre formarea unei ploi cu peşti datează din anul 1889. S'a observat atunci, într'un port olandez, cum s'a format, în timpul unei furtuni violente, deasupra mării, o volbură de apă, care părea a atârna dedesubtul unei bănci întunecoase de nouri.

«Forma aceasta acuatică — spune descrierea — se lungea necontenit şi se ţinea în echilibru ca un şearpe atârnat de cap. In cele din urmă, volbura părea că se desprinde din mare şi că se ridică şi mai sus; în acelaş timp «dihania» se mişca încet spre uscat. Deodată răsunară câteva trăsnete asurzitoare, pe timpul cărora volbura se rupse în bucăţi. Căzură cantităţi enorme de ploaie, până la distanţă de un kilometru de mal şi în acelaş timp căzură şi sute de peşti».

*

In lumina acestor cunoştinţe, nu mai par neverosimile nici relaţiunile despre animale de uscat căzute din cer.

S'a descris astfel foarte amănunţit în secolul XVII o ploaie torenţială cu şoareci vii, din oraşul Bergen din Norvegia. Explicaţia acestui ciudat spectacol e că un ciclon ar fi dărâmat un număr de case vechi şi ar fi ridicat în aer rozătoarele din ele.

Un alt cronicar relatează despre o ploaie cu broaşte în Polonia, care a descărcat o mulţime atât de mare de animale din acestea încât străzile şi acoperişurile erau acoperite cu ele.

Şi acum de curând, anul trecut, a aterisat pe strada principală din Calcutta, în timpul unui ciclon, un arbore de opt metri înălţime, în ale cărui ramuri erau ascunşi, spre spaima populaţiei, patru şerpi veninoşi vii. Era vădit că vârtejul adusese arborele din pădurea seculară, care se află la o distanţă de mulţi kilometri.

Dar se înţelege dela sine că cicloanele nu pot descărca asupra oamenilor numai animale. Sunt cunoscute multe cazuri, când a plouat cu cenuşă şi pucioasă, de câte ori vârtejul trecea peste vreun vulcan.

Există o relaţiune din anul 1828, alta din 1913, în care se arată cum unele vârtejuri au dus cu ele o massă albă, făinoasă, care a acoperit întinderi mari cu un strat de mai mulţi centimetri. Vacile şi oile mâncau cu nesaţ massa aceasta, iar locuitorii ar fi întrebuinţat'o chiar spre a face pâine.

*

In tot cazul, relaţiile acestea, oricât ar părea de neverosimile la prima vedere, nu trebuesc considerate ca basme.

Nu încape îndoială că unii cronicari vor fi exagerat câte ceva, dând drum fanteziei lor, în loc să se mărginească la fapte; dar cercetările ştiinţifice moderne ne îndreptăţesc să dăm din ce în ce mai mult crezământ «reporterilor» depe vremea aceea.

Apărarea contra gazelor în Polonia

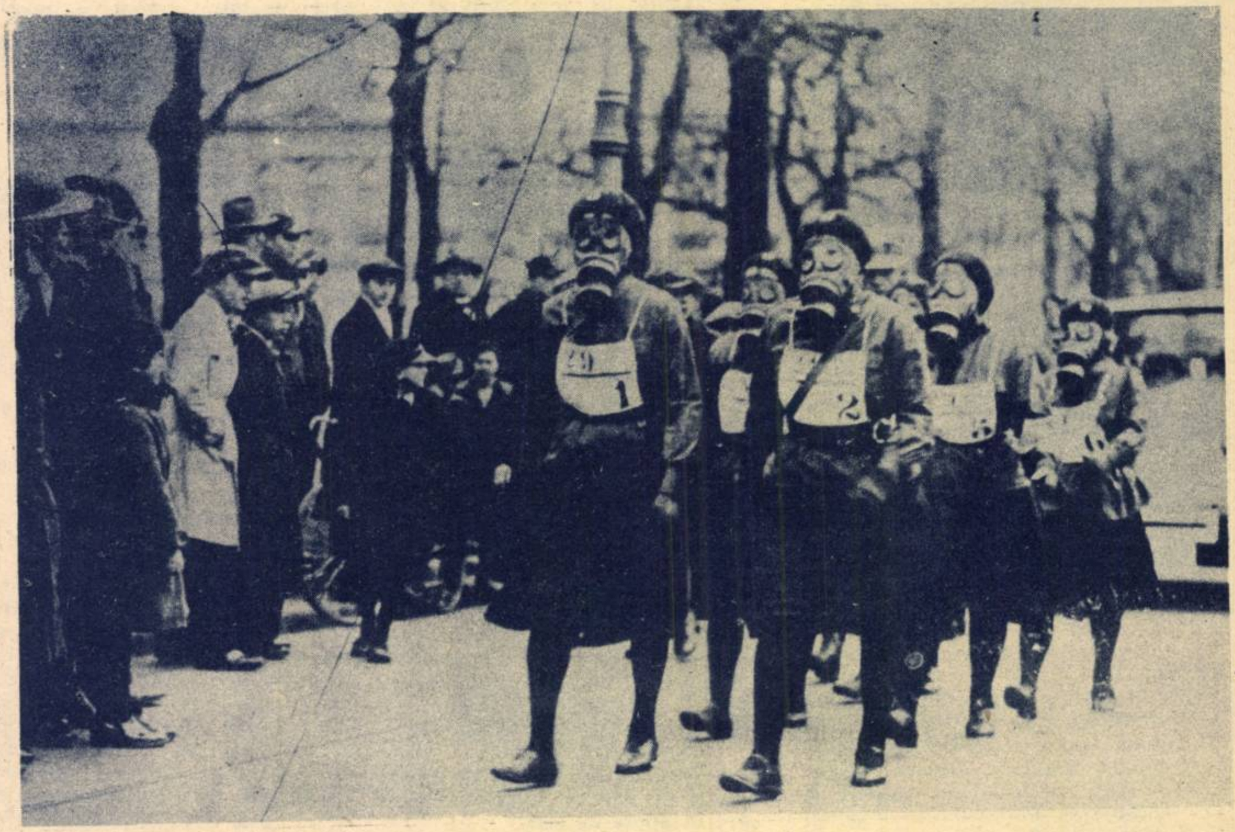

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

Mijloacele technice de care dispune actualmente industria chimică, vor transforma războiul viitor, într'o exterminare generală, cu ajutorul gazelor asfixiante. In clişeul nostru vedem o legiune de tinere propagandiste poloneze pentru apărarea contra gazelor, străbătând străzile Varşoviei.

Din toată lumea

1. — O căpetenie a pieilor roşii, poposit la New-York, a refuzat să locuiască în hotel preferând să uzeze de cortul său modest, cu care sfidează majestatea zgărie-norilor. 2. — Iată un papagal, care nu ştie numai să trăncănească. O chelneriţă londoneză l-a învăţat să toarne sifon în pahare, iar clienţii refuză serviciul altcuiva... 3. — La Berlin, funcţionează pe lângă grădina zoologică un mare atelier pentru împăiatul animalelor, în care lucrează maeştrii iscusiţi. In clişeul nostru îi vedem făcând ultimile retuşări unui transport destinat muzeului de ştiinţe naturale. 4. — Una din cele mai mari uzine electrice a fost construită de curând în Cehoslovacia. Instalaţia ultramodernă poate realiza peste două milioane de volţi. 5. — Pentru a uşura munca compozitorilor, inginerul Gurt Rundstakler a conceput o originală maşină de scis notele muzicale. Experienţele sale au fost încununate de succes. 6. — Şarpele s'a îmbolnăvit şi circul Krone din Berlin este pe punctul de a pierde numărul principal de atracţie. Un medic chemat în grabă a pus diagnosticul, a prescris reţeta şi simpaticul animal... şi-a reluat postul în primire.

1.

2.

3

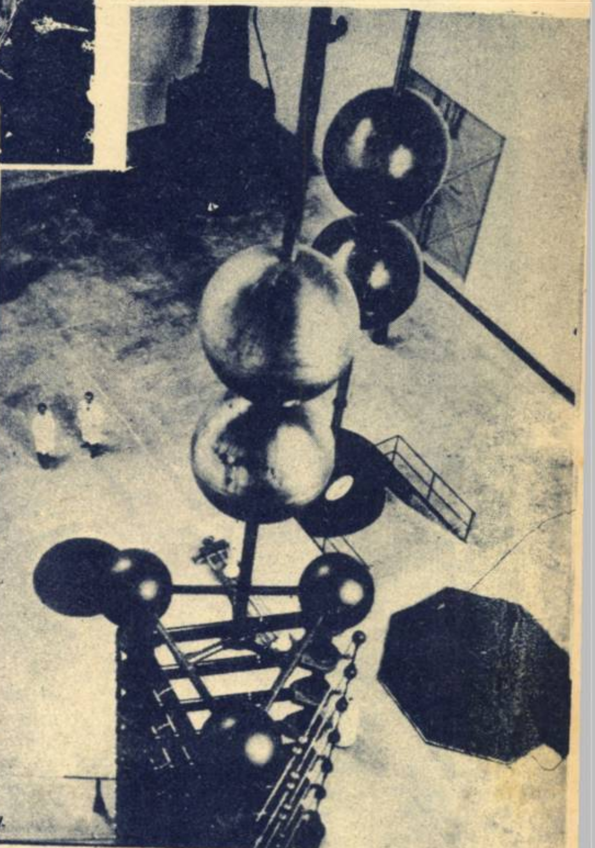

4.

5.

6

O oră in inchisoarea morţii

(Continuare din pagina 1115)

vată aproape exclusiv craniilor.

TERENTE, MUNTEANU, NICULĂIŢĂ ŞI OGARU

In faţa intrării la loc de cinste, unul lângă altul într'o aliniere aproape ostăşească ne întâmpină «aşii» muzeului. Terente, Munteanu, Niculăiţă şi Ogaru, etichetaţi ca obiectele de lux în vitrinele de pe calea Victoriei, cu tigvele pleşuve şi privirea pierdută în găurile hidoase ale ochilor absenţi, străjuesc galeria marilor bandiţi. Terente care după alfabet ar fi trebuit să fie înapoia celorlaţi, deschide plutonul, pentrucă se bucură de trecere printre... gardieni. Dintre podoabele vieţii aventuroase de baltă, nu i-a mai rămas decât un dinte de aur, reminiscenţa brăileană, în partea stângă a maxiarului inferior. Era desigur una din armele de cucerire ale acestui bandit sentimental, cu cizmele de iuft şi căciula mirosind a peşte.

In vitrină strălucirea sinistră a dintelui, învie oarecum bila albă şi uscată a celui mai isteţ dintre bandiţii ultimilor ani. Munteanu, Niculăiţă şi Ogaru mai modeşti, sunt măguliţi de înalta vecinătate a fiorosului Terente.

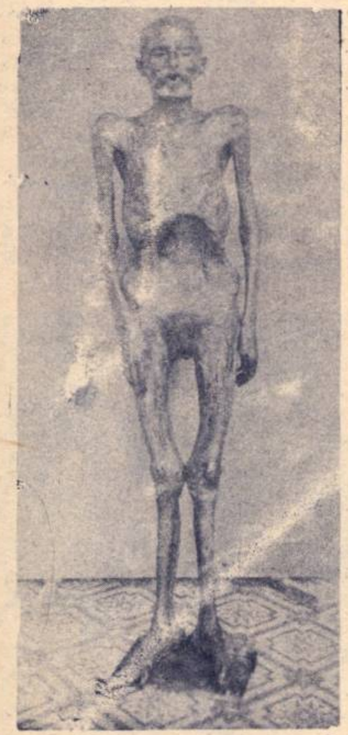

Moşneagul îmbălsămat acum 25 de ani.

ASASINA ZENAIDEI SPÂNESCU

In compartimentul femeilor, despărţit întocmai ca la plaje de o mână pudică şi prevăzătoare, a fost instalată «star», vestita Şerbăneasca. O tigvă mai fină exteriorizând delicateţea feminină, reprezintă pe una din eroinele afacerii Zenaida Spânescu, femeia de o frumuseţe desăvârşită, asasinată şi expediată într'un cufăr, după ce i se furase bijuterii de milioane. Asasinarea Zenaidei Spânescu a pasionat opinia publică de după război, atât prin ferocitatea crimei, cât şi mai ales prin misterul de care a fost înconjurată o bună bucată de vreme.

Şerbăneasca şi-a câştigat aşa dar dreptul de a fi monitoare peste Ioneasca şi Petreasca alte specimene, mai puţin interesante, dar la fel de impozante ca fineţe mărime şi greutate...

CREERUL LUI MAX GOLDSTEIN NU ARE NIMIC ANORMAL

Escortat de privirea fixă a Şerbăneascăi, trec la Max Goldstein. Atentatorului dela Senat nu i s'a făcut onoarea să fie păstrat cu dinţii de aur. După ce şi-a ispăşit păcatul într'o celulă la Doftana, i s'a extras creerul pe care medicii psihiatri îl credeau anormal. Nu s'a găsit însă nimic deosebit organului cu care fiorosul anarhist a conceput fapta criminală. Un creer gelatinos, ca o piftie pusă să excite sucul gastric al consumatorilor într'o bodegă, materia cenuşie a lui Goldstein se conservă în spirt sub un glob de sticlă. Alături de el se lăfăeşte în alcool un alt creer mai mic şi mai puţin zgrunţuros: un criminal de mâna doua.

Nimic excepţional din punct de vedere antropologic n'a justificat minuţiozitatea şi răbdarea medicilor. Organe perfect normale, cari au acţionat totuşi în afara legilor omeneşti, distrugând fără milă vieţile atâtor nevinovaţi. Un mister pe care nu-l dezleagă nici craniul cu dinţi de aur şi nici creerul-piftie din vitrina morgii...

GALERIA MONŞTRILOR

In vitrinele laterale, aranjate cu gust şi iscusinţă, borcane şi borcănaşe. Intr'un cui câteva piei frumoase, din care s'ar putea confecţiona pantofii cei mai eleganţi. Doctorul Vasiliu îmi lămureşte rostul şi provenienţa lor:

— Sunt pieile tatuate ale bandiţilor trecuţi pe aici. Pentru frumuseţea arabescurilor şi pentru o mai bună păstrare, au fost tăbăcite după toate regulile artei...

Borcanele ar putea fi numere de mare atracţie la ori care din panoramele din Moşi, în care «fata zburătoare» şi «vaca cu două cozi» constitue loviturile cassei. Iată aci bunăoară un copil cu două capete, căruia scâncetul ultimei suflări i-a rămas adânc întipărit în aceeaşi expresie dureroasă a ambelor guri. Mai încolo, doi copii cu un cap se luptă parcă să-şi ia fiecare în primire dreptul său. Spirtul însă îi ţine strâns legaţi pentru vecie...

VICTIMELE ELECTRICITĂŢII

Dacă aceste curiozităţi ale naturii nu te înspăimântă... pentrucă's dela Dumnezeu privind vitrina următoare, te trece un fior de groază, care nu te lasă o bună bucată de vreme. Intr'un borcănaş ca de dulceaţă, o mână de om înegrită şi cu vinele plesnite, arată ravagiile unei electrocutări suferite de un lucrător dela S. T. B. Alături, o pereche de bocanci crăpaţi în vârf, indică locul pe unde şi-a găsit scurgerea curentul care a nimicit viaţa unui om cu nevastă şi copii.

Un bec electric agăţat în poziţie normală de un cui, conţine povestea tragică a băiatului de bodegă intrat în pivniţă să scoată vin pentru cheflii. O atingere imprudentă, o supra-tensiune de curent şi gata a fost. L-au scos afară pe umeri şi l-au dus la morgă...

Şi câte şi mai câte accidente pe care această vitrină sinistră le evocă ici şi colo.

UN OM OMORÂT CU ORZ

Intr'un borcan un fragment de trahee în care's înfipte mai multe grăunţe de orz. Povestea care se leagă de acest organ este înduioşătoare. Un lucrător la o fabrică de bere descărca — sunt câţiva ani de atunci — nişte saci cu orz dintr'o căruţă. Unul din aceştia fiind şubred, s'a vărsat peste lucrător, tocmai atunci când aspira aerul. Traheea i s'a umplut cu grăunţele ascuţite de orz cari l'au sufocat în câteva clipe...

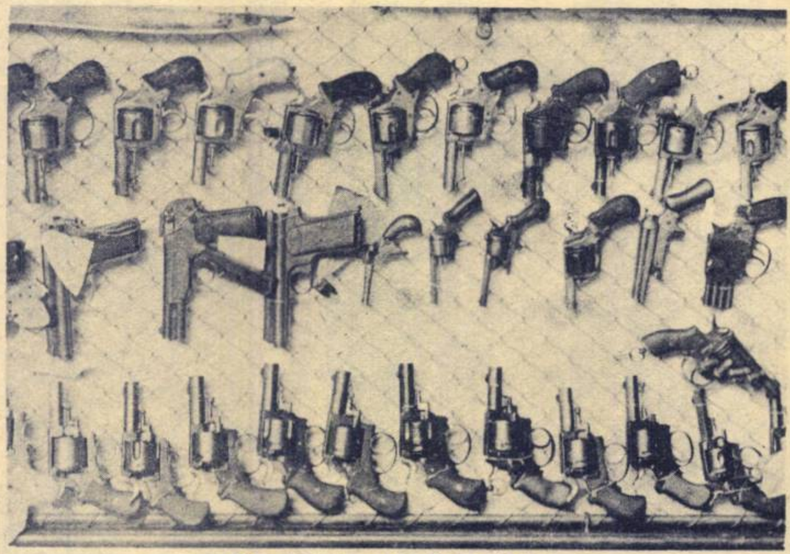

Revolverele cazurilor celebre.

PĂDUREA SPÂNZURAŢILOR

Iată-ne la capitolul sinucideri. Mâini iscusite de specialişti au rânduit într'o înlănţuire logică tot ce putea evoca mai straniu imaginaţia fertilă a celor plecaţi dintre vii înaintea sorocirii divine. Majoritatea sinucidelor se fac cu ştreangul. Procurarea unui revolver este foarte dificilă, necesită cheltuiala pe care disperaţii în marea majoritate a cazurilor n'o pot face, şi apoi, de multe ori şi banii nu folosesc la nimic, dacă n'ai reuşit să-ţi scoţi un... permis de port-armă. Otrava e scumpă şi adesea ineficace, aşa că sistemul clasic al cârligului şi sforii este cel mai uzitat. Un nod, un laţ şi gata...

O vitrină întreagă este ocupată cu tot felul de ştreanguri, rămase corp delict de pe urma sinuciderilor celebre. Sfori subţiri groase, bice, batiste înodate între ele brâuri, şnururi dela perdele, sârmă de telefon, basmale cearceafuri, tot ce ar fi putut tăia respiraţia întru intrarea în lumea celor drepţi, a fost utilizat cu îndemânare de năpăstuiţii soartei.

Unul îşi făcuse un laţ din sfoară subţire, dar dintr'un instinct aproape neînţeles şi-a îngroşat porţiunea care avea să-i cuprindă beregata, cu cârpe şi vată, pentru ca suferinţa să fie mai uşoară.

Ştreangul care a folosit sinuciderii, are proprietăţi divine. Cel puţin aşa afirmă credinţa populară. Când omul a fost coborât din scrânciobul rudimentar al sforii înfăşurată după gât, se încinge o adevărată luptă pentru intrarea în posesia amuletei binefăcătoare. De cele mai multe ori, ştreangul prefăcut în sute de bucăţi, serveşte la potolirea superstiţiei unui sat întreg.

La Constantinopol, unde inventivitatea negustorilor din bazar nu are margini, superstiţia aceasta a fost comercializată. In aceleaşi rafturi cu mărgele de chihlimbar dubios şi pipe de spumă de mare, veţi găsi ştreanguri... «originale» de toate mărimile şi formele provenite dela cele mai «autentitce» sinucideri. Sursa este bineînţeles în acelaş atelier în care se fabrică «perle veritabile» şi tot felul de bijuterii din cea mai bună sticlă. Englezii flegmatici şi câteodată superstiţioşi cumpără plătesc şi cred...

Ce de bani s'ar putea scoate pe vitrina cu cele câteva sute de ştreanguri veritabile ale Institutului Medico-Legal...

ŞI D-L PROF. MINA MINOVICI S'A SPÂNZURAT...

...dar pentru experienţă. Intr'o vitrină alăturată, câteva fotografii îl reprezintă pe profesorul Minovici suspendat de cârligul unei încăperi a Institutului, cu ştreangul de gât... Doctorul Vasiliu îmi împrăştie nedumerirea:

— In 1905 a produs mare senzaţie o experienţă temerară a profesorului Minovici. Cercetările ştiinţifice asupra sinuciderii prin spânzurătoare necesitau unele edificări pe care nu le-a putut face decât cu sine însuşi. A stat spânzurat 5 secunde adică

(Continuarea în pag. 1119.)

atât cât i-a fost posibil să reziste fără a fi sufocat. Un dispozitiv special a declanşat laţul şi profesorul a fost eliberat din strânsoare în momentul oportun. Cert este însă că 20 de zile după aceia laringele a suportat consecinţele dureroase ale experienţii.

PRIMARUL INEBUNIT PE STRĂZILE BUCUREŞTILOR

Un craniu cu ţeasta plesnită în zeci de bucăţi, şi căruia o împletitură încâlcită de agrafe i-a redat o formă aproximativă, cuprinde povestea tragică a unui primar rural venit să participe la ospăţul dela Arenele Romane din 1924 cu prilejul Incoronării. Inebunit subit pe străzile Capitalei, nefericitul a desprins din pavaj o cărămidă colţuroasă şi a pornit să-şi dea cu ea în cap Şi a dat atât până şi-a spart ţeasta în bucăţele. N'a murit însă de pe urma loviturilor, aşa că a recurs la mijlocul clasic: ştreangul.

Ţeasta sfărâmată, cărămida şi ştreangul aşezate una lângă alta, alcătuesc istoria lugubră a modestului primar de ţară...

COLIVIA REVOLVERULUI

Un altul, a făcut ce a făcut, s'a împrumutat de ici de colo şi a reuşit să capete un revolver de calibru redus. Nu putea însă să realizeze funesta intenţie, pentrucă-i tremura mâna. Vroia omul să tragă odată şi bine. Cu mâna tremurând ar fi trebuit desigur să repete lovitura şi poate s'ar fi răzgândit. De aceea şi-a fabricat un fel de colivie de lemn, a fixat înăuntru cu sârme revolverul încărcat, şi-a îmbrăcat aparatul pe cap cu ţeava revolverului lângă tâmple şi a tras. Mâna i-a tremurat, dar glontele a mers în plin.

FAMILIA FILIPOVICI

O serie de fotografii într'un panou circular, redă priveliştea uluitoare a celei mai grozave sinucideri în massă care s'a petrecut vre'odată în România. In 1912, familia Filipovici din Bucureşti s'a sinucis cu mangal. Dar nu doi sau trei oameni, ci zece. Tata, mama, copiii, bunicul, bunica şi rudele apropiate. Zece cadavre au fost găsite clae peste grămadă în podul casei şi alături ligheanul cu mangal. O sinucidere de ordin mistic, de pe urma căreia presa din toată lumea a avut subiect de comentariu mai bine de o lună încheiată. Copii nevinovaţi, de câte 5—6 ani, au pătimit cu viaţa de pe urma hotărârii la care nici n'au încercat să se opună. Dacă mama zice. că-i bine, să facem şi noi, şi-au zis micuţii pe care poliţia i-a găsit a doua zi strâns îmbrăţişaţi...

CUŢITUL LUI ION DIMITRIU.

Pe o panoplie imensă, înşirate după mărime şi calibru, se înghesuie unul în altul revolvere cu „istoric". Cutare a servit lui cutare ca să omoare pe X, cutare pe Y şi aşa mai departe. La loc de cinste, alături de teaca sa, se odihneşte un cuţit în formă de baionetă cu care a încercat pe vremuri Ion Dimitriu să omoare pe Alexandru Davilla. Petele de sânge închegat pe care vremea nu le-a şters decât în parte, mărturisesc ferocitatea bestială a criminalului.

CIOMEGE UCIGAŞE

Pentru borfaşul de rând, un ciomag cu măciulie, este arma cea mai sigură atunci când şişul nu mai poate folosi. Când ciomagul n'are măciulie, i se face una din fier, cu ghinturi şi floricele. O singură lovitură la moalele capului şi victima-i „achitată". După mărime, grosime şi esenţă, bâtele şi ciomegile cari au jucat vre'un rol important în crimele din ultima vreme, se aliniază majestuoase, sfidând micimea revolverelor sidefate, asortate în vitrina alăturată.

Colecţia de ştreanguri.

Este priveliştea cea mai „pitorească" de aici...

MUMIA DIN VITRINĂ

Ne găsim din nou la intrarea în muzeu, după o trecere în revistă aproape fugită.

N'am reţinut decât părţile caracteristice, întocmai turistului pe care ghidul agenţiei Cook, îl conduce în pas alergător prin sălile dela Luvru. Dacă m'aşi fi oprit să examinez obiect cu obiect, nu terminam nici a doua zi ancheta l-a care simpaticul doctor îndeplinea funcţia ghidului parizian. Am urcat aşa dar în grabă cele câteva trepte care duc la „raionul" scheletelor, aşezate în linie după mărime şi probabil după vârstă. Nimic deosebit în împerecherile acelea de oase albe şi diforme, afară de bătrăiorul care stă „uscat pastramă" de 25 de ani, fără să se plictisească şi fără să se teamă de vecinătatea ciolanelor prinse 'n sârmă. Profesorul Minovici a încercat acum un sfert de veac un nou sistem de îmbălsămare pe «socoteala» unui «pensionar» al său. L-a injectat cu serul respectiv, la ţinut când la căldură, când la frig, şi l-a transformat după un an într'o adevărată mumie, care zâmbeşte astăzi binevoitor celor ce se interesează de soarta lui.

FALŞURI CELEBRE

Ne oprim pentru câteva clipe în faţa unei colecţii de monede şi bacnote falşe de pe vremuri, cu efigia Regelui Carol şi cu arhaicul «Doue dieçi lei». Alături testamentul Principelui Sturza falşificat de o mână abilă, care n'a avut însă şi abilitatea să scape de puşcărie...

Instrumente, tipare, piese şi cerneluri, aşezate simetric, îţi dau impresia că te afli în faţa etalajului unui meseriaş conştiincios

Coborâm.

CADAVRELE

Trecem repede prin sala de cursuri pentru poliţişti, ocolim laboratorul de anatomie patologică şi bacteorologie şi ajungem în curtea interioară a Institutului, după ce am privit în treacăt sala răcitoarelor. In faianţă de un alb strălucitor, îţi face impresia unui laborator de patiserie, cu cuptoare pentru prăjituri. Tragi de un mâner de nichel şi priveşte înăuntru îngrozit... Nu vezi însă nimic, pentrucă răcitoarele n'au ce să răcească. Obiectele de studiu sunt în sala din subsol...

Sub capelă, câteva trepte de beton, ne duc într'o încăpere imensă, extrem de curată. La intervale egale, între aparate chirurgicale de tot soiul, sunt aliniate cele 7—8 mese de operaţie.

Nici un cadavru !...

Răsuflu uşurat la gândul că am scăpat numai cu atât.

Doctorul îmi arată însă drumul intr'o altă încăpere: sala de preparaţie sau... magazia cadavrelor.

Brrr !

Trei oameni de serviciu, bine dispuşi întreţin o conversaţie animată asupra unui subiect pe care nu l-am putut prinde la vreme. Nu vorbesc însă în nici un caz despre obiectele din jurul lor.

Pe o masă, cu aspect de catafalc un corp întins şi acoperit cu o pânză cenuşie. Ne apropiem. Incurajat de mutrele vesele ale celor din jur mă interesez de „obiect". Unul din oamenii de serviciu, ridică pânza şi lasă să se vadă un corp sfrijit, galben, de femeie. O nenorocită îmi explică doctorul — pescuită în Dâmboviţa. S'a sinucis zilele trecute.

In fundul camerii, câteva sicrie rudimentare, aşteaptă pe cei „examinaţi". In primul din stânga, un ţăran călcat de tren. Acelaş servitor dă la o parte capacul. Priveliştea este deadreptul îngrozitoare. Despuiat de haine, nenorocitul are căciulă trasă pe ochi. Capul aproape detaşat de corp, este însângerat. Un picior desprins mai sus de gleznă stă alături de o mână oribil mutilată de roţile de oţel.

Pe una din pulpele înţepenite, numărul 720, scris cu creionul chimic. Intocmai ca la abator, dar cu diferenţa că acolo stampila se aplică încă în viaţă...

Eşim în curte. Un asistent care umbla după doctorul Vasiliu de aproape un ceas îi întinde un proces-verbal :

— O examinare de viol. E bătută şi plânge...

L. ROŞIANU

Regele şi ducele, contra macaroanelor

După cum se ştie, macaroanele denumite spagetti, constitue mâncarea naţională a Italiei. Cu toate acestea Regele Victor Emanuel ca şi Benito Mussolini sunt adversari ai acestui mâncări. De altfel bucătăria nu este în general complicată nici la palatul regal şi nici la vila Torlonia unde locueşte Mussolini. Ducele mănâncă foarte frugal şi suferind de o boală intestinală nu agreează decât legume, fructe şi lapte.

Regele este contra macaroanelor, printre altele şi pentrucă nu se pot mânca cu eleganţă.

Iată deci cum pot fi în dezacord necesităţile protocolului şi aspiraţiile culinare ale naţiunii.

O coincidenţă rară

La Haubourdin, în Franţa, primarul oraşului a prezidat o ceremonie, în care soţii Marconnier celebrau nunta de aur, copiii pe cea de argint, iar nepoata, căsătoria cu d. Van Lenghenhove.

O triplă ceremonie, pe care şi-ar dori-o mulţi din căsătoriţii de azi.

AVENTURA IN JUNGLA

de Léon Lambry

Banditii indochinezi sunt cei mai fioroşi din lume şi Sylvain Romet a putut face el însuşi această constatare. Plecat de puţină vreme dela Nong-Khay în fruntea unei patrule reduse, a fost prins într'un desiş de către Wen-Wang.

Romet, sergent tiralieur de 19 ani, era un băiat curagios, lucru pe care l-a probat cu prisosinţă în aventura al cărei erou principal a fost. Rmas la o oarecare distanţă de oamenii săi, fu în cercuit de banditii indigeni. Sergentul se împotrivi din răsputeri deşi aceştia îi lipiră la piept tăişul pumnalelor strălucitoare Se repeta (după două sute de ani) eroismul cavalerului d'Assas. Şi Romet ar fi avut aceiaşi moarte ca şi gloriosul său predecesor, dacă Wen-Wang, capul bandei, nu i-ar fi salvat viaţa la vreme.

Pentru tânărul tiralieur, ar fi fost mai bine să moară sub loviturile indigenilor, decât să fie salvat de către «Macui»-ul, şeful lor.

«Macui» înseamnă în limba anamită «Duhul rău» şi Wen-Wang merita din plin această poreclă. «Macuii» se învârtesc prin junglă, ocolesc mlaştinile, se ascund în ceaţă şi fac rău oamenilor. Wen-Wang era unul dintre aceştia. Ce diferenţă între el şi spiritele bune cari, după credinţa indigenilor, locuiesc în orezării şi în eleşteuri sfinte. Acestea iubesc fluviile cu apă multă şi florile de lotus. Ele preferă ceţii şi pădurii care adăposteşte numai duhul rău, nopţile frumoase cu lună plină.

Dacă Wen-Wang a împiedicat pe indigeni să-l omoare pe Sylvain, nu a făcut-o desigur pentru tinereţea sa, ci pentrucă moartea prin pumnal i se părea prea uşoară. «Macui-»ul îi pregătea o moarte mai grozavă, un supliciu mai rafinat.

Sunt unele momente când simţi nevoia să-ţi faci curaj şi când inima bate totuşi mai repede şi carnea îţi înghiaţă în vine.

Momente de acestea petrecea tânărul francez.

Deposedat de puşcă şi cu mâinile strâns legate în frânghii tăioase, trebui să urmeze pe învingătorii săi în mijlocul pădurii.

*

Fu dus spre locul pedepsii pe o potecă adumbrită de arbori specifici acestei regiuni: abanoşi, frangipanieri şi tamarinzi, cari ascundeau vaste plantaţii de ananaşi bronzaţi şi de trestie de zahăr rumenă şi argintată.

Romet contempla cu tristeţe această vegetaţie bogată, pe care avea s'o vadă — poate — pentru ultima dată. Wen-Wang, întorcea din timp în timp capul spre el, cu privirea pătrunzătoare şi cu zâmbetul misterios în colţul buzelor. In ochii săi de tigru, francezul citea sentinţa de condamnare. Ceata înainta spre munţi, ocolind o mlaştină acoperită cu lotuşi giganţi în care se bălăceau bivoli de toate mărimile, în timp ce râsul sarcastic al lui Wen-Wang se auzea din ce în ce mai tare. Găsise mediul care-i convenea şi în care se simţea bine.

Pélicanii, priveau uimiţi trecerea banditilor; se mirau desigur de îndrăzneala oamenilor veniţi să le turbure singurătatea acestor ţinuturi cari le aparţineau.

Ceva mai încolo se adăugă grupului câteva umbre desprinse din verdeaţă. Erau fără îndoială alţi bandiţi, a căror expediţie fusese mai puţin norocoasă decât cea a şefului lor. Mergeau cu corpul încovoiat şi cu fruntea aplecată Fiecare dintre aceştia aruncă în treacăt o privire plină de ură prizonierului.

Se înoptase şi luna se fixase în coasta munţilor, când caravana ajunse în cele din urmă la reşedinţa „macui"-ului. Aceasta era formată dintr'un şir de căsuţe primitive, construite toate în acelaş stil. Frânt de oboseala drumului istovitor, Sylvain se trânti într'un şopron care se ţinea pe patru butuci acoperiţi cu stuf.

Cu toată oboseala sa grozavă Romet îl examină curios. Coliba sărăcăcioasă, ca cele mai multe din locuinţele anamite, nu avea temelie; un stâlp masiv susţinea pereţii.

In interior nu era nici o despărţitură, în afară de mici paravane din paie de orez.

In mijlocul acestora, în faţa intrării, Wen-Wang, cu un aer grav, se opri înaintea altarului strămoşesc, ornamentat cu vase de lotus şi pe care ardeau mirodenii îmbătătoare. După grija cu care construise acest altar se putea deduce cu uşurinţă că banditul avea cultul morţilor.

Aruncă două bucăţele de tămâe în flacăra care se retrase ca o fantomă şi aplecându-se de mai multe ori cu faţa în fumul pe care-l degaja, Wen-Wang murmură :

— Umbrele strămoşilor mei, vă aduc jertfă un alb ! Spuneţi-mi, voi, călăuzitorii mei, pedeapsa pe care să i-o dau !

Mizerabilul juca fără îndoială o comedie, care însă nu putea să deruteze pe tânărul sergent. Soarta îi fusese mai de mult pecetluită, dar Wen-Wang vroia să impresioneze imaginaţia şubredă a oamenilor săi, făcându-i să creadă, că faptele sale îi sunt impuse de spiritele strămoşilor. Odată ruga terminată, Wen-Wang se apropiă de o masă înaltă, aşezată la marginea altarului, pe care se găseau două farfurii: una cu ceai şi alta cu piper. In jurul mesei erau bănci pentru invitaţi:

— Dezlegaţi mâinile prizonierului şi aduceţi-l aici! strigă banditul. Nu trebue să moară înainte de a fi stat cu noi la masă.

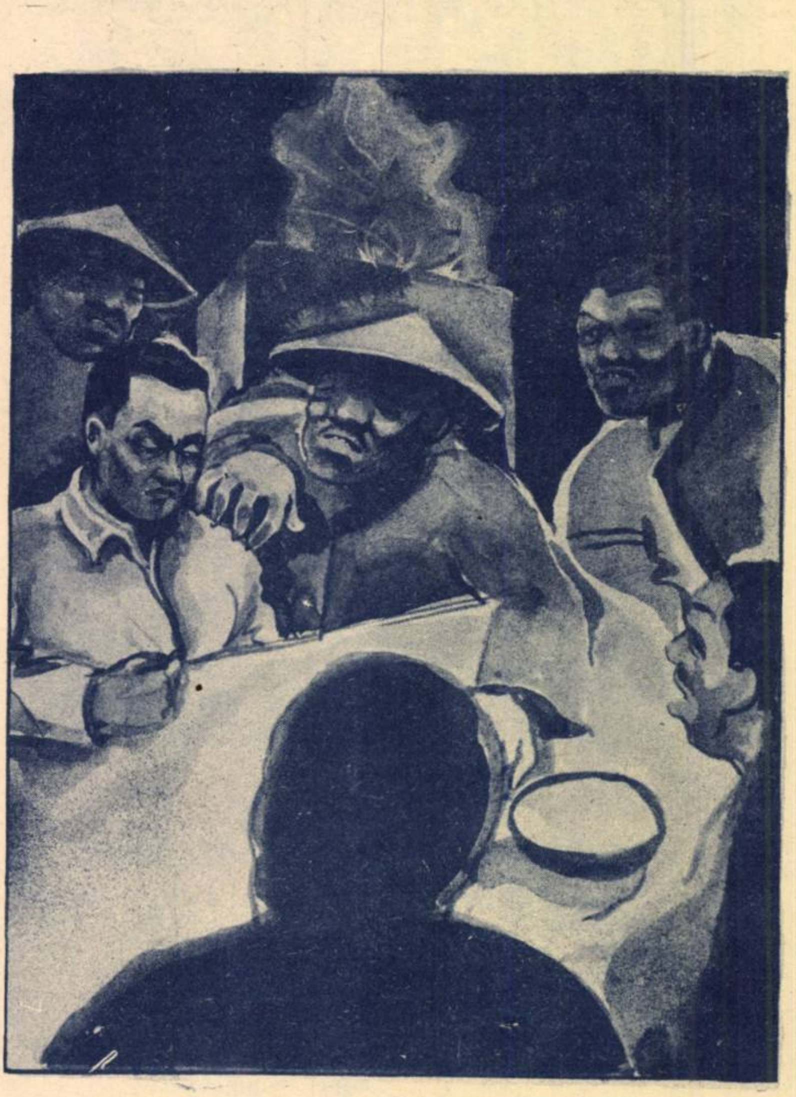

In timp ce Sylvain luă loc pe una din bănci, surâsul îngrozitor al lui Wen-Wang îl zăpăci. I se deslegară mâinile, i se dete o cană cu ceai şi i se puse în faţă tot felul de lucruri: peşte, fructe, şi un fel de orez în saramură râncedă, aşa zisul «Joknam».

Banditii, tolăniţi pe o rogojină participau şi ei la ospăţ, mâncând orezul boabă cu boabă cu ajutorul unei furculiţe curioase, care aducea mai mult a cârlig de împletit.

In ori care altă împrejurare, această scenă specific anamită ar fi fost de natură să deştepte curiozitatea tânărului sergent; acum însă privea distrat, cu gândul la moartea care se apropia.

Că va fi omorât nu se mai îndoia o clipă. Ceeace-l obseda însă era modul în care îşi vor pune în practică intenţia îngrozitoare. Pentru ce îi dădea Wen-Wang de mâncare înainte de a-l trimete pe lumea cealaltă ? Romet găsi acestui fapt două explicaţii la fel de logice. Banditul, sau ţinea să-l jertfească strămoşilor săi, sau — şi aceasta era mai probabil — voia să pregătească prizonierului o moarte mai lentă, lucru uşor de obţinut după o hrănire copioasă.

Această din urmă supoziţie avea aerul să fie cea mai bună, deoarece masa, începută foarte sobru, luă încetul cu încetul proporţiile unui adevărat festin.

Li se servi viţel fript pe o trestie de bambus, fripturi de crocodil, de vultur şi de rechin, prăjituri de cremă de culorile curcubeului, şi dulceţuri verzi ca mlaştina.

Sylvain gustă foarte puţin din aceste mâncări exotice cari îi inspirau desgust. Nesiguranţa clipei următoare îl făcu însă să uite de foame

Convivii însă petreceau şi se ospătau din plin, pentru a sărbători aşa cum se cuvine captura unui alb.

După ceai, băură cu paharele de bambus o apă lăptoasă, extrasă din nuca de cocos, amestecată cu tchoum-tchoum, un fel de alcool de orez.

Băutura puternică îi ameţi. In ochi le apăru sclipiri fioroase, cari se fixară asupra francezului. Surâsul lui Wen-Wang nu mai era ironic. Devenise crud. Sosise momentul execuţiei sale. Cu vocea dulceagă, cu care ţinea să mascheze cruzimea anamită şi viclenia figurii, căpetenia banditilor i se adresă :

— Priveşte aci; vezi acest culcuş de lemn? Acesta este patul în care dormim toţi la un loc, clae peste grămadă, fără alt aş-

(Continuare în pag. 1129)

Senzaţia zilei

Un elefant omorât de o pisică

Cum a murit Kartum, celebrul elefant al grădinei zoologice din New York

După cum în toamna anului 1923 moartea calului de curse ZAGREB a provocat o puternică emoţie în publicul bucureştean, al cărui favorit a fost, la fel în toamna anului 1931 s'a înregistrat la New York un doliu zoologic echivalent. A murit KARTUM, celebrul elefant idolatrizat de publicul american!

Kartum a avut 29 de ani. Vârsta aceasta nu e impresionantă, ţinând seama că pachidermele trăiesc 200—300 de ani; în consecinţă 29 ani în viaţa unui elefant echivalează cu 9 până la 10 ani din viaţa unui om.

Kartum a murit aşa dar copil, deşi avea peste *trei tone* în greutate.

In al doilea rând a impresionat felul tragic şi unic poate în analele zoologiei în care a murit acest tromboid. Presa americană i-a consacrat necroloage pe coloane întregi.

In cele ce urmează vom da în rezumat ştirile ce am putut culege asupra vieţii şi morţii acestui animal devenit istoric.

Uriaşul în captivitate

Greutatea medie a unui om normal e de 70 kg. Un copil de 10 ani bine desvoltat cântăreşte circa 30 kg.

Kartum pus pe bascula cu care se cântăresc carele cu lemne, trăgea nu mai puţin de 3400 kg. cu stomacul gol şi 3500 (trei mii cinci sute) kg. după o masă copioasă.

Păstrând deci proporţiile, oamenii trebuiau să pară acestui pachiderm tot atât de mici cât ne par nouă epurii de casă. Intr'adevăr, un epuraş de 1 kg. şi jumătate faţă de un om de 70 kg., păstrează exact acelaş raport gravitaţional ca şi un om de 70 kg. faţă de un elefant de trei tone şi jumătate. Pentru o astfel de namilă muştele apar ca nişte puncte, caii şi boii par animale mici cum ar fi câinii pentru noi. iar rândunicile sau privighetorile sunt proporţional reduse la dimensiunile unor fluturi mici.

Kartum avea peste trei metri înălţime. S'a născut în Africa, unde a fost prins la vârsta de doi ani şi transportat cu vaporul la New York.

Deşi în captivitate, Kartum se desvoltă repede, întrecând în înălţime chiar pe Jumbo.

Gigantul se plictisea desigur în spaţiul restrâns ce i s'a fixat la grădina zoologică din New York şi pentru a se distra se împrieteni cu vrăbiile, ciorile şi alte păsări liliputane faţă de dimensiunile sale.

Era de fapt un pui de elefant a cărui desvoltare trebuia să dureze decenii. Kartum ar fi fost încă tânăr în anul 2000 când ar fi împlinit 98 ani, şi abia în anul 2100 trebuia să îmbătrânească.

Destinul făcu însă ca acest copil titanic al Naturei să fie omorît de o ridiculă... pisică.

Canarul fatal

Oamenii nu-i plăceau şi nici copiii. Lucrul acesta nu trebue să mire, dată fiind purtarea puţin cuviincioasă a publicului care-l privea printre gratiile grădinii zoologice.

Kartum trebue să fi fost şi psiholog în felul său şi nu-şi făcea desigur o idee bună de elevii sau studenţii cari râdeau prea mult în faţa lui, trăgându-l de urechi şi de coadă pe el, uriaşul în stare să-i pună pe fugă printr'un simplu strănut.

Era dar misantrop. In schimb îl atrăgeau păsările mici, abia vizibile pentru el, precum: vrăbiile, rândunicile şi mai ales canarii. La început micile zburătoare îl ocoleau. Kartum a ştiut însă să se împrietenească repede cu ele, aruncând jeturi de apă în aer cu trompa, scuturând copacii şi în fine atingându-le cu vârful trompei fără a le face nici un rău.

Işi poate oricine închipui plăcerea unui grup de vrăbii jucându-se în apropierea acestui colos viu. Unele i se urcau chiar pe urechi până la ochi spre marea satisfacţie a pachidermului blând.

Era un spectacol deosebit de amuzant să vezi pe Kartum legănându-şi micii pensionari cu tandreţe. El oferea seminţe vrăbiilor, după cum îl învăţase îngrijitorul său, iar acestea, satisfăcute se lăsau balansate pe trompă ca în ramura unui pom.

Intr'o zi se produse un eveniment mare în viaţa elefantului. Printre păsăricile introduse în cuşca lui era şi un canar nespus de frumos. Kartum renunţă la vrăbii şi chiar la papagali, spre a balansa cu maximum de tandreţe micul şi frumosul canar.

Desigur, îl invidia. Decât un elefant de trei tone, mai bine un canar de 100 de grame. Penaj frumos, compozitor muzical, stăpân al aerului, acest corpuscul minunat se putea furişa printre gratii, înălţându-se spre cer, zburând de-asupra caselor şi pădurilor, în timp ce el *Kartum*, un munte de carne, prizonierul unei cuşti şi amuzamentul cotidian al şcolarilor new-yorkezi.

Prietenia între elefant şi canar devenia tot mai cordială. Uriaşului i se părea o fiinţă excepţională păsărica galbenă smulsă din albastrul spaţiului de un Destin bun, anume pentru singurătatea lui necăjită de rob pentru veacuri. In nostalgia lui sufletul i se identificase aproape cu trupul drăgălaş al păsăricei galbene. Kartum probabil nu ştia că mai sunt în lume mii şi milioane de canari, fiinţa socotită de el unică şi idolatrizată drept scop al vieţii putându-se găsi în colivia tuturor frizerilor de pe glob.

Elefantul Kartum

Eterna pisică

Intr'o zi o pisică oarecare, practică şi prozaică în deosebire de elefantul contemplativ, se introduse tiptil în cuşcă cu intenţia de a face un dejun din carne de canar.

Dintr'o săritură fulgerătoare mamiferul felin înrudit cu tigrul, prinse păsărica aproape paralizată de groază, dar nu avu timpul să fugă cu prada în ghiară, de oarece Kartum, în mai puţin de o clipă puse piciorul pe hoaţă strivind-o sub greutatea sa.

Păsărica însă era moartă.

Animalul înebuneşte de durere

Şi acum vine sfârşitul tragediei, care a mişcat milioane de oameni în America, pe vremurile acestea de crahuri şi mizerie.

Din ziua aceia Kartum, animalul bine dispus, rămase trist şi melancolic. Fiinţa mică moartă, era favorita lui. Un destin o scoase în drumul vieţii sale şi acelaş destin o distruse într'o clipă. Nici o altă pasăre n'o mai putea înlocui.

Nimic nu-l putu consola. Refuză hrana şi rămase zile întregi cu privirea perdută în depărtări. In corpul acesta uriaş părea că bate o inimă de om, nimicită la perderea unei fiinţe dragi.

Kartum de durere se îmbolnăvi. Veterinarii examinându-l constatară distrugerea progresivă a sănătăţii sale, inima nu mai funcţiona normal, respiraţia îi deveni tot mai greoaie şi în cele din urmă muri.

F.

Ce să facă cu milioanele ?

La Londra a murit de curând un om, ai cărui ultimi ani au fost turburaţi de căutarea soluţiunii unei probleme excepţional de grave: nu ştia cui să lase averea sa de 2 milioane de lire sterline.

Disperat, deschise un concurs cu un premiu de 400 lire sterline, destinat muritorului care îi va da sfatul cel mai bun.

Invingătorul acestui match eminamente nou a fost un profesor dela Universitatea din Columbia, care sugeră milionarului ideea de a înfiinţa un institut de higienă mintală, unde să se facă reeducarea morală a delicvenţilor tineri.

Magnatul în chestie era d. Harold Smith, regele cărbunilor din Statele Unite. Avea 72 de ani. Născut în Anglia, debutase în viaţă fără altă resursă decât munca sa, şi după o carieră aventuroasă, reuşise să strângă averea sus menţionată.

D. Smith îşi publicase biografia sub titlul: «*Puntea vieţii*».

O minune în secolul XX

O adevărată minune, căreia medicii nu i-au găsit încă explicaţia ştiinţifică, s'a întâmplat într'o mică localitate de lângă Shefield (Anglia). Un invalid de războiu, rănit în 1918 de un obuz, şi-a pierdut glasul, vederea şi auzul. Intr'o zi, vrând să urce o scară acesta alunecă şi se rostogoli câteva zeci de trepte. Urmarea a fost o fractură a mânei drepte şi... minunea despre care se vorbeşte în tot ţinutul. Când se ridică de jos, invalidul constată cu o bucurie care e greu de descris, că şi-a recăpătat în acelaş timp glasul, vederea şi auzul, facultăţi pierdute de atât amar de vreme.

ULTIMELE EVENIME

1.

2.

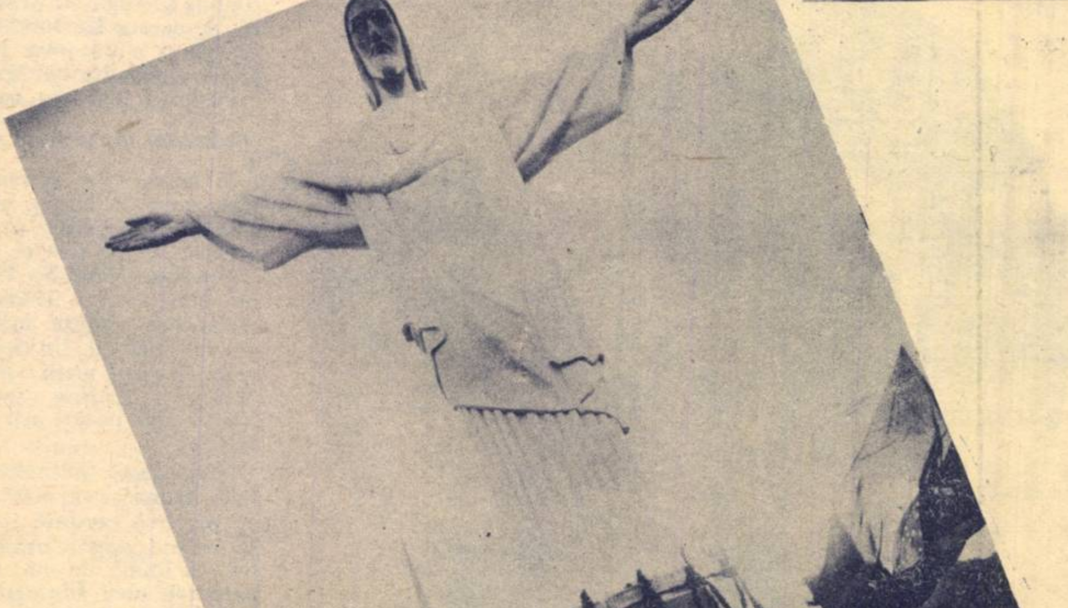
4.

5

6

7

1. M. S. Regina Maria şi arhi
horticolă din parcul Carol. — 2
glez fotografiate după şedinţ
Duhamel care a fost de curâ
s'a dezvelit pe muntele Corco
măsoară 40 metri înălţime şi
al Suediei şi Prinţul Nicolae,
6, Animale pentru grădinile z
vionul — 7. Dr. Bollou, direct
lui Henri van Hoof (Olanda)
ternaţional de oratorie pentru
la Sinaia, cu prilejul onomas
zul spre Castelul Foişor. — 10

NTE ALE SĂPTĂMÂNII

3.

6

9.

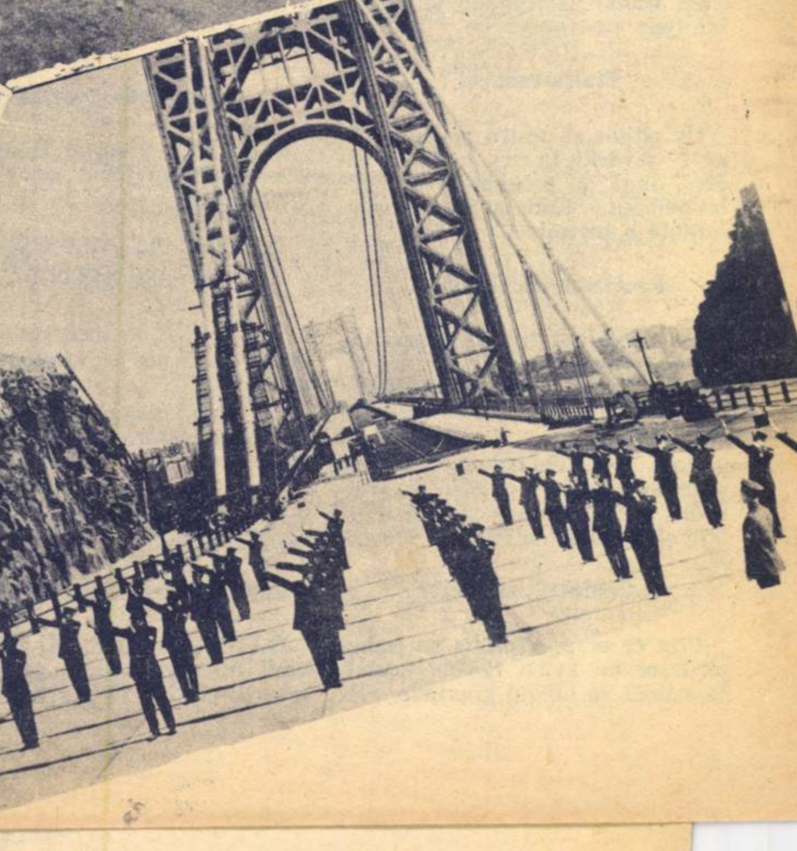

10

ducii Ileana şi Anton de Habsburg la Expoziţia
. Unsprezece deputate ale noului Parlament en-
e d chidere. — 3. Scriitorul francez Georges
nd oaspetele Capitalei. — **4.** La Rio de Janeiro
vado cea mai mare statue a lui Christos. Aceasta
3 lăţime. — 5. M. S. Regele, Principele Wilhelm
cu automobilul pe şoseaua Bucureşti-Ploeşti. —
oologice sunt transportate în Germania cu a-
orul şcoalelor din Washington înmânează elevu-
de 17 ani cupa de aur câştigată la concursul in-
şcolari. —. 8. Voevodul Mihai şi «camarazii» săi
icei Sale. — 9. Cavalerii ordinului Mihai Vitea-
Poliţiştii americani fac exercitii pe giganticul

Notițe științifice

Vara sf. Martin

Cu toată iarna timpurie începută în Septembrie și continuată în Octombrie, toamna și-a reluat evoluția normală la începutul lui Noembrie, fiind în special la București deosebit de frumoasă, cerul menținându-se senin și temperatura ridicată.

Invățatul francez *Alphonse Berget*, fost profesor la Institutul oceanografic, a prezis că în luna Noembrie orbita pământului va fi tăiată de un roiu foarte dens de stele căzătoare. După calculele astronomilor, pământul se va găsi la 11 Noembrie între soare și îngrămădirea de asteroide numite Leonidele; acestea vor forma un reflector radiând asupra globului o parte din căldura transmisă de soare.

Vom avea astfel zile mai călduroase la 10, 11 și 12 Noembrie, coincidând cu observațiunile făcute în atâtea rânduri de viticultorii francez, cari au dat acestor zile denumirea de vara sf. Martin *(l'Eté de la Saint-Martin).*

Explicațiunea aceasta e contestată bineînțeles de unii meteorologi, dar coincidența exactă între fenomenul astronomic și fenomenul meteorologic e prea evidentă pentru a nu o lua în considerație.

POLUL FRIGULUI IN ROMÂNIA

In județul Ciuc iarna a început în Octombrie, în sensul strict al definiției ei, adică temperatura maximă înregistrată ziua nu s'a ridicat mai sus de — *1 grad* Celsius.

La 2 Noembrie frigul a atins —12 gr. C. la Predeal, dar în cursul nopții, ziua fiind +3 grade.

Polul frigului în România ar fi în localitatea Gheorghieni din județul Mercurea-Ciuc, unde se observă cele mai scăzute temperaturi.

PUTERNIC CUTREMUR IN NOUA ZEELANDA

De curând au reînceput cutremurele la Queenstown în Noua Zeelandă, seisme puternice fiind resimțite până la Dunedin și Invercargill. Epicentrul a fost la 581 km. de Wellington.

ADANCIMEA MARII NEGRE

Observatorul oceanografic din Sevastopol a trimis astă vară o expediție să exploreze Marea Neagră.

Expediția găsi prin măsurători de precizie că cea mai mare adâncime a Mării Negre (între Crimeia și Anatolia) ajunge la 2.242 metri.

In loc de benzină... aer

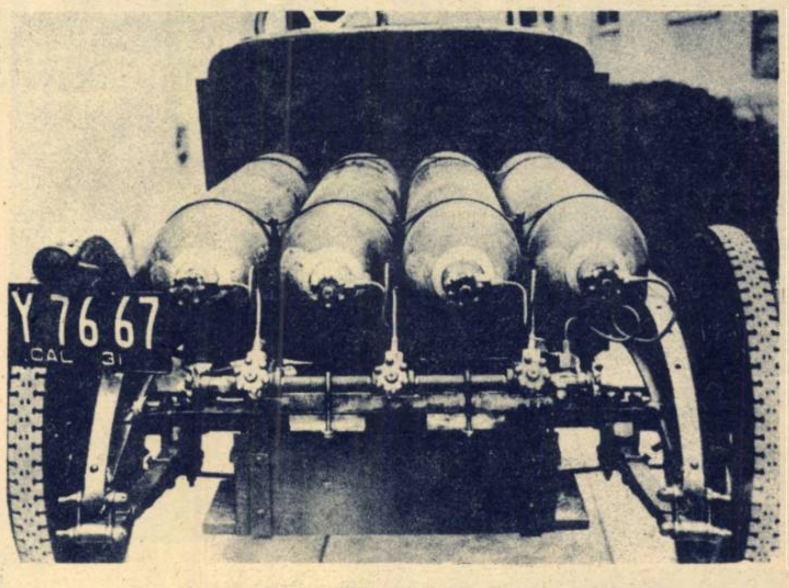

(Foto „The New York Times", Ltd., Berlin)

Un inginer american a inventat un automobil, care întrebuințează aer comprimat în loc de benzină. Motorul extrem de simplu, este alimentat de cele 4 tuburi pe cari le vedeți în clișeul de mai sus. Prima experiență a dat roade strălucite, astfel că noua invenție are toate șansele să fie cu succes comercializată.

Pagina problemelor

Noui probleme

Viteza vaporului

Care va fi viteza reală a unui vapor trebuind să traverseze Dunărea dela Giurgiu la Ramadan în timp de 10 minute, lățimea fluviului fiind de 1800 metri și viteza curentului 1,5 m./sec.

Glontele de pușcă

Un glonte de pușcă pornește vertical în sus cu o iuțeală de 500 m. pe secundă. Ce viteză va avea după 10 secunde și la ce înălțime va ajunge?

Piatra-rachetă

Un cititor al nostru pretinde că ar fi asvârlit în sus o piatră și abia după 20 secunde a revenit la pământ. Care a fost iuțeala inițială a pietrei?

Problema tinichigiului

Un tinichigiu toarnă 6 kgr. de plumb topit la 400 gr. în 4 litri apă de 15 gr. A se calcula temperatura apei și a plumbului solidificat.

Notă. — Căldura specifică a plumbului lichid e 0,04, a celui solid 0,031, căldura de fuziune 3,75 și punctul de fuziune 376 gr.

Ocolul României

Prin ce orașe capitale de județ ar trece un avion făcând ocolul României. în lungul granițelor ei?

Soluțiile primite

Puterea uraganului

Vom avea:

$$v = \frac{1}{2} g t^2 = \frac{g t^2}{2}$$

$$7 v = g t^2$$

$$g = \frac{2 v}{t^2} = \frac{2 \times 25}{1}$$

$$g = 250 \text{ kg:}$$

Problema a fost rezolvată de d-ra Floricica Predescu, Nellu Nanu și Ilascu Pizone din Drăgășani.

Respirația omului

D-nii Ioan Nanu și Toma Ioan din Săliște au făcut următoarele operațiuni:

$$16 \times 60 \times 24 \times 365 \times 80 = \\ = 688.848.000$$

Atâția litri de aer respiră un om în 80 de ani cu un singur plămân.

Cu ambii plămâni octogenarul nostru a respirat 1.379.700.000 litri de aer.

Respirația omului a mai fost calculată de d-ra Valerica Dădărlat ș. a.

Câți litri are Marea Neagră?

D-l TH. STOICESCU (Ploești), unul din eminenții noștri premianți, elev în cl. VI lic. „Petru și Pavel" a calculat că Marea Neagră are 320.000.000.000 litri de apă.

Viteza avionului-bolid

Tot d-l Stoicescu a găsit că avionul bolid va avea o viteză de circa 170 m. pe secundă.

Problemă de algebră

D-l LUCIAN IOVU (Craiova) a rezolvat problema de algebră din No. 34 în modul următor:

$$\begin{aligned} x-4y &= 0 \\ x-2y &= 20 \\ -x+4y &= 0 \\ 2y &= 20 \\ y &= 10 \\ x &= 40 \end{aligned}$$

Tatăl are dar 40 ani și fiul 10 ani.

Aceiași problemă a fost rezolvată și de d-ra *Sofie Gorescu* (București).

Calul de curse

D-l N. GR. ARSENE, elev cl. VII (Buzău) a calculat că drumul de 35 km. va fi parcurs de calul problemei în 26 minute și jumătate.

„Oglinda Lumii" No. 46

BON

de probleme

Casierul dinainte de războiu

D-l ROBERT COPELMAN elev cl. VI Seminarul ped. univ. (București) a găsit că vor trebui casierului 200 monede a 10 bani, 400 a 5 bani și 300 a 20 bani pentru a avea 100 lei de plătit la 100 de lucrători, fiecare primind salariul de 1 leu pe zi.

Poșta problemelor

TH. STOICESCU (Ploești). Vom publica toate soluțiile primite.

FLORICICA PREDESCU (R.-Vâlcea). Am primit soluția problemei șomerilor. O vom publica.

DUMITRU TRIȚOIU (Mercurea-Ciuc). Mulțumiri pentru soluția manivelei și a problemei automobilului.

VOICU N. EUSEVIU (Mizil). Soluțiile trimise sunt bune.

GR. DUCA (Roman). Trimite fotografia.

GELLA DERIOIU, studentă (București). Rugăm a menționa Facultatea. Vom publica soluția ocolului lumii în avion și celelalte deslegări.

JEAN DUMITRESCU GOICEANU (Constanța). Menționează în viitor numele școalei și clasa.

Mihai Crauciuc (Iași), *Wilhelm George* (Ploești), *Sorel Avramescu* (Constanța), d-ra *Florica Wilhelm* (Ploești): soluțiunile trimise sunt bune și le vom publica.

Xelev (Săliște). — *Soluțiile trimise fără bon sunt refuzate. Revista costă numai 5 lei și orice deslegător are datoria s'o cumpere.*

DE PRETUTINDENI

Boxeur și ziarist

Gene Tunney, fostul campion mondial de box, a abandonat ringul pentru ziaristică și lovitura de pumn, pentru cea de presă.

Primul său articol a apărut în cotidianul american „Collier's Weekly”.

Și credeți cumva că în acest articol Tunney se ocupă de box?

Nici gând.

In prima sa incursiune gazetărească, Tunney vorbește despre... Rusia Sovietică, descriind tot ceiace a văzut și întâlnit cu prilejul unei călătorii în republica roșie. Ca adversar al comunismului, boxeurul gazetar critică vehement intoleranța și injustiția bolșevică, mânuind ideea cu acelaș curaj cu care ar aplica... o directă la maxilar.

Dar, renunțând la box, Tunney nu intenționează să se specializeze în gazetăria politică. In momentul de față, celebrul boxeur pregătește un roman senzațional cu substrat... filozofic.

In Persia, certificatul prenupțial este obligatoriu

Parlamentul persan a votat o lege, prin care se decretează obligativitatea certificatului prenupțial deopotrivă pentru femei ca și pentru bărbați.

Vârsta legală a căsătoriei a fost fixată la 16 ani pentru fete și la 18 ani pentru băeți, iar necredința în căsnicie, este, după această lege, unicul motiv al divorțului.

Iată-i așa dar pe asiaticii persani, luând-o înaintea civilizatei Europe.

Gandhi și caprele

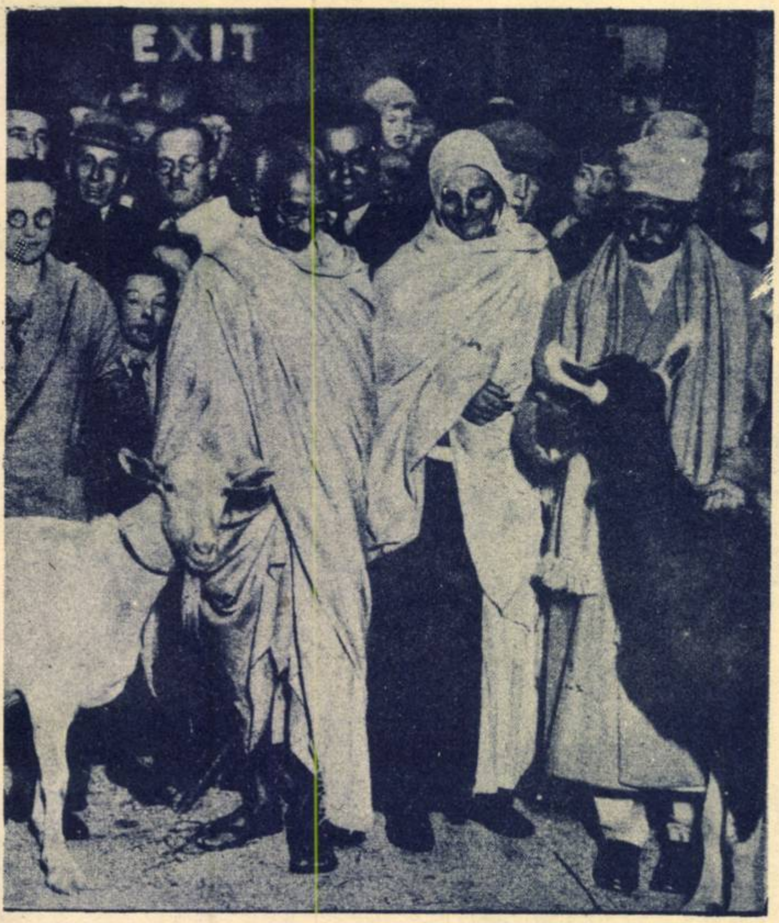

Marele naționalist indian Mahatma Gandhi, care reprezintă, după cum se știe, interesele Indiei la Conferința „Mesei Rotunde” dela Londra, se hrănește foarte frugal. Alimentul său principal este laptele de capră și-l vedem aci admirând darul pe care i l-a făcut un fermier de lângă Londra : două capre de rasă.

Animalul sintetic

In planul lor quinquinal de refacere economică, rușii au prevăzut o întreagă serie de reforme. Ceeace nu s'a știut însă până acum, este intenția specialiștilor sovietici de a reforma și... animalele.

In momentul de față, o comisie de savanți studiază sub auspiciile comisariatului agriculturii, posibilitatea schimbării radicale a animalelor de strictă necesitate.

Această comisie urmărește deocamdată să găsească formula care să permită prin încrucișări ale diferitelor specii, animalul domestic cu următoarele calități : să fie fecund ca o capră, să aibe lâna ca oaia, să dea lapte ca vaca elvețiană, să poată fi pusă la jug și să poată rezista deopotrivă în toate temperaturile.

Câțiva membri ai acestei comisii au făcut chiar experiențe reușite cu un iepure care a produs pentru industrie nu mai puțin de 4 piei, și un porc îngrășat numai cu... pământ.

După cum se vede, e vorba de un adevărat Homunculus al regnului animal.

Când leul suferă de dinți...

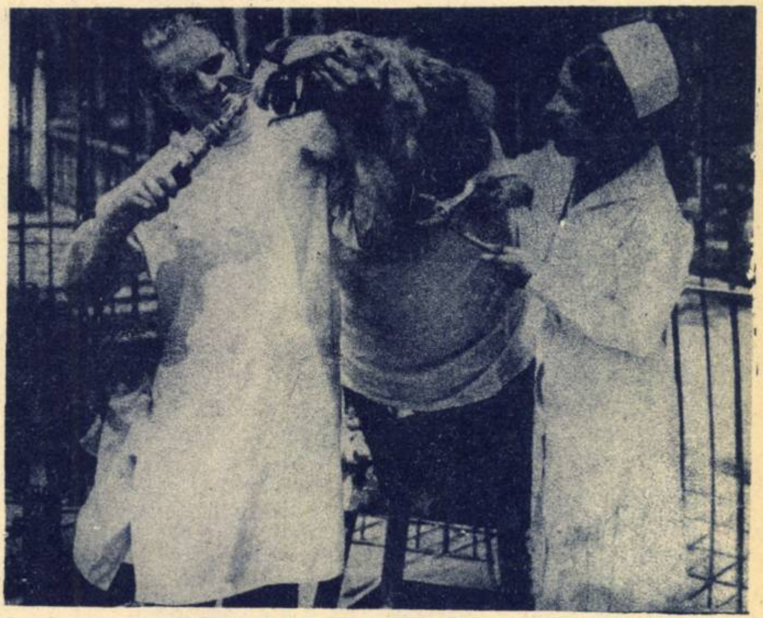

(Foto „The New York Times”, Ltd., Berlin)

...se trimite după dentist. Lucrul a devenit curent în marile grădinii zoologice din Apus, unde medicii stomatologi fac... afaceri frumoase. Iată aci un pensionar al grădinii zoologice din Los Angeles, căruia i se pune la punct dantura cariată...

Un ventrilog glumeț

La Paris, în cartierul Rochelle, există o cafenea modestă, în care se adună mai ales jucătorii de cărți și cei fără ocupație.

Mai zilele trecute, când cafeneaua era aproape plină, s'a întâmplat un fapt care a alarmat întreg cartierul. Câțiva clienți cari jucau cărți într'un colț retras al localului auziră deodată gemete cari păreau să vină de sub podea. Unul din ei aplecă urechea și întrebă:

— Cine-i acolo? Unde vă găsiți.

— Mă numesc Keller și sunt dedesupt. Salvați-mă, mă sufoc! Și gemetele continuară din ce în ce mai slab. Toată cafeneaua fu în picioare, și se începu opera de salvare. In pivniță însă nu se găsi nimic. Fură chemați pompierii, cari în câteva minute ridicară dușumeaua. Rezultatul a fost că gemetele sinistre au încetat, fără bineînțeles să fi fost găsit și nenorocitul, care gemuse sub ea.

Acesta, un... ventrilog iscusit, în lipsă de angajament își făcuse o distracție pe spinarea cafegiului, care, prinzând de veste prea târziu, s'a văzut cu localul devastat de mila clienților și zelul pompierilor. Ventrilogul își căutase între timp de drum...

Recordul unui porumbel

Fără... motor, ci numai cu ajutorul aripilor sale, un modest porumbel a stabilit o performanță aviatică extraordinară.

„Lansat” la 15 August la Arras de proprietarul său d. Louis Rasson, porumbelul călător a fost regăsit la Saigon în Indochia în ziua de 9 Septembrie de către căpitanul Pelletier.

Porumbelul a acoperit astfel o distanță de 11.500 kilometri în linie dreaptă, ceeace constitue un adevărat tur de forță.

Și întocmai ca aviatorii cari au stabilit o performanță aeriană de valoare, porumbelul a fost readus în Franța cu vaporul. Nu i s'a rezervat însă nici cabină și nu i s'a oferit nici recepția obișnuită la... Aero club.

Industria broderiei... în stradă

(Foto-excl. Keystone)

La Geneva, orașul broderiei, se pot vedea în fața magazinelor de specialitate, lucrătoare îmbrăcate în pitorești costume naționale, confecționând cele mai artistice lucrări de broderie. Aceasta este de altfel una din curiozitățile orașului de reședință al Ligii Națiunilor.

DIN CULISELE ECRANULUI

1.

2.

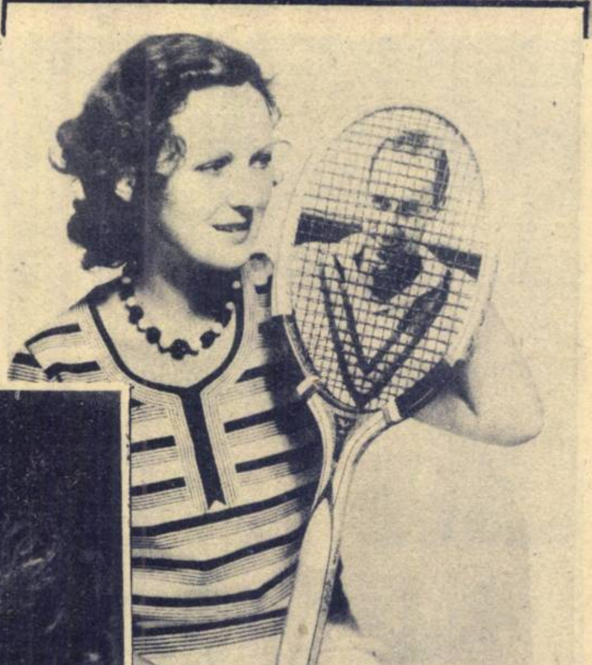

3.

4.

5.

6.

1. Joan Crawford vestita stea dela „Metro Goldwin“, exersează un dans de caracter pentru viitorul ei film. – 2 Un interesant joc de umbră şi lumină care scoate în evidenţă silueta superbă a talentatei „vamp“ Juliette Compton. – 3. La Hollywood tronează o nouă modă. Vedetele filmului arborează pe rachetele de tennis fotografiile sportivilor preferaţi. Iată aci pe Dorothy Jordan zâmbind fericită alături de William Tilden. — 4. O nouă stea se iveşte la orizont. Este tânăra studentă Mae Madison pe care ochiul unui regisor abil a descoperit-o la o producţie artistică a Universităţii din Los Angeles. – 5. Evelin Brent interpretează pe „Cleopatra“ într'un film istoric turnat la Hollywood. – 6. Greta Berga într'un costum... ispititor la o serată de gală.